

อัลลิเกียร์่า มนตราแห่งรัก

เธอขอพรจาก ฝนดาวตก ว่าให้ได้คู่ครองเป็นชายหนุ่ม
ผู้มีเรือนผมราวเปลวเพลิง ดวงตาข้างหนึ่งสีเขียวข้างหนึ่งสีน้ำเงิน
แล้วโชคชะตาก็กี่พา เนตรนารา ไปยังดินแดนงดงาม
ราวเทพนิยายพร้อมกับเรื่องราวตั้งเสกสรรด้วยเวทย์มนต์

หงส์

พรจากฝนดาวตก...

“ฉันขอว่า ขอให้ได้เจอชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ สูงสัก 189 เซนติเมตร มีผมสีรากับเปลวเพลิงดวงตาสีน้ำเงินหนึ่งข้างสีเขี้ยวหนึ่งข้างมีผิวสีทองแดงดวงงามราวสำริดมีแหวนพลอยสีน้ำเงินล้อมเพชรเม็ดใหญ่เป้งๆ เป็นแหวนหมั้นและที่สำคัญ...” แล้วหญิงสาวก็หยุดเล่าดี้อๆ เพราะนึกอะไรไม่ออกขึ้นมาเสียอย่างนั้น

“อ่าวที่สำคัญอะไรบอกมาเร็วๆ” อรุณนารีซึ่งลุ้นอยู่เร่งยึกๆ

“ที่สำคัญ เอ่อ ที่สำคัญ... เขากับฉันพบกันในเหตุการณ์ที่เหนือความคาดหมายแบบว่า โอ...ไม่น่าเป็นไปได้และฉันกับเขาก็รักกันและอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข เป็นไงแก โอเคปะ อิติ” เนตรนารายิ้มกว้างเมื่อจินตนาการอันบรรเจิดของตนถูกถ่ายทอดออกมาสำเร็จ...

นิภา

อัลบั้มเทียรำมตราแห่งรัก

- บทประพันธ์ : หงส์
- บรรณาธิการ : ธัญกรณณ์ นิกถึง
- พิสูจน์อักษรโดย : หงส์
- จัดรูปเล่มโดย : หงส์
- ออกแบบปกโดย : ดอกเข็มสีม่วง
- E-mail : dazimonazaa@gmail.com
- Fanpage : หงส์ จันรัญจวน มณฑกร
- จำหน่าย E-book : กันยายน 2560
- จัดทำและจำหน่ายโดย : ธัญกรณณ์ นิกถึง
- เลขที่ 49 หมู่ 11 ต.เขาจรจรจ อ.เขาจรจรจ จ.สระแก้ว

โทร. 0902849982, 0922571928

ราคา 379 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติ (เพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนใดส่วนหนึ่งไปเผยแพร่ เว้นแต่ได้รับ
อนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์เท่านั้น

คำนำ

สวัสดิ์เพื่อน ๆ นักอ่านทุกท่านค่า ต้องขอขอบคุณที่เปิดอ่านนิยายของ หงส์ และนิยายในนามปากกาอื่นๆ ด้วยนะคะ อัลลีย์ร่ามนตราแห่งรัก เป็นหนึ่งในนิยายซีรีส์ ชุด หวานนักรักของซาตาน ซึ่งนิยายในชุดนี้จะแตกต่างกันไปตามอารมณ์คนเขียน555 และที่สำคัญนิยายเรื่องนี้ต้องไว้ข้ามปี ปีแล้วปีเล่ามา 5 ปี จนปีนี้ได้มาเล่าให้จบ

เรื่องราวความรักอันวุ่นวายสนุกสดใสแฟนตาซีนิดๆ ระหว่างนางเอกแสนสวยมาดมั่น เนตรนารา กับ มิคาเอล ท่านชายหนุ่มแห่งหมู่เกาะ อัลเลเชียร์ ซึ่งเป็นดินแดนสมมติ ที่เต็มไปด้วยความมั่งคั่งอันน่าตื่นตื่นและการช่วงชิงราชบัลลังก์แห่งอัลลีย์...

เรื่องราวความรักและมนตราแห่งอัลลีย์ร่าจะสนุกตื่นตื่นแค่ไหนไปติดตามกันในเล่มได้เลยค่ะ...

ปล. นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นก่อนที่ลูกๆ หลานๆ ของพวกเธอจะโตนะคะ อย่างที่บอกว่าเรื่องนี้เขียนทิ้งไว้เมื่อห้าปีก่อนพร้อมกับ หวานนักรักของซาตานและ เสน่หากระดั่งงาสีขาว ซึ่งในภาคของลูกๆ อโนมานั้นจะเกิดขึ้นทีหลังค่ะ แต่ทุกท่านสามารถอ่านแยกเล่มได้ค่ะ เพราะเนื้อเรื่องไม่ต่อกันแม้จะมีตัวละครจากทั้งสองเรื่องมาเกี่ยวข้องก็ตาม เราจะพยายามทำให้ไม่น่า...

พล.ที่สอง นิยายในชุดนี้มี 4 เรื่องนะคะซึ่งจะแตกต่างกันไปในเนื้อหาและไม่เกี่ยวเนื่องกันเท่าไรหรอก

เรื่องที่ 1. **หวานนักรักของซาตาน** เป็นเรื่องของพีมาร์ค เหมือนตีกับแมงปอ 2. **คิมหันต์เปลวไฟในสายน้ำ** เป็นเรื่องของ คิมหันต์กับหนูดี 3. **อัลล์ เทียร์่ามนตราแห่งรัก** เป็นเรื่องของเนตรนารากับมิกาเอล แต่เอ๊ะ.. ทำไมเรื่องของเนตรนารากับมิกาเอลต้องมาอยู่ในชุดเดียวกับหวานนักรักของซาตานด้วยนะ... ก็เพราะว่าเรื่องที่ 4. **เจ้าสาวในสายหมอก** นั้น เป็นเรื่องของวสันต์ กับจีเซล ซึ่งเป็นท่านหญิงน้อยแห่งอัลล์ น้องสาวของ มิกาเอล นั่นเอง ฮ่าๆๆ

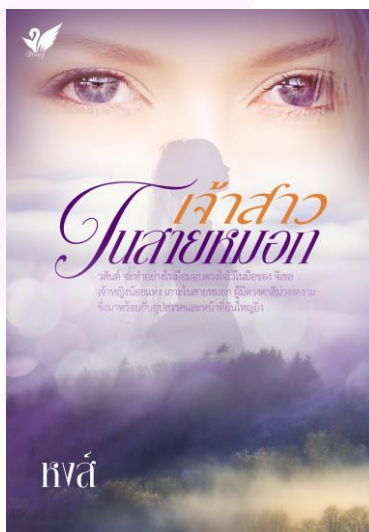
และเมื่อไม่งงแล้วก็ไปติดตามอ่านกันได้เลยจ้า...

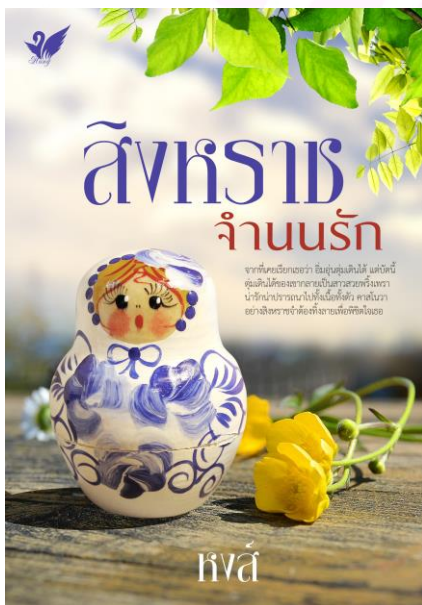
เธอขอพรจาก ผืนดาวตก ว่าให้ได้คู่ครองเป็นชายหนุ่ม
ผู้มีเรือนมมราเปสาลเพลิง ขอให้มีความสุขกับการอ่านนะคะ
แล้วโชคชะตาก็พา เนตรนารา ไปยังต้นแดนงดงาม
ราวเทพนิยายพร้อมกับเรื่องราวตั้งสองร้อยห้าพันเล่ม

ขอบคุณด้วยรักจากใจจริง

หงส์

หงส์

และในชุดเส่นหา
กระจ่างเงาสีขาวก็จะมีสามเรื่อง
นี้นะคะไปติดตามกันได้จ้า

เส่นหากระจ่างเงาสีขาว

พ่ายเส่นหาซาดานทมิฬ

และ สิงหราชจ้านรัก

อัลบั้มเหี่ยวมนตราแห่งรัก

อัลล์เทียร์่า มนตราแห่งรัก

บทนำ : คำอธิษฐานจากฝนดาวตก..

ในค่ำคืนนี้ท้องฟ้าดูกระจ่างพร่างพราวด้วยดวงดาวนับล้านดวง หญิงสาวสองคนกำลังนอนเล่นอยู่บนเก้าอี้โยกแสนสบาย ดวงตาของทั้งคู่มองฟ้าพร่างดาวด้วยความรู้สึกที่สดชื่นปลอดโปร่ง เพราะกิจการ **ร้านต้นไม้และกาแฟอิมรัก** ของพวกเธอกำลังไปได้สวย มีลูกค้าแวะเวียนเข้ามาดื่มกาแฟและสั่งต้นไม้ในร้านไปปลูกประดับตกแต่งบ้านและสวนกันอย่างล้นหลาม ซึ่งตอนนี้ก็มีนายหัวผู้ร่ำรวยจากเมืองใต้มาว่าจ้างให้พวกเธอไปตกแต่งรีสอร์ทของเขาที่เกาะส่วนตัวเสียด้วย และมันทำให้พวกเธอทั้งสองตื่นเต้นมาก เพราะงานนี้ถือได้ว่ารายได้เป็นกอบเป็นกำ และได้ค่าจ้างเป็นจำนวนที่มากกว่าทุกๆ ครั้ง

“เฮ้ย เนตรเกตุสิมีฝนดาวตกด้วย ที่ร้านเรามองเห็นฝนดาวตกชัดจังเลยแก” **อรุณนารี** หญิงสาวร่างเล็กบอบบาง ใบหน้ารูปหัวใจนั้นสวยน่ารักเต็มไปด้วรอยยิ้มพรายบอกเพื่อนรักอย่างตื่นเต้น

เนตรนารา แสนเสนา ปรายตามองเพื่อนรักยิ้มๆ เนตรนาราเป็นหญิงสาวรูปร่างสูงโปร่งปราดเปรียว ใบหน้ารูปไข่เรียวยได้รูปนั้นประดับด้วยดวงตาสวยเฉียวบ่งบอกถึงความเฉลียวฉลาดและมั่นใจในตนเอง เรียวจมูกโด่งงามเชิดรับกับริมฝีปากรูปกระจับอ้มระเรื่อเรื้อนผสมรอยสันทันทสมัยรับกับรูปหน้า

“เออเห็นแล้ว แล้วไงล่ะ..” เนตรนาราหันมองเพื่อนรักแล้วเอ่ยอย่างเกียจคร้าน...

“อธิษฐานสิแก เขาว่าจะได้ในสิ่งที่ขอ...” ว่าแล้วคนบอกก็นิ่งหลับตาทำปากขมุขมิบ นานจนอีกคนแทบจะหลับคาเก้าอี้โยกที่พวกตนนั่งอยู่นอกชานบ้านหลังน้อยสำหรับนั่งรับลมเย็นๆ

“อธิษฐานอะไรนะนานมาก ไปนอนได้แล้วนะ” เนตรนาราบอกพร้อมกับหวายปากกว้าง

อัลส้เทียร่วมนตราแห่งรัก

“แกนี่ไม่โรแมนติกเอาซะเลย ยายเนตร” อรุณนารีบ่นตามหลังเพื่อนรักที่เดินปิดปากหาวหวอดๆ เข้าบ้านไป พลางปิดประตูตรวจดูความเรียบร้อยในบ้านและร้านค้าแพก่อนเข้ามาล้มตัวนอนลงข้างๆ เพื่อนรักที่ทำท่าว่าจะหลับไปก่อน

“นี่ๆ แกอย่าเพิ่งหลับสิ คู่ยกันก่อน” อรุณนารีสะกิดเบาๆ

“อะไรของแกนี่ยายแมง คนจะนอน” เนตรนาราพลิกตัวหนีเพื่อนจอมเข้าซี่

“อีกแล้วเรียกแมงอีกแล้ว เขาไม่ชอบเลยนะ” น้ำเสียงที่เริ่มจะงอนนิดๆ ทำให้เนตรนาราต้องลืมตาขึ้นมาพูดเอาใจคนตัวเล็กที่ขี้น้อย

“โอ๊ย แมงปอที่รัก แกช่างเป็นเพื่อนที่แสนดีและน่ารักมากๆ ไม่น่ารำคาญไม่จู้จี้ขี้บ่นเลยสักกะนิดดด”

“นี่เขาเรียกว่าชมใช้มั๊ย ก็ได้ๆ ยอมๆ” อรุณนารีตีขลุ้มให้ตัวเองหน้าตาเฉย เนตรนารามองเพื่อนรักอย่างเห็นชั้น ก็เพราะอรุณนารีพูดจ้อไม่หยุดเหมือนแมงกัดไม้เนี่ยละเธอกับบอโนมาจึงชอบเรียก แมงปอ แค่ แมงสั้นๆ ซึ่งเป็นอันรู้กัน

“เข้าใจว่าไงมีอะไรก็ว่ามา ง่วงนะนี่พุงนี่ต้องตื่นแต่เช้า”

“แกจะไปนานมั้ยละ ฉันอยู่คนเดียวก็เหงาแย่สิ”

อรุณนารีทำเสียงออกด้ออ่อนเพราะพุงนี่เนตรนาราต้องเดินทางไป
เกาะพร้าวแสงจันทร์ ทั้งสองสาวจึงได้มาจัดเตรียมของที่จำเป็นไปตกแต่ง
สวนบ้านพักในรีสอร์ทของ **เหมันต์ หิรัญวารินทร์ หรือ นายหัวมาร์ค**
เจ้าของเกาะแสนงามผู้ว่าจ้างคนสำคัญ

“โอ๊ยๆ อย่างแกนี่นะจะเหงา ฉันว่าคนที่อยู่ใกล้ๆ แกจะเฉาตาย
ก่อนแกเหงาตายอีกแมงปอ”

“เฮอะ ทำมาว่าเขา ตัวเองก็ช้อย่อย” หญิงสาวพ้อเพื่อนพलगทำ
ปากยื่นอย่างแสบงอนแล้วอรุณนารีก็เปลี่ยนโหมดกะทันหันใบหน้าดู
ตื่นเต้นจนเนตรนาราระแวง

“แกๆ เมื่อก็อธิษฐานอะไรนะ บอกหน่อยสิ นะๆ”

“อะไรของแกนี่แมงปอ ปรับโหมดไวจ้ะวะ อยากรู้แกก็บอกของ
แกมาก่อนสิ”

อัลส้เหี่ยวมนตราแห่งรัก

“ก็ได้อ้อ ฉันนะนะอะธิษฐานว่า ขอให้แมงปอดตัวน้อยๆ ตัวนี้ได้พบกับชายหนุ่มผู้แสนดีและรักแมงปอดสุดหัวใจ ขอให้เขาขอแมงปอดแต่งงาน ภายใต้อท้องสีฟ้าคราม ท่ามกลางทะเลแสนงามสายลมและแสงแดดที่ได้ยินเสียงคลื่นกระทบฝั่งท่ามกลางบรรยากาศสุดแสนโรแมนติก อธิธิ เขินจัง...” ไบหน้าเล็กๆ รูปหัวใจของอรุณนารีแดงกำทำกระบิดกระบวนเอียงอาย ทูบหมอนบนตักปุบๆ จนเธอกลั้วว่าหมอนจะขาดกระจุย

“ขอเยอะขนาดนี้ ถ้าฉันเป็นพระเจ้านะให้ได้อย่างเดียวเลยแมงปอด” เนตรนารามองกิริยา เขินจัง ของอรุณนารีแล้วส่ายหน้าซ้าๆ อย่างขบขัน

“ให้อะไรแก”

“คานทองเสริมใยเหล็กอย่างหนาและทนทานต่อการพยายามหักคานงัดแก ฮ่าๆๆ”

“ยายเนตรบ้า นี่แ่นะๆ” อรุณนารีฟาดหมอนนุ่มใส่เพื่ออ้นรักเบาๆ อย่างหมั่นไส้ไบหน้าแดงกำเพราะหัวเราะและออกแรงทูบมากไป

“ไม่ต้องมาเปลี่ยนเรื่องเลยแก ฉันบอกคำอธิษฐานของฉันแล้ว
แกบอกเรื่องที่แกขอมาเลยนะ”

“โอเคๆ บอกก็ได้..” เนตรนารายกมือยอมแพ้แต่ก็ยังขบขันเพื่อน
รักไม่หายแล้วบอกในสิ่งที่ไม่เคยอยู่ในหัวสักรินิดแต่เพิ่งคิดได้เมื่อก็นี่เอง
แบบสดๆ ร้อนๆ

“ฉันขอว่า ขอให้ได้เจอชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ สูงสัก 189
เซนติเมตร มีผมสีราวกับเปลวเพลิงดวงตาสีน้ำเงินหนึ่งข้างสีเขียวหนึ่ง
ข้างมีผิวสีทองแดงดงามราวสำริดมีแหวนพลอยสีน้ำเงินล้อมเพชรเม็ด
ใหญ่แป๊ะๆ เป็นแหวนหมั้นและที่สำคัญ...” แล้วหญิงสาวก็หยุดเล่าดี้อๆ
เพราะนี่อะไรไม่ออกขึ้นมาเสียอย่างนั้น

“อ่าวที่สำคัญอะไรบอกมาเร็วๆ” อรุณนารีซึ่งลุ้นอยู่เร่งยิกๆ

“ที่สำคัญ เออ ที่สำคัญ... เขากับฉันพบกันในเหตุการณ์ที่เหนือ
ความคาดหมายแบบว่า โอ...ไม่น่าเป็นไปได้และฉันกับเขาก็รักกันและ
อยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข เป็นไงแก โอเคปะ อธิ” เนตรนารายิ้มกว้าง
เมื่อจินตนาการอันบรรเจิดของตนถูกถ่ายทอดออกมาสำเร็จ

อัลส้เหียร่ามนตราแห่งรัก

“โห ว่าฉันขอเยอะแต่แก่นะขอแปลก ใครที่ไหนดจะมีดวงตาละข้างละสี่ แกรมมสีแดง ดูหนังมากไปแล้วแก และถ้าฉันเป็นพระเจ้าฉันก็ให้แกได้คานทองเสริมโยเหล็กอย่างดีมากๆ กับแกเหมือนกันซะ ไม่คุยละนอนดีกว่า..” แล้วสองสาวก็เข้าสู่นิทรารมย์อันแสนสุข และหาว่าไม่ว่าสิ่งที่พวกเธอขอนั้นมันอาจจะจริงในสักวัน และในระยะเวลาอันใกล้นี้

“ที่นี่ที่ไหนเนี่ย โห สวยจัง...” เนตรนาราตี้มตาขึ้นอย่างงัวเงีย และพบว่าตนเองนั้นนั่งอยู่บนเตียงกว้างแสนสบาย ท่ามกลางมวลหมู่พฤกษาดอกไม้บานาพรรณที่ส่งกลิ่นหอมจรรูใจ นี่เธอกำลังนั่งอยู่ในสวนสวยราวเทพนิยายเลยที่เดียว...

“เฮ้... แล้วนี่ชุดอะไรนี่ ก็นี่อีก เฮ้ย แหวนอะไรจะทำไม่มันมีพลอยเม็ดใหญ่ขนาดนี้ นี่ แล้วที่นี่มันที่ไหนดะ...” หญิงสาวอุทานด้วยความเคยชิน แล้วก็มองร่างกายของตนที่สวมใส่เสื้อผ้าแพรพรรณอันวิจิตรงดงามราวเจ้าหญิง ผ้าไหมเนื้อดีสีชมพูอ่อนอมม่วงนั้นตัดเย็บ

ประณีตงดงามประดับด้วยอัญมณีล้ำค่าราวไม่ใช่ฝีมือมนุษย์สรรค์สร้าง แล้วเธอยังสวม **เทียร่า** อันวิจิตรงดงามอีกด้วยแม้มองไม่เห็นเพราะมันประดับอยู่บนศีรษะ แต่เธอก็รู้ว่ามันคงสวยงามไม่แพ้กันหญิงสาวเอามือลูบๆ คลำๆ สิ่งที่อยู่บนศีรษะของตนอย่างตกใจ และแปลกใจว่ามันมาอยู่บนหัวของตนได้อย่างไร แล้วเมื่อเงยหน้าขึ้นมามากขึ้นอีกที่เธอก็อยู่ท่ามกลางผู้คนมากมายที่ลี้วนแล้วแต่แต่งกายงดงามและยิ้มแย้มแจ่มใส และตอนนี้ทุกคนต่างค้อมศีรษะให้เธออย่างเคารพนบจนน่าแปลกใจ เสียงสรรเสริญอื้ออึงนั้นก็ทำให้เนตรนาราแทบล้มทั้งยืนด้วยความตื่นเต้นจนแทบหายใจไม่ออกกับคำพูดของพวกเขาเหล่านั้น..

“ราชาจงเจริญ ราชินีจงเจริญ”

“ใครเป็นราชินี อย่าบอกนะว่าฉัน...” เนตรนาราถามตัวเองเบาๆ อย่างหัวงันวิตก บ้าไปแล้วมั่วดีดกะโหลกอย่างเธอนี้จะเป็นราชินี ไม่มีทาง...

“ใช่แล้วยอดรัก เจ้าคือราชินีของเรา ราชินียอดรักของข้า...” แล้วเสียงหัวท่อมเสนาะหูน่าหลงใหลก็ดังขึ้นข้างหลังพร้อมกับร่างสูงสง่าราว

อัลล์เทียร์มนตราแห่งรัก

เจ้าชายที่แต่งกายด้วยเสื้อผ้าวิจิตรไม่แพ้กันก็เดินมายังเธอด้วยอาการก้าว
ที่มั่นคงและสง่างาม

เนตรนาราตะลึงมองด้วยความตื่นเต้นจนแทบลืมหายใจแต่หัวใจ
กลับเต้นกระหน่ำราววิงระยะทางไกล แม้ไม่เห็นใบหน้าของเขาเพราะ
แสงสว่างที่ดูพร่ามัวอย่างประหลาดบดบังไว้ แต่ความรู้สึกบอกกว่าชาย
ตรงหน้านั้นหล่อเหลาและสง่างามราวเทพบุตร แสงสว่างเจิดจ้าที่ส่อง
สว่างอยู่ด้านหลังร่างสูงนั้นทำให้เนตรนาราต้องหยิตาและต้องตกใจมาก
ขึ้นเมื่ออยู่ๆ ร่างของเธอก็ลอยลี้วเข้าสู่วงแขนแข็งแรง พร้อมกับใบหน้า
ของชายผู้นั้นก้มต่ำลงมาทำให้เธอต้องหลับตาไปด้วยความตกใจระคน
ขาดเงินที่สุดในชีวิต ก็ตั้งแต่เกิดมาไม่เคยได้ใกล้ชิดกับผู้ชายคนไหนเลย
นอกจากอัศวินพี่ชายของตน...

“เขาคงไม่จุ่มฉันทรวงกนะ ไม่ๆ” หญิงสาวคิดและพยายามดิ้น
รนออกจากวงแขนแข็งแรง แต่ยิ่งดิ้นวงแขนนั้นกลับยิ่งรัดแน่น... โอ... แอ้
แล้ว ไม่ นะ...

“ไม่ๆ ไม่นะ ม่ายยยยย...”

“เนตรๆ แกเป็นอะไร อะไรไหม้ อะไรไม่วะ เฮ้ย ตื่นๆ” อรุณนารี เขย่าแขนเพื่อนรักที่นอนหลับตาปี๋ใบหน้าแดงกำแล้วก็พูดแต่ว่าไม่ๆ หรือไหม้ๆ หรือไฟไหม้ ซึ่งเธอเองก็สุดจะเดา

“เฮ้ย อะไรวะ ตีแขนฉันทำไมเนี่ยแมงปอ...” เนตรนาราตกใจตื่นทันทีที่อรุณนารีตีเฝียะลงที่แขนเรียว และหายง่วงเป็นปลิดทิ้งแต่สัมผัสจากอ้อมแขนแข็งแรงนั้นยังตราตรึงอยู่ในห้วงคำนึงราวกับเธอได้สัมผัสร่างกายแข็งแรงนั้นจริงๆ

“อะไรแค่นี้ก็ต้องบ่น เฮ้... แกทำไมต้องหน้าแดงด้วยละ ฮันแนฝั้น ดีไซม์่า ฝั้นเห็นเจ้าชายนัยน์ตาสีเขียวข้าง สีนํ้าเงินข้างรีงแก แล้วแกเป็นเจ้าหญิงด้วยรีเปล่า ออิอิ” อรุณนารีล้อเพื่อนรักที่นั่งหน้าแดงเหมือนขูดเขินใครสักคน แต่ในห้องนี้ก็มีแค่เธอกับเนตรนารา ถ้าเช่นนั้นเนตรนาราก็ต้องเขินชายในฝันแห่งนี้ อรุณนารีคิดอย่างอารมณ์ดี แต่เพื่อนรักกลับหน้าแดงและแก้แค้นด้วยการชิงเข้าห้องน้ำไปก่อน แต่ไม่วายพูดไล่หลังให้ตบช้นกับความมกขของเนตรนารา

อัลส์เหี่ยวมนตราแห่งรัก

“โอ้.. อย่างมาปากดีหน่อยเลยยายแมง ไร่ฉันฝันเห็นเจ้าชายอย่างหล่ออ่ะแก และถ้าฉันได้เป็นเจ้าหญิงจริงๆ นะ ฉันจะเป็นเจ้าหญิงที่สวยงามที่สุดและรวยที่สุดด้วย แล้วฉันจะมาปล่อยเงินกู้พวกแก แล้วเก็บดอกแพงๆ เลยกอยดู”

“จ้า.. ยายจอมงก เจ้าหญิงซิ้งก เซอะ ฉันก็จะไม่กู้แต่ยืมมาใช้เฉยๆ ให้สบายใจเจ็บ แต่เฮ้ยแกคิดอีกที่ฉันอาจจะได้สามีรวยๆ เป็นเจ้าของเกาะเลยก็ได้นะแก..” สองสาวหยอกเย้ากันอย่างสนุกสนาน แต่ไม่มีใครล่วงรู้หรือกว่าตอนนี้พรวิเศษจากฝนดาวตกเริ่มแผลงฤทธิ์แล้ว...

Hong

1. ปฐมบทแห่งแหวนพลอยสีน้ำเงิน...

“เฮ้ย อะไรวะเนี่ย!” เนตรนาราคูทานอย่างตกใจด้วยคำพูดและ
 กิริยาที่เคยชิน ขณะเดินมาที่ลานจอดรถของทางโรงพยาบาลเพื่อมา
 ตรวจร่างกายหลังจากรู้สึกปวดแขนข้างที่หักจนทนไม่ไหว แล้วยิ่งง
 ระคนตกใจมากขึ้น เมื่อมีหญิงชราคนหนึ่งที่มาจากไหนไม่รู้วิ่งมา
 สวมกอดเธออย่างสนิทสนมหลังจากนั้นก็คุกเข่าลงต่อหน้าและทำ
 ท่าทางเหมือนทำความเคารพเธอราวกับเธอเป็นเจ้าของผู้สูงศักดิ์เสีย
 อย่างนั้น

“เข้าใจเหลือเกิน ในที่สุดเราก็หาท่านพบ ราชนีของข้า..” หญิง
 ชราพูดออกมาอย่างยินดีและลุกขึ้นรวบมือข้างซ้ายที่ยังเข้าเฝือกอยู่
 อย่างอ่อนโยนและสวมสิ่งหนึ่งลงไปบนนิ้วนางโดยที่เนตรนาราได้แต่
 ตะลึงมองด้วยความงงนั่นแต่รู้สึกได้ถึงความเย็นวาบของโลหะหรืออะไร
 ไม่อาจทราบได้ที่แผ่ซ่านไปทั้งกายก่อนจะเปลี่ยนเป็นความอบอุ่นที่แผ่
 กระจายรายล้อมไปทั้งตัว

อัลส์เทียร์มนตราแห่งรัก

เนตรนาราก็มองสิ่งที่อยู่บนนิ้วนางเรียงงามของตนอย่างตื่นตะลึง แหว่น! มันคือแหวนพลอยสีน้ำเงินเม็ดเชื่องน้ำงามระยับจับตา สีน้ำเงินนั้นเข้มเกือบจะเป็นสีดำได้เหลี่ยมมุมที่งดงามจากการเจียรระไนที่ประณีตราวกับไม่ใช่ฝีมือของมนุษย์ พลอยสีน้ำเงินรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัสรายล้อมด้วยเพชรสีเม็ดเล็กๆ สีขาวสิบสามเม็ด (ซึ่งเธอเองก็ไม่รู้ว่ารู้ได้อย่างไรว่าเพชรเม็ดเล็กๆ นั้นมันมีสิบสามเม็ด แต่เธอก็รู้ว่ามันมีสิบสามเม็ดจริงๆ) ตัวเรือนทองเป็นคำขาวบริสุทธิ์เปล่งประกายงดงามจนน่าทึ่ง

“เฮ้ย.. แหว่นอะไรเนี่ย อ้าวแล้วยายคนเมื่อกี้หายไปไหนแล้วนี่มันเป็นของโจรริเปล่าเนี่ย อ้าวเฮ้ยถอดไม่ได้ด้วย เวิร์ดงานเข้าแน้ยายน้ำเฮ้ย..”

เนตรนาราได้สติและมองหาร่างหญิงชราที่แต่งกายแปลกตาทางงดงามราวหลุดมาจากเทพนิยายเสื้อผ้าที่นางสวมใส่นั้นแพรวพราวเบาพลิ้วและหอมกรุ่นด้วยกลิ่นหอมแปลกๆ ที่ทำให้เธอรู้สึกอบอุ่นอย่างประหลาด เนตรนาราพยายามถอดแหวนนั้นออกอย่างเอาเป็นเอาตายแต่ยิ่งจะถอดเหมือนมันยิ่งกระชับรัดนิ้วเรียงงามรู้สึกเจ็บจนนิ้วนางของตนวมเป่งเลยทีเดียวน

“อย่าได้พยายามถอดเราเลยท่านหญิงเพราะแหวนได้เลือกท่านแล้ว ถ้าท่านยังอยากจะถอดแหวนยิ่งจะรัดนิ้วท่านมากขึ้น ได้โปรดอย่าถอด...”

เสียงปริศนากังวานไหลลงมากับสายลมที่โบกโบยหมุนวนรอบกายเธอ เนตรนาราผู้รู้สึกหู่ฮื่อตาลายคล้ายจะเป็นลม หญิงสาวรู้สึกตกใจตนเองรู้สึกเช่นนั้น เพราะตลอดชีวิตที่ผ่านมาถึงยี่สิบเก้าปีเต็มเธอไม่เคยเป็นลมเลยสักครั้ง แต่สำนึกสุดท้ายเนตรนาราก็รู้สึกเหมือนทุกอย่างรอบกายมันดับวูบลง...

“เฮ้ย!...” เนตรนาราอุทานออกมาเสียงดังร่างบางระหิงผุดลุกขึ้นจากเตียงพยาบาลอย่างรวดเร็ว เหงื่อเม็ดโตผุดพรายตามไรผมที่ซอຍเข้ารูปหน้านั้นจนเปียกชุ่มทั้งๆ ที่ห้องนี้เปิดเครื่องปรับอากาศเย็นฉ่ำ

“โหเจ้า อุทานแมนแมนนะเจ้า...” เสียงแหบห้าวกวนๆ ดังขึ้นข้างเตียงทำให้หญิงสาวหันไปมองแล้วก็พบใบหน้าเรียวได้รูปของหนุ่มน้อย

อัลส์เทียร์มนตราแห่งรัก

ผิวขาวออกเหลือง ที่ประกอบด้วยดวงตาเรียวเล็กดี จมูกโด่งเป็นสัน ซึ่งกำลังฉีกยิ้มกว้างอวดไรฟันที่เต็มไปด้วยเหล็กตัดฟันสีฟ้า รูปร่างผอมสูงเพรียวอย่างวัยรุ่นทั่วไปและแต่งกายได้ใจสุดๆ กับเสื้อเชิ้ตหลากสีกับกางเกงทรงเดบที่เพ้นท์ลายนำเวียนหัวรองเท้าผ้าใบสุดเท่หิ้วห้อย (ซึ่งเป็นของมือสอง)

“อ้าว **จิม** มาตั้งแต่ตอนไหนนี่” เนตรนาราเอ่ยถามด้วยสีหน้างงัน

“โธ่ใจ เรียกจิมว่าจิมอีกแล้วอะ แบบนี้จิมงอนนะ” หนุ่มน้อยนามว่าจิม หรือจิมพัชอย่างเงงอนแต่มันไม่ได้ดูน่ารักกลับดูน่าหมั่นไส้เสียมากกว่า

“เออ จิมก็จิมแหลม.. อ้าวแล้วว่ทำไมกับใครยังงั้น”

“ก็มารดแท้กซี่ดีใจ พอดีทางโรงพยาบาลเขาโทร. ไปที่ร้านบอกว่เจ้าเป็นลมให้ญาติมาดู แต่หมอบอกว่ให้กลับบ้านได้ถ้าให้น้ำเกลือกระปุกนี้หมดแล้วเพราะอาการเจ้าไม่มีอะไรมากแค่อ่อนเพลีย”

“เธอ.. เออขอบใจ เฮ้ย!” หญิงสาวตอบรับน้ำใจนุ่มนวลแล้วก็ต้องอุทานอีกครั้งอย่างแปลกใจเมื่อหันมาเห็นว่าแขนข้างซ้ายที่เข้าเฟือกไว้ เฟือกเจ้าปัญหาที่เธอแสนรำคาญได้อันตรธานหายไป แขนที่รู้สึกว่ามันปวดตอนนี้มันกลับไม่รู้สึกรู้สีกปวดอีกต่อไป และมันแทนที่ด้วยสายน้ำเกลือ

“อะไรอีกเจ้า โอ๊ยอุทานทั้งทีให้มันดูเป็นสาวเป็นนางหน่อยได้ปะ อย่างเช่น ว้าย อู๊ย ตายตาย ว้ายกรีด อะไรแบบนี้ นี่อะไรร้องที่แมนชะมัด..” จิมจิบปากจิบคอพูดและทำท่าแบบที่หญิงสาวเขาทำกันให้เนตรนารา ดูเป็นตัวอย่างได้อย่างน่าทึ่งเหลือเกิน เนตรนาราหันมาทำตาซุนใส่เขา...

“พอๆ เลยไอ้จิมเรานี้ซักจะป็นเกี้ยวเดี้ยวเจ้าชัดให้ คนอย่างเจ้านี้ นะเป็นลม แล้วนี่หมอเขาถอดเฟือกให้เจ็ดอนไหนเนี่ย แต่ดีใจจังรำคาญชะมัดเอาออกซะได้ก็ดี” เนตรนาราได้แต่ส่ายหน้ายิ้มๆ กับท่าทางของจิมแล้วก็ต้องหุบยิ้มเมื่อสายตาเธอปะทะเข้ากับแหวนวงนั้น

“เฮ้ย จิมๆ มาดูนี่สิ นายเห็นรีเปล่า” เนตรนาราเรียกจิมพลางยื่นมือเรียวให้เขาดูหน้าตาตื่น แต่หนุ่มน้อยก็พยักหน้าหงิกๆ เหมือนไม่มีอะไรน่าสนใจ

อัลส์เทียร์มนตราแห่งรัก

“เห็น เห็นอะไรเจ้า”

“ก็แหวนไง เห็นมัยเล่า”

“เห็น สวยดี แหมพลอยเม็ดใหญ่เท่าไข่มุกขนาดนี้เจ้าได้มาจากไหน สวยใช่เล่น ฮั่นแน่แอบมีหนุ่มมาหมั้นเธอเจ้า ร้ายไม่เบา นะเจ้าเรา” นอกจากจะไม่ตื่นตื่นจิ้มยังกวนได้น่าเตะจนเนตรนาราผลอง้างทำรอน

“ไฉนนี่วอนๆ ซะแล้ว”

“เฮ้ยใจเย็นๆ จ้า จิ้มล้อเล่น แหะ ๆ แล้วไงเจ้า แหวนมันทำไม” จิ้มกระโดดหลบอย่างเร็วพลางถามเป็นการเป็นงานเพราะกลัวลูกพี่คนสวยพิโรธ

“แล้วเจ้าสวมมันได้ไงเนี่ย”

“อ้าว.. เจ้าตัวเองใส่อยู่ทุกวันไหนถามอย่างนี้ละ แปลกคนสงสัย เป็นลมหัวฟาดพื้นรีเปล่าตื่นมาเลยสมองเสื่อม”

“อะ ว่างั้นนะ เจ้าสวมมันทุกวันเลยเธอ ล้อเล่นน่า...” หญิงสาว ร้องถามเสียงดังตะลึงงันใบหน้างามซีดเผือด

“ใจหัวฟาดพื้นแรงไปรีเปลา่เนีย ใจจิมก็เห็นใจสวมแหวนวงนี้ตั้งนานแล้ว แล้วเนีย ไม่รู้ว่าฝันว่าตัวเองแขนหักกริ่งถึงได้คิดว่าตัวเองเข้าเฟือก ใจที่ว่าเข้าเฟือกนะใจแขนหักเมื่อสองปีก่อนโน้น แล้วพูดอะไรเยอะเยาะนี่จิมลงไปหมดแล้ว เฮ้อ.. คนเราอายุมากแล้วก็งี้แหละน้ำ”

จิม หรือ **จิริระ** หนุ่มน้อยวัยสิบแปดเกาหัวแกรกๆ กับอาการของลูกพี่สาวที่เขายกให้เป็นคนเดียวที่เป็นที่สุดที่หนึ่งในใจมาตลอดสี่ปีที่ได้มาทำงานที่ร้านกาแฟและต้นไม้รักของเนตรนารากับเพื่อนรักที่ทำร่วมกัน อีกทั้งเขาก็ได้รับการช่วยเหลือในเรื่องการเรียนและได้รับการดูแลใส่ใจจากเนตรนาราและครอบครัว ด้วยดีเสมอมาและเนตรนาราก็เอ็นดูเขาเสมือนน้องชายคนหนึ่ง...

“เฮ้ย จริงเหรอ..” หญิงสาวหันมาถามหน้าตาตื่นพลางลูบแขนตัวเองก็พบว่ามันปกติและไม่มีร่องรอยของการใส่เฟือกเลยสักนิดและยังไม่มีอาการเจ็บแปลบด้วย มีเพียงสายน้ำเกลือที่ใกล้หมดเท่านั้นที่โยงติดอยู่บนแขนเรียวเสลา หญิงสาวสะบัดศีรษะแรงๆ แล้วลูบหน้าตัวเองเบาๆ ดวงตาสวยเฉี่ยวคมมองหน้าของจิริระอิงไปเล็กน้อยก่อนจะรีบปรับสีหน้าให้เป็นปกติเมื่อเจอสายตาสงสัยของจิริระ...

อัลส์เทียร์มนตราแห่งรัก

“เออวะ สงสัยเจ้มีเงินงกับตัวเอง ก็เจ้ไม่เคยเป็นลมนี้ะพอตื่นมาเลยเหวอๆ” หญิงสาวพยายามให้เหตุผลกับตัวเอง และทำเสียงให้เป็นปกติเพื่อกลบเกลื่อนความพรันพรังในใจกับเรื่องประหลาดๆ ที่เจอ

“จี้มก็ว่าจั้น แล้วเจ้หิวไหมเดี๋ยวจี้มจะไปหาอะไรมาให้กิน พอ น้ำเกลือหมดเราก็จะได้กลับบ้านเลย”

“ฮือ ก็ดี เจ้ออยากกินข้าวผัดกึ่งไปซื้อให้หน่อยสิ หยิบกระเป๋ามาเดี๋ยวเจ้อเอาเงินให้”

“ไม่ต้องหรรอกครับเจ้ จี้มมีเงินนะวันนี้เนี่ยเพิ่งได้ค่าพื้นที่เสื้อมาเดี๋ยวมือนี้จี้มเลี้ยงเอง” เด็กหนุ่มหน้าดีแถมทรงผมกวนอารมณ์บอกรอย่างอารมณ์ดีและด้วยความภูมิใจที่ตนสามารถหาเงินเองได้จากการพื้นที่เสื้อและข้าวของต่างๆ ตามแต่ลูกค้าต้องการ

“ไม่ต้องเลยเก็บเอาไว้ให้ยายจ่อมไปหาหมอดีกว่ามาเอาเงินเจ้ไปอย่าใช้เงินเปลืองสิ แล้วไอ้ผมทรงนี้ขอเถอะจี้มรับได้ลำบากจริงๆ” หญิงสาวบ่นยิ้มๆ รู้สึกตะหงิดๆ กับทรงผมแบบบ๊อบสั้นแล้วตัดหน้าม้าแต่ขึ้นไปแบบไม่เท่ากัน แล้วทำสีน้ำตาลทองแดงของจี้มจะทำให้หน้าขาวนั้นขาวสว่างมากขึ้นดูน่ารักแบบกวนๆ ในแบบของเขา แล้วยั้งตอนนี้จี้มใส่

เหล็กตัดฟันและใส่แว่นกรอบหนาอันใหญ่เกือบปิดหน้าเรียวเล็กนั้นมิด
ยิ่งดูวณอารมณ์นัก

“โธ่ใจ ทรงนี่อันสุดๆ แล้วนี่ถ้าหน้าตาไม่ดีหล่อตีเกาหลีสักอย่างไ้
จิ้มทำไมไม่ได้หรือกนะขอบอก ทรงนี่มันดูดีเพราะเข้าหน้าล้วนๆ” เด็กหนุ่ม
บอกพร้อมกับยี้ดอกอย่างภาคภูมิใจในลุคส์ของตัวเอง

“เออๆ นายมันเข้าหน้าดี แฮม รีบๆ ไปซื้อข้าวให้เจ้ได้แล้ว” เนตร
นาราสายหน้ายิ้มๆ กับท่าทางนั้นแล้วนอนลงบนเตียงคนไข้เมื่อจิริจะ
ออกไป

จิริโตขึ้นและดูดีกว่าเมื่อสี่ปีก่อนมากมาย ครั้งแรกที่เธอเจอเขา
จิริจะเป็นเพียงเด็กชายผอมโซแสนเกรและเป็นเด็กเดินโพล่ให้บ่อนเล็กๆ
ในชุมชนแออัดแห่งหนึ่ง และในวันที่เธอเจอจิริ เนตรนาราเองก็ไม่เคย
ลืมเช่นกัน...

2. จิระ มีบุญมาก

เมื่อสี่ปีก่อน

“มึงจะให้เงินกูดี ๆ มั้ย ไข่บอล” เด็กชายรูปร่างผอมโซ แต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่เก่าและมอมแมมกำลังใช้แขนผอมๆ ของตนล็อกคอเด็กน้อยวัยประมาณเก้าขวบแน่นพร้อมกับกรรโชกขู่เชิญเด็กน้อยจนใบหน้าขาวๆ กลมๆ ที่เตี้ยวซีดเดี่ยวแดงสลับกัน รุนวายด้วยความหวาดกลัวเด็กที่โตกว่าตน *แค่นิดเดียว...*

“ไม่มี วันนี้ฉันไม่มีเงิน แม่ไม่ได้ให้” เด็กชายนามว่าบอลพูดเสียงสั้นด้วยความหวาดกลัว

“มึงโกหก เอาเงินมาไข่อ้วนไม่อย่างนั้นมึงเจอกูัดนมแน่ๆ”

“ไม่มี ก็บอกว่าไม่มี ไข่เด็กเกเร ไข่เด็กไม่มีพ่อ”

เมื่อโดนชู่เห็นทุกๆ วันและโดนข่มเหงบ่อยๆ เด็กชายบอลจึงเริ่มต่อต้านและสาธิตำพุดที่แสดงใจของอีกคนยั้งนักออกมา

“มึง.. มึงไอ้ฉ้วน มึงว่ากูเหรอ วันนี้มึงน่วมแน่ไอ้เด็กฉ้วนปากหมา” ว่าแล้วเด็กชายร่างผอมแห้งกึ่งางหมัดเตรียมพุ่งใส่ใบหน้าฉ้วนกลมมนั้น เด็กชายบอลหลับตาปีเตรียมตัวรับความเจ็บปวด แต่ทว่าหมัดนั้นกลับค้างกลางอากาศเพราะมีมือของใครคนหนึ่งจับมันไว้มัน...

“รังแกเด็กตัวเล็กกว่าแบบนี้ไม่แมนเลยนะจ๊ะไอ้หนู” หญิงสาวรูปร่างสูงโปร่งใบหน้าสวยคมเฉี่ยวยิ้มบางๆ เหมือนเยาะหยัน เด็กชายเกรหันมามองด้วยความซัดเคืองแหวตาก็้าวร้าว

“ใจ๋อย่ามายุ่งเรื่องของเด็กดีกว่า แล้วปล่อยมือกุนะยายเจ้าบ้าปล่อยกุนะไ๊ย...” เด็กชายตัวผอมแห้งไวยวายเมื่อมือเรียวนั้นบีบซ้อมือผอมๆ ของตนอย่างแรง จนเขาต้องปล่อยมือจากร่างฉ้วนกลมขงเด็กชายบอล และเมื่อเป็นอิสระเด็กชายตัวฉ้วนก็รีบวิ่งแฉ้นหนีไปทันทีแต่ยั้งไม่ลืมที่จะหันมาไหว้ขอขอบคุณหญิงสาวที่เปรียบเสมือนอัศวินแสนสวยขงเขาก่อนที่ร่างฉ้วนกลมจะหายลับไป...

อัลส์เทียร่วมนตราแห่งรัก

“ข้าวพูดไม่เพราะเลยนี่ เกเรแบบนี้ใครเป็นพ่อเป็นแม่นะ ถ้าไม่มี
จะได้จับส่งสถานสงเคราะห์ซะเลย เด็กเกเรแบบนี้ปล่อยไว้ก็เป็นภาวะ
สังคม” หญิงสาวชู่กรายๆ

“ไม่ อย่ามายุ่งกับกุนะนั่งบ้า ปล่อยกุนะไว้ย”

“แต่ผู้ใหญ่เหรอ แบบนี้ต้องจัดการ..” เด็กชายไวยววยพยายาม
ดิ้นและพยายามเตะหญิงสาวหน้าสวยที่บิดแขนเล็กๆ ของตนไพล่หลัง
จนเขารู้สึกเจ็บร้าวไปทั้งแขนเล็กผอม

“โ๊ย๊ยย เจ็บๆ ปล่อยกุนะนั่งบ้า”

“เธอว่าใครนั่งบ้า เด็กเกเรแบบเธอฉันจะจับส่งตำรวจซะให้เข็ด
เป็นเด็กเดินโพยใช้มัยเภา เสพยาด้วยรีเปลา อ้อขอหากรรโชกทรัพย์ด้วย
เจอหลายข้อหาหนะนี่ อยู่ในสถานพินิจอีกนานเลยแหละยังไม่มีพ่อแม่
ด้วยแล้วยังอยู่นาน เอมมัย...” คราวนี้เด็กชายนิ่งงัน ดวงตาเรียวเล็กเริ่ม
หวั่นไหว น้ำใสๆ เริ่มคลอดวงตาแววกร้าให้หน่วยตาของเด็กชายอ่อน
แสงลง ร่วงเล็กๆ สั่นเทิ้มด้วยความกลัวและเริ่มหวาดหวั่นในสถานที่ที่
หญิงสาวพูดถึง...

“ขอโทษ ปล่อยผมได้รึยัง” เด็กชายพูดเบาๆ อ้อมแอ้มไม่เต็มเสียงนัก เพราะไอ้คำพูดที่ไพเราะ และคำขอโทษ มันหาได้ยากยิ่งนักในสังคมของเขา เพราะโดยส่วนใหญ่แล้วก็มักจะพูดคุยกันด้วยภาษาที่ติดปากที่อาจจะฟังดูไม่ไพเราะนัก แต่ก็เอาอะไรมากมายกับผู้ใช้ชีวิตในชุมชนแออัดแห่งนี้

“อะไรนะพูดอะไร ฉันไม่ได้ยินเลย พูดดังๆ สิ” หญิงสาวแก่งทำเป็นไม่ได้ยินเพราะอะไรรู้เนตรนาราถึงได้รู้สึกเอ็นดูเด็กชายตัวผอมกะหร่องและแสนเกเร เป็นนักเลงโตตรงหน้าทั้งๆ ที่เพิ่งได้พบเจอกันวันนี้ ตอนนี้อง...

“ขอโทษๆ ผมขอโทษ ได้ยินรึยัง แล้วก็ปล่อยผมด้วย ผมเจ็บ” เด็กชายพูดตะโกนเสียงดังโฉบหันมอมแมมแดงช้ำด้วยความอับอายที่ต้องเอ่ยคำพูดที่เขาไม่เคยพูดกับใครมาก่อนนอกจากยายของตน

“แล้วจะรู้ได้ไงว่าปล่อยแล้วเธอจะไม่หนีไปก่อเรื่องเหมือนเมื่อกี้อีก เสียศักดิ์ศรีลูกผู้ชายชะมัด รังแกเด็กไม่มีทางสู้ นี่... ว่าไง” หญิงสาวยังไม่ยอมปล่อยง่ายๆ เพราะเห็นแววดุดองในแววตาของเด็กชาย

อัลส์เทียร์มนตราแห่งรัก

“ผมไม่หนีก็ได้ ปล่อยก่อนสิ” เด็กชายต่อรองและหญิงสาวก็ทำตามโดยดี แต่เมื่อปล่อยแขนผอมๆ เท่านั้นเด็กชายก็ทำท่าว่าจะกระโจนหนีแต่เนตรนาราที่ระวังตัวอยู่แล้วก็เร็วกว่าและสามารถจับร่างเล็กๆ ผอมบางนั้นไว้แน่นพร้อมกับหัวเราะเยาะเย้ยหยันจนเด็กชายร้องไห้ ออกมาด้วยความอับอายอย่างไม่อายสายตาคนสวยของเธอ

“เหอะ ใจเสาะชะมัดที่เมื่อก็ยังไม่ยอมปล่อยเลย แล้วตอนนี้ร้องไห้ ร้องทำไม ลูกผู้ชายรีเปลา”

“ไม่ต้องมายุ่ง” เด็กชายสะบัดตัวออกจากการเกาะกุมของหญิงสาวด้วยท่าทางแสนงอน แต่มันก็เป็นไปโดยธรรมชาติของเด็กคนหนึ่ง เนตรนารารู้สึกขบขันระคนเอ็นดู เด็กชายสะอื้นไห้และพยายามหันหน้ามอมแมมหนีสายตาของเธอ

“โอเคๆ ไม่ยุ่งก็ไม่ยุ่ง แต่ขอบอกไว้ก่อนนะว่าเมื่อสักก่อนที่ฉันจะมาเห็นตำรวจมาตั้งสองคันรถ สงสัยมาหลายบ่อนและจับพวกเด็กเดินโพยและสงยาแถวๆ นี้” เด็กชายนิ่งอึ้งกับสิ่งที่ได้ยินและมองหญิงสาวแสนสวยแต่แต่งตัวได้ล้ำด้วยสีสันสดใสแปลกตาอย่างไม่มั่นใจว่าสาวสวยที่ยืนอยู่ตรงหน้าตนต้องการอะไร

“ชื่ออะไรนะเรา...” เจียบเด็กชายเล็กที่จะเจียบและเดินห่างจากหญิงสาวลัดเลาะไปยังตรอกแคบๆ ของชุมชนที่ตนอาศัยอยู่

“อ้าวถามไม่ตอบ แล้วยังจะเดินหนีเด็กอะไรไม่มีมารยาท” หญิงสาวว่าแต่ก็เดินตามเด็กชายไปอย่างอยากรู้อยากเห็น

“จะตามมาทำไม” เด็กชายถามอย่างขัดเคืองและงงที่หญิงสาวเดินตามตนมา

“ก็ถามทำไมไม่ตอบ ชื่ออะไรหรือนะ”

“ชื่อจิม” เด็กชายกอดอกตอบอย่างภาคภูมิใจในชื่อเท่ๆ ของตนเอง เนตรนาราหัวเราะเบาๆ อย่างเอ็นดู

“หัวเราะอะไร ไม่ขำสักนิด” เด็กชายทำตาขุ่นพินเขินๆ นั้นขบริมฝีปากได้รูปของตนมองหญิงสาวสวยตรงหน้าอย่างไม่พอใจ

“เปล่านี้ พี่ชื่อนั้นะ แล้วนี่เราจะไปไหน” เนตรนาราแนะนำตัวแล้วถามกลับอย่างเป็นกันเอง

“กลับบ้าน”

อัลส์เหี่ยวมนตราแห่งรัก

เด็กชายตอบสั้นๆ แล้วออกเดินไปยังบ้านหลังเล็กๆ โกรโงกโส ของตนที่อาศัยอยู่กับยายวัยชราซึ่งพิการเดินไม่ได้ บ้านเด็กชายอยู่ท้าย ซอยและเส้นทางค่อนข้างร้างผู้คนสัญจร

เนตรนาราเดินตามเด็กชายไปตามทางเดินที่ทำจากไม้ กระดานเล็กๆ เหนือน้ำคร่ำที่ส่งกลิ่นไม่พึงประสงค์ทอดตัวสู่สิ่งปลูกสร้าง ที่เรียกว่า **บ้าน** ของจิม แต่ในความคิดของเนตรนารานั้นสิ่งที่เธอเห็นมัน แตกต่างและห่างไกลจากคำว่าบ้านมากมายเสียเหลือเกิน เพราะสิ่งที่ เธอเห็น มันเป็นเพียงเพิงเล็กๆ ที่ตีปิดด้วยสังกะสีเก่าๆ ผุพัง แทบจะกัน ลมกันฝนไม่ได้เลย และหากว่ามีพายุลมแรงเธอหวังใจแทนเด็กชาย เหลือเกินว่าสิ่งที่เขาเรียกว่าบ้านนั้นมันจะลอยละลือปลิวไปตามแรงลม

“อ้าวจิมมาแล้วหรือลูก แล้วพาใครมาด้วยละนั่น...” เสียงหญิง ชราผู้ที่นั่งอยู่บนรถเข็นเอ่ยถามเบาๆ เนตรนารามองหญิงชราด้วยความรู้สึกเหมือนลมหายใจติดขัด

รถเข็นที่นางนั่งอยู่นั้นดูแล้วไม่มีที่ท่าว่าเป็นรถเข็นหรือวีลแชร์เลย สักนิตินั้นคงเก็บมาจากกองขยะที่ไหนสักแห่ง หรือเอามาจากของที่ไม่ใช้แล้วเป็นแน่และมันดูเหมือนว่าจะทำได้แค่นั่งเท่านั้นเพราะล้อทั้งสองข้าง บิดเบี้ยวเสียเหลือเกินมองเผินๆ แล้วมันน่าจะเป็นเก้าอี้ที่มีอะไรบิดๆ เบี้ยวๆ อยู่ใต้ขาเก้าอี้ มากกว่าจะเป็นรถเข็นสำหรับคนพิการ...

“สวัสดิ์คะคุณยาย” หญิงสาวโหว่หญิงชราอย่างอ่อนน้อมแล้ว แอบขบขันเด็กชายที่บอกเธอว่าตนชื่อจิม หญิงชรามองมายังเธอด้วยความแปลกใจแต่นางก็รับโหว่อันอ่อนน้อมนั้นด้วยรอยยิ้มละไม

“โหว่พระเถอะลูก แล้วเป็นไงมาไงถึงมากับไอ้จิมได้ละคุณคนสวย”

“เรียกหนูน่าน้ำก็ได้คะคุณยาย และขอบคุณมากๆ ที่ชมว่าน้ำสวย แหมคุณยายนี่ปากหวานนะคะ” หญิงสาวเอ่ยอย่างเป็นกันเองยิ้มกว้างอย่างถูกต้องกับคำชมของหญิงชราแล้วนั่งลงข้างรถเข็นของนางอย่างไม่ถือตัวสายตาก็กวาดมองบ้านน้อยของเด็กชายอย่างสำรวจก็พบว่าแม้ภายนอกจะดูทรุดโทรมแต่ภายในบ้านเล็กๆ และคับแคบหลังนี้ กลับดูสะอาดสะอ้านพอสมควร

อัลส์เทียร์มนตราแห่งรัก

“จ๊ะแม่หนู นั้นเรียกยายว่ายายจอมก็แล้วกัน เข้าใจจิมยื่นเฉยทำไม ไปหาน้ำท่ามาให้คุณน้ำเขาดื่มสิไป ใ้ฉันนับวันเกรอิใหญ่บ้านช่องไม่กลับมาหลายวันนี้ว่าโดนจิกโก่ปากชอยซ้อมตายเสียแล้ว” ยายจอมหันไปเถ็ดเด็กชายที่ยืนกั๊กกั๊กก้างอยู่หน้าบ้าน

“ไม่เป็นไรคะยายจอม น้ำไม่ถือหรือกว่าแต่จิม เอ้ย จิมนี้เขาไม่ค่อยอยู่บ้านหรือคะ” หญิงสาวถามอย่างอาทรเมื่อเห็นในสภาพความเป็นอยู่ของเด็กชาย

“มันก็ไปเที่ยวเรื่อยเปื่อยตามประสาเด็กมันนั่นละ แต่ก็อย่างที่เห็นซุ่มซนนี้มันก็มีพวกอันธพาลเยอะ ยายก็กลัวว่ามันจะไปเข้าหากับพวกนั้น...” แล้วหญิงชราก็เล่าเรื่องของ **เด็กชายจิม หรือจิระ** ให้เนตรนาราฟัง เนตรนารานิ่งฟังเรื่องราวของเด็กชายด้วยความรู้สึกเวทนาในความอาภพของจิระ...

จิระเป็นลูกของ **เจนจิรา** ลูกสาวของยายจอม เจนจิราเป็นหญิงสาวหน้าตาดีผิวขาวสะอาดและเป็นคนจิตใจดี อ่อนต่อโลกจึงถูกผู้ชายหลอกหลงเซยชมแล้วก็ตีจาก คนรักของเจนจิราเป็นคนต่างถิ่นหน้าตาหล่อเหลาเอาใจเก่ง ซึ่งเจนจิราก็รักและเทิดทูนชายอันเป็นที่รักของเธอ

มากจนยอมหนีตามเขาไปทิ้งให้แม่ต้องอยู่ในชุมชนแห่งนี้เพียงลำพัง เพราะเชื่อคำป้อยจากชายคนนั้นที่เขาบอกว่าที่บ้านเขามีฐานะร่ำรวย และสามารถทำให้เธอหลุดพ้นจากชุมชนแห่งนี้ไปมีชีวิตสุขสบายได้

สาวน้อยไร้เดียงสาที่เชื่อคำลวงและหนีตามเขาไป แต่เมื่อความจริงปรากฏทำให้เธอแทบตายทั้งเป็นเมื่อพบว่าเขามีภรรยาและลูกอยู่แล้ว แม้ว่าฐานะทางบ้านเขาจะร่ำรวยอย่างที่กล่าวอ้าง แต่เด็กสาวจากสลัมจนๆ อย่างเจนจิรา ก็ไม่ได้รับการยอมรับจากมารดาของชายคนรัก ซ้ำยังถูกภรรยาของเขาตามรังควานและทำร้ายจนเธอเกือบจะแห้งลูก ทำให้เจนจิราจำต้องหนีจากมาทั้งๆ ที่ยังรักและอาวรณ์ชายใจร้ายแม่เขา จะใจร้ายกับเธอก็ตาม

“ไอ้จิ้มมันน่าสงสารพอแม่มันกลับมาหายาย มันก็เกือบจะคลอดแล้วพอคลอดลูกได้สามเดือนนังเจนแม่ของไอ้จิ้มก็ตรอมใจตาย ยายก็เลยเลี้ยงมันมาตามมีตามเกิดนี่แหละคุณน้ำ ถ้ามันทำอะไรให้คุณน้ำไม่พอใจหรือหนักใจก็อย่าถือสามันเลยนะ เด็กไม่มีใครคอยสั่งสอนก็เป็นแบบนี้ล่ะ” หญิงชราเอ่ยอย่างเหนื่อยอ่อนมองเด็กชายวัยสิบสี่อย่างสงสารและรักใคร่...

อัลส์เทียร์มนตราแห่งรัก

“เปล่าเลยคะยายจอม จิ้มไม่ได้ทำให้น้ำหนักใจเลย แต่พอดีว่า น้ำแวะมาถ่ายรูปเล่นๆ แถวนี่แล้วเจอจิ้มเขาเดินอยู่ปากซอยก็เลยอยาก มาเที่ยวบ้านเขา เห็นบ่นว่าคิดถึงยายก็เลยอยากมารู้จักคุณยายของจิ้ม ด้วย” เนตรนาราสร้างเรื่องให้ยายจอมฟังว่าจิระนั้นไม่ได้หายไปไหน แต่ไปทำงานเป็นเด็กในร้านต้นไม้และกาแฟของเธอกับเพื่อนรักไม่ได้ไปทำเรื่องไม่ดีอย่างที่หญิงชรากังวล สร้างความพอใจให้ยายจอมนักเพราะนางเองก็กลัวว่าหลานชายคนเดียวของนางจะถูกกล่อลวงจากพวกมิจฉาชีพให้ไปทำเรื่องไม่ดี หรือสร้างความเดือดร้อนให้ใครแต่เด็กชายกลับมีสีหน้าลำบากใจแต่ก็ได้แต่ยิ้มแหยๆ ให้ผู้เป็นยาย...

เนตรนาราอยู่คุยกับหญิงชราและเด็กชายอยู่พักหนึ่งก็ขอตัวกลับแต่ก่อนกลับเธอก็ยังแอบให้เงินเด็กชายไว้จำนวนหนึ่งแต่เด็กชายกลับปฏิเสธทั้งๆ ที่เขาก็คต้องการเงินจำนวนนั้นพยายไปหาหมอและยาของยายที่กินเป็นประจำก็ใกล้หมดแล้ว

“ทำไมล่ะ เงินนี่นายก็อยากได้ไม่ใช่หรือถึงได้ไปชู้เอาจับเด็กตัวเล็ก ๆ” หญิงสาวถามอย่างสงสัย แต่เด็กชายกลับเขินหน้าใสอย่างเยื่อหยิ่ง ๆ จนเธอแอบขำกริยานั้นของจิระ

“คนเราก็ต้องมีศักดิ์ศรี ผมยังไม่ได้ทำอะไรให้คุณอย่างที่บอก ยายผมจะเอาเงินคุณมาได้อย่างไรกัน” สรรพนามของจิระเปลี่ยนไปแต่ก็ทำให้เด็กชายดูน่ารักกว่าเดิมเนตรนารายิ้มบาง ๆ

“อ้อ.. มีศักดิ์ศรีขึ้นมาเชียวนะ แต่อย่าลืมนว่ายายของยายนายใกล้หมดแล้ว เอาอย่างนี้ก็แล้วกันนายเอาเงินนี้ไปก่อนแล้วค่อยไปทำงานใช้ที่หลังที่ร้าน นี่นามบัตรไปถูกนะ ถ้าไปไม่ถูกก็โทร. หาฉันทน์ โอเคมัย” หญิงสาวยื่นข้อเสนอ เด็กชายก็ยังลังเลมองเงินในมือเนตรนารานิ่งอย่างขังใจ หญิงสาวจึงยัดเงินจำนวนนั้นใส่มือเด็กชายเสียเองก่อนเดินจากไปทิ้งให้เด็กชายมองตามด้วยความรู้สึกตื่นตันและชื่นชมในความมีน้ำใจของหญิงสาวที่เพิ่งพบหน้า แต่ความตื่นตันนั้นอยู่ได้ไม่นานเมื่อมีเสียงแหบห้าวของคนที่เขาไม่อยากเจอหน้าที่สุดดังขึ้นพร้อมกับเงินในมือถูกกระชากไปต่อหน้าต่อตา

“โอ้ ว้าว ไข่จิ้มของเรามันมีเงินเยอะแยะเลยวีย์ ว่าไงพวกหายหัวไปเลยนะปล่อยให้พวกกุฎกเจ้าของบ่อนเล่นชะง่อม และมึงไข่จิ้มมึงต้องรับผิดชอบ” **ไอ้แสน** เด็กหนุ่มวัยรุ่นร่างผอมแต่ดูกร้านโลกอย่างภาษาปากว่าหุ่นขี้ยาเดินเข้ามาหาด้วยท่าทางคุกคามพร้อมกับช่วงชิงเงินในมือของจิระไป ใบหน้าของมันเรียวตอบ ดวงตาโปนแดงกำจมูกบานและริมฝีปากกว้างน่าเกลียดเต็มไปด้วยฟันเขลอะด้วยคราบหินปูน แสยะยิ้มให้เด็กชายที่ถูกพวกมันอีกสองคนจับตัวไว้แน่นหนา...

“ไอ้แสน มึงเอาเงินกูคืนมานะ”

“เงินมึงหรือไข่จิ้ม มึงมีเงินเยอะขนาดนี้ได้ไงวะ โอ้โหดตั้งสามพันแล้วส่วนแบ่งของพวกกูคราวที่แล้วอยู่ไหน มึงได้เงินก็ชิงไปคนเดียวปล่อยให้พวกกูโดนตีจนลูกน้องเสียเหมาอนหยอดน้ำข้าวต้มไปหลายวันนี้มึงดูนี่เห็นมั๊ย” ไอ้แสนเอียงหน้าที่ยังมีรอยเขียวช้ำให้เด็กชายดู มันบีบคางเล็กๆ ของจิระแน่นจนเขารู้สึกเจ็บแปลบไปทั้งกราม

“กูไม่รู้พวกมึงเสือกโง่เองที่โดนจับได้ กูไม่เกี่ยว” เด็กชายนึกถึงวันที่เข้าไปเล่นการพนันในบ่อนของเสียเหมาแล้วก็ร่วมมือกับเจ้าสามคนนี้โกงเงินเจ้าของบ่อนมาได้จำนวนหนึ่งแต่พวกคุมบ่อนรู้ตัวเสียก่อนเขา

จึงรีบชิงหนีออกมาส่วนไอ้แสนกับพวกมัวเมามั่นกับกลโกงของตัวเองจน ลืมระวังตัวถูกจับได้และถูกซ้อมปางตายเพราะถูกจับได้ว่าโกงบ่อน เพราะคนที่ได้เงินไปคือจिरະซึ่งหนีออกมาได้เสียก่อนและเขาก็หลบ กบดานอยู่ตามที่ต่างๆ และแอบเอาเงินไปซื้อยาให้ยายจอมและหลบ ซ่อนตัวอยู่เกือบสองอาทิตย์พอให้เจ้าพวกนั้นมันเลิกตามหา แต่ไม่นึกว่า วันนี้จะมาเจอโทษเก่า

“อ้อเดี๋ยวนี้ปากเก่ง เฮ้ย.. พวกมึงสงสัยนอนฝันว่าการทรมานไอ้แสน มันเป็นอย่างนี้ แต่ก็เหลวๆ มือหน้อยนะเว้ยพวกมึง กูไม่อยากให้มันตาย เร็ว อ้อ แล้วอีกอย่างถ้ามึงไม่อยากให้ยายมึงตายมึงต้องหาเงินมาคืนกู”

“ทำไมกูต้องหาเงินมาคืนมึงทุกครั้งทำงานกูก็ไม่เคยได้เงินจาก มึงอยู่แล้ว พวกมึงก็เอาไปจนหมดแล้วยายกูก็ไม่เกี่ยวกับเรื่องนี้ ถ้ามึง ตะต้องยายกูมึงตายแน่ไอ้แสน” เด็กชายเถียงอย่างไม่ยอมแพ้และ พยายามดิ้นให้หลุดจากการจับกุมของเด็กหนุ่มสองคนที่เป็นลูกไล่ของ ไอ้แสน ในหัวใจดวงเล็กๆ ก็เดินกระหน่ำด้วยความกลัว กลัวว่าพวกมัน จะทำร้ายยายของเขาอย่างที่พวกมันชู้

“นี่มึงกล้าหือกับกูหรือไอ้จิม พวกมึงจัดการมันเลย”

อัลส์เทียร์มนตราแห่งรัก

สิ้นคำสั่งของไอ้แสนทั้งหมดทั้งมือทั้งเท้าก็กระเณใส่จ๊ะไม่ยั้ง จนร่างเล็ก ๆ นั้นทรุดลงแทบเท้าของพวกเขาแต่เหมือนพวกขยะสังคมอย่างไอ้แสนยังมาสะใจมันง้างเท้าขึ้นสูงหมายกระเทีบลงกลางอกผอมแกร็นของเด็กชาย

“หยุดเดี๋ยวนี้ไอ้พวกหมาหมู” เสียงหวาน ๆ ใส ๆ ของผู้หญิงดังขึ้น เท้าของไอ้แสนที่ง้างอยู่ชะงักก่อนจะหันมามองยังต้นเสียงและพบหญิงสาวรูปร่างสูงโปร่งเพรียวบางหน้าตาสะสวยแต่งกายงดงามแปลกตายืนหน้าตึงมองมาที่พวกมันเหม็ง

“ว้าว จู้ๆ คนสวยจ๋า นางฟ้าหลงทางมาทำไมที่นี่จ๊ะ” แทนที่มันจะหวาดหวั่นกลับหันมาทางหญิงสาวและทำท่ากะลิมกะเหลี่ยได้อย่างน่ารังเกียจนัก

“จริงด้วยลูกพี่แหม คุณพี่ช่างสวยได้ใจจริงๆ” ลูกน้องของไอ้แสนพูดอย่างเห็นด้วยกับลูกพี่ และพอจะดูออกว่าหญิงสาวตรงหน้าน่าจะอายุมากกว่าพวกตนหลายปีอยู่แต่ใบหน้านั้นก็ยังคงอ่อนใสไร้พิษสง

“ว่าไงคร้าบคุณพี่คนสวยอยากร่วมวงกับเราหรือครับหรือว่าอยากร่วมอย่างอื่นบอกไอ้แสนได้นะครับไอ้แสนยินดี ยิ่งกับคนสวยไอ้

แสนยอมตายฮ่าๆ” เสียงโห่ฮาอย่างถูกใจใ้สามคนนั้นสร้างความคิด
 ตาลให้เนตรนารายิ่งนัก หญิงสาวพยายามสงบสติอารมณ์และพยายาม
 อย่างยิ่งที่ไม่ลงมือก่อนเพราะตอนนี้เธอกำลังมองหาจุดอ่อนของพวกมัน
 อยู่

“ฉันว่าทางที่ดีพวกนายไสหัวไปให้ไกลจากมือจากเท้าฉันดีกว่า
 นะพวกและถ้าเป็นไปได้พวกนายอย่ายุ่งกับเด็กคนนี้จะดีกว่า” ใ้แสน
 กับพวกหัวเราะกับคำพูดของหญิงสาวสวยตรงหน้าพลาตตรงเข้ามา
 หมายถึงจะรวบร่างของเธอเพื่อจุดดิ่งไปยังอีกฟากหนึ่งซึ่งเป็นที่เปลี่ยวลับ
 ตาคคนและพวกมันก็ใช้สถานที่แห่งนั้นทำเรื่องชั่วๆ มานักต่อนัก แต่หญิง
 สาวที่ระวังตัวอยู่แล้วกลับหลบหลีกได้เร็วเหลือเชื่อ เมื่อลูกน้องของใ้
 แสนทั้งสองพุ่งเข้ามาหมายจะจับตัวเธอ เนตรนาราก็ใช้สันมือฟาดลงบน
 ต้นคอและถีบจังกๆ เข้าที่หน้าของพวกมันทั้งสองอย่างรวดเร็วและไม่ก็
 ณาที่ลื้อลื้อทั้งสองคนของใ้แสนก็นอนหมดสติอยู่แทบเท้าของเนตรนรา
 ทุกสิ่งทุกอย่างเกิดขึ้นเร็วมาจนใ้แสนได้แต่ยืนตะลึงงัน

ใ้แสนหน้าตื่นถอยกรูดเมื่อหญิงสาวก้าวเข้าใกล้ ดวงตาสวยคม
 นั้นวับวาวราวกับใบมีด แววตาแบบนี้ล่ะฆ่าคนได้ใ้แสนเคยเจอมาแล้ว

อัลส์เทียร์มนตราแห่งรัก

อันธพาลอ่อนหัดคิดพลางถอยหนีหญิงสาวสวยที่ก้าวเข้ามาหาอย่าง
หวาดหวั่น

“อย่าเข้ามานะไว้ยั้งมารถ้ำแก้วเข้ามาแม้แต่ก้าวเดียวกฎ
กระซวกได้มึงแน่นิ่งหน้าสวย นิ่งหมวยสารพัดพิษ” ใ้แสนพูดเสียงสั่งตั้ง
มิดพับเล่มเล็กออกมากวัดแกว่งไปมาจนประกายมิดวาววับแต่หญิงสาว
กลับไม่หวั่นเกรงกับความคมของมิดเลยแม้แต่หน่อย

“เธอ.. ก็ลองดูว่าระหว่างมิดของนายกับไอ้ที่อยู่ในมือฉันนี่อะไร
มันจะแน่นกว่ากัน” เนตรนาราซึกปีนพกอันเล็กกะทัดรัดออกมาจากอก
เสื้อคลุมที่เธอสวมใส่ ใ้แสนเห็นสิ่งที่อยู่ในมือหญิงสาวก็ถึงกับเข่าอ่อน
แทบทรุดแต่ยังพยายามฝืนยืนอยู่ด้วยแข็งขาที่สั่นพับๆ

“กูไม่กลัวมึงหรือกไว้ยั้งหน้าสวยถ้ามึงยิงปืนเสียงมันก็ต้องดัง
ตำรวจก็จะแห่กันมาแล้วมึงก็จะถูกจับกูไม่กลัวหรือกไว้ยั้ง” ใ้แสน
หัวหมอพยายามพูดให้เธอหวั่นไหว แต่มีหรือที่คนอย่างเนตรนาราจะ
กลัว

“นายคิดหรือว่าใครจะสนใจ ยิ่งพวกเศษสวะอย่างพวกนายถูกยิง
ตายเหมือนหมาข้างถนนก็จะมีแต่คนดีใจละไม่ว่า ทิ้งมิดแล้วมาลากใ้

สองตัวนี้ไปให้พันหูพันตาฉันซะก่อนที่ฉันจะเปลี่ยนใจยิงพวกนายตายเหมือนหมาข้างถนน ทิ้งมิด!!!” เนตรนาราตะคอกเสียงดังฟังชัดแววตาแข็งกร้าวจนไอ้แสนตกใจทำมีดหลุดมือ และรีบลงลานเข้ามาตบหน้าตบตาลูกไล่สองคนของตนให้ได้สติ และเมื่อคนที่ถูกน็อกได้สติต่างก็ลงลานเมื่อเห็นอาวุธในมือหญิงสาวหน้าสวยที่ยืนจังก้ำเล็งปืนกระบอกเล็กมาที่พวกมัน

เปรี้ยง! เสียงปืนดังขึ้นหนึ่งนัดพร้อมกับเศษหญ้าข้างๆ ขาของไอ้แสนกระจาย กลิ่นดินและหญ้าใหม่ฟุ้งกระจายพร้อมๆ กับฝุ่นที่คละคลุ้งเมื่ออันทพาลทั้งสามคนวิ่งห่างจุกตุตจากไป

หญิงสาวหันมาประคองร่างอ่อนปวกเปียกของเด็กชายที่นอนร้องโอดโอยอยู่กับพื้นหญ้าเนตรนาราโล่งใจที่มาทันได้ช่วยจิริจะไม่ให้ถูกพวกนั้นทำร้ายมากไปกว่านี้ เนื่องจากเธอไม่รู้สึกละแวกๆ เหมือนมีอะไรติดค้างในใจ ทำให้เธอย้อนกลับมาและก็ทำให้พบกับเหตุการณ์ที่ไอ้แสนกับพวกเธอทำร้ายจิริพอดี

“เป็นไงบ้างจิม มาลูกไหวมัย”

“หวะ ไหวครับ” เด็กชายพยายามลุกด้วยตัวเองแต่ก็ต้องทรุดลง
ไปอีกเดือรื้อนให้หญิงสาวประคองร่างเล็กๆ นั้นขึ้นหลังบางและพาร่าง
ที่บอบช้ำของเด็กชายไปหาหมอนที่...

3. ชีวิตใหม่

“ขอบคุณครับเจ้าน้ำ” เด็กชายพนมมือไหว้หญิงสาวที่ช่วยเหลือเขาเมื่อวันก่อนด้วยความรักและเทิดทูนสุดหัวใจ

ตลอดสามวันที่นอนพักรักษาตัวที่โรงพยาบาลเอกชนสุดหรูที่จิระแอบรู้มาว่าพี่สาวคนสวยถือหุ้นเป็นเจ้าของอยู่ด้วย เขาได้รับการดูแลเอาใจใส่จากหญิงสาวที่เป็นเจ้าของใช้ด้วยความอ่อนโยนจนจิระแอบร้องไห้ด้วยความซาบซึ้งและเมื่อวานพี่สาวคนสวยของเขาก็พายายจ่อมเข้ามารักษาตัวในโรงพยาบาลแห่งนี้ด้วย

“อ้าว นอนยิ้มแฉ่งอยู่นั่นจะกลับมัยบ้านนะ” เนตรนาราเอ่ยกระเซ้าเด็กชายที่ตอนนี้น้ำตาสดใสฉายแววหล่อเหลาน่ารักนั้นอย่างเอ็นดู

อัลส์เทียร์มนตราแห่งรัก

“กลับครบกลับใจจิมอยากกลับบ้านจะแยะ แล้วยายของจิมล่ะ
 ครับ”

“ก็กลับบ้านได้แล้วเหมือนกันเร็วเข้าเดี๋ยวเจ้าไปส่ง” หญิงสาวเอ่ย
 อย่างเป็นกันเองจิริเองก็รีบแต่งตัวเปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่ที่หญิงสาวซื้อ
 มาให้ อย่างยินดีไปหน้าขาวๆ นั้นเปื้อนด้วยรอยยิ้ม

เนตรนารามาส่งสองยายหลานที่บ้านหลังเก่าซอมซ่อ หญิงสาว
 พยายามชักชวนยายหลานไปอยู่ด้วยที่บ้านหลังเล็กของเธอที่อยู่ชาน
 เมืองด้วยกันและอยากส่งเสียเด็กชายให้ได้รับการศึกษาเพราะความ
 เห็นคุณค่าคนเห็นใจในสภาพความเป็นอยู่ที่แสนจะล่อแหลมต่ออนาคตอัน
 สดใสของจิริ แม้ว่ายายจอมจะเห็นด้วยกับหญิงสาวแต่เด็กชายยังคง
 ลังเลเพราะไม่อยากจะให้ยายอยู่คนเดียวเนื่องจากยายจอมไม่อยากจะ
 ออกไปจากชุมชนที่เกิดและเติบโตมานั่นเอง...

เนตรนาราขับรถมาจอดไว้ปากซอยชุมชนที่ตนมาเป็นประจำหลังจากได้รู้จักเด็กชายจิระ เนตรนาราก็อดแปลกใจเช่นกันว่าเหตุใดเธอถึงได้รู้สึกเอ็นดูและผูกพันกับเด็กชายคนนี้นัก หรืออาจเป็นเพราะเขามีวัยที่ใกล้เคียงกับ อัศรา ซึ่งเป็นน้องชายต่างมารดาของเธอนั่นเอง...

พอเดินเข้ามาในซอยเล็กๆ ที่คุ้นเคยเนตรนาราก็ต้องแปลกใจเมื่อวันนี้ดูทุกคนวุ่นวายแตกตื่นและโกลาหล หญิงสาวมองผู้คนที่วิ่งแตกตื่นและมีสีหน้าตกใจแล้วเธอก็ได้คำตอบเมื่อเห็นควันไฟสีดำทะมึนพวยพุ่งมาจากจุดๆ หนึ่งซึ่งไม่ไกลจากบ้านหลังเล็กหลังนั้น...

“ไฟไหม้ๆ ช่วยด้วยไฟไหม้” เสียงร้องตะโกนโวยวายเมื่อเปลวไฟลามเลียขยายวงกว้างมากขึ้นและแรงลมทำให้เปลวไฟโหมหนักมากขึ้นเรื่อยๆ เนตรนาราวิ่งสวนทางกับผู้คนที่วิ่งแตกตื่นออกมาจากเพลิงที่โหมกระหน่ำไปยังต้นกำเนิดเพลิงด้วยหัวใจที่เต้นกระหน่ำด้วยความหวาดหวั่นว่าเหตุร้ายจะเกิดขึ้นกับเด็กชายที่เธอรักและเอ็นดู เนื่องจากทางเข้าบ้านเด็กชายนั้นเป็นทางเล็กและแคบรถดับเพลิงไม่สามารถเข้า

ไปถึงได้ หญิงสาวจึงวิ่งสุดฝีเท้าเมื่อเห็นเพลิงไหม้ใหม่ใหม่อย่างรวดเร็วแต่ไร้
แนวของจिरະและยายจอม

“จิม จิมอยู่ไหน ยาย ยายจอมอยู่ไหนกัน..” เนตรนาราตะโกน
เรียกสองยายหลานด้วยความหวาดหวั่นใจเต็มแรงด้วยความกลัว หญิง
สาวมองบ้านหลังเล็กที่เพลิงกำลังไหม้ใหม่ใหม่อย่างใจหาย บ้านเก่าๆ
โกโรโกโสนั่นเป็นเชื้อเพลิงอย่างดีเลยทีเดียว เนตรนาราใจขึ้นขึ้นมา
เล็กน้อยเมื่อเห็นเงาตะคุ่มๆ ของใครคนหนึ่งหลังควันสีดำมืดมัว วินาที
นั้นเธอไม่คิดอะไรคิดแต่เพียงว่าหวังคนๆ นั้นเหลือเกิน เนตรนารารีบตัก
น้ำในโอ่งหน้าบ้านหลังน้อยยราดตัวจนเปียกโชกมองหาผ้าเก่าๆ สักผืน
เป็นแค่ผ้าขี้ริ้วก็ยังดี แล้วเธอก็พบเสื้อเก่าๆ ของยายจอมตากอยู่หน้า
บ้านเนตรนารารีบหยิบมันมาชุบน้ำคลุมร่างกายก่อนวิ่งฝ่าเปลวไฟเข้าไป
หาร่างที่พยายามกระเสือกกระสนเอาตัวรอดจากเปลวเพลิงที่ไหม้ใหม่
อย่างบ้าคลั่ง...

“จิมๆ ตื่นๆๆ ลูกขึ้นเร็วเข้า แล้วยายจอมล่ะอยู่ไหน” เนตรนารา
พบจिरະนอนหายใจติดขัดเพราะสำลักควันอยู่จึงรีบพยุงเด็กชายขึ้น
มาแล้วพาออกมาจากบ้านอย่างรวดเร็ว

“แค่ว่าๆ ผมไม่รู้ผมถูกตีหัวสลบ ยายช่วยยายผมด้วย..” เด็กชายตอบเมื่อตนพ้นจากรักมีเพลิงที่ลุกไหม้แล้ว เนตรนาราสบถในลำคอเบาๆ แล้ววิ่งกลับเข้าไปในบ้านหลังน้อยที่เพลิงกำลังพิโรธอย่างหนักด้วยความห่วงหญิงชราโดยไม่คิดถึงความปลอดภัยของตัวเอง และเมื่อเห็นร่างที่นอนนิ่งของยายจอมก็ไม่ว้าว้าวรีบแบกร่างของยายจอมวิ่งฝ่าเปลวเพลิงที่ไหม้ไหม้อย่างบ้าคลั่งออกมาได้อย่างหวุดหวิด เพียงแค่เสี้ยววินาทีเท่านั้นเมื่อเธอก้าวพ้นชานเรือนเล็กๆ บ้านทั้งหลังพังครืนลงแทบไม่เหลือแม้แต่ซากของบ้านหลังน้อย เนตรนาราช่วยยายจอมออกมาจากกองเพลิงได้ราวปาฏิหาริย์...

ในขณะที่จิริระมองดูภาพนั้นด้วยความระทึกแทบไม่อยากจะเชื่อสายตาเลยว่าภาพที่เขาเห็นนั้นมันเป็นความจริงๆ ภาพหญิงสาวแสนสวยดูงดงามราวเทพธิดาแม้จะอยู่ท่ามกลางเพลิงที่ไหม้ไหม้ประกายไฟที่แลบเลียตามใบหน้าสวยสดนั้นทำให้ใบหน้าของเนตรนาราดูสุกปลั่งราวอาบได้ด้วยทองคำและสง่างามราวนางพญา... หากเขาไม่เห็นด้วยตาตัวเองจิริระก็คงจะคิดว่าภาพที่ตนเห็นนั้นเป็นภาพจากภาพยนตร์ซูเปอร์ฮีโร่สาวทรงพลังสักเรื่องอย่างแน่นอน...

แต่ทั้งหมดตรงหน้านั้นคือเรื่องจริง... ยายจอมรอดจากเพลิงที่
ไหม้ไหม้ก็เป็นเรื่องจริง...

“ยาย...” เด็กชายร้องไห้โฮด้วยความปลาบปล้ำมึนตันใจโผเข้า
กอดผู้เป็นยายไว้แน่นด้วยความรักสุดหัวใจ ยายจอมคือสิ่งมีค่าที่สุดคือ
คนที่เป็นดังชีวิตของเขา เด็กชายมองใบหน้าสวยที่ชุ่มด้วยเหงื่อเม็ดโต
ของเนตรนาราซึ่งนั่งหอบหายใจด้วยความเหนื่อยและตื่นเต้นอยู่ข้างๆ
ด้วยความรักและบูชา...

“เราต้องปฐมพยาบาลยายจอมให้พังก่อน..” เนตรนาราปาด
เหงื่อบนใบหน้าแล้วปฐมพยาบาลเบื้องต้นให้ยายจอมซึ่งยังไม่ได้สติเพื่อ
รอหน่วยกู้ภัยหรือรถพยาบาลมารับไปรักษาต่อ เสียงไซเรนดังมาแต่ไกล
ไม่นานหน่วยกู้ภัยพร้อมด้วยรถพยาบาลก็มาถึงและพายายจอมไป
โรงพยาบาลทันที...

“มันเกิดขึ้นได้ยังไงจิม...” หญิงสาวถามเด็กชายที่นั่งรถมาด้วยกันเพื่อตามไปโรงพยาบาล

“ผมถูกใช้แสนมันทำร้ายจนหมดสติไป มารู้ตัวอีกทีก็ตอนที่เจ้มานั้นแหละครับ”

“ไอ้พวกนี้ไม่น่าปล่อยมันไว้จริงๆ คราวนี้โชคดีที่รอดมาได้ แต่คราวหน้าไม่แน่ ยังไงเจ้ว่าจิมกับยายมาอยู่กับเจ้ดีกว่าคราวนี้เจ้ไม่ยอมแน่ๆ” หญิงสาวเอ่ยอย่างขุ่นเคืองกับสิ่งที่ได้รับรู้ หญิงสาวรู้สึกใจหายและเจ็บปวดเหลือเกินหากคิดว่าวันนี้เธอได้สูญเสียสองยายหลานนี้ไปให้กับเปลวเพลิงมรณะนั้น แค่คิดหญิงสาวก็รู้สึกเสียวแปลบในอกขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้

“แต่ผม..”

“ไม่ต้องลังเล เรื่องยายจอมเจ้าจัดการเอง และต่อไปนี่นายจะเป็นน้องชายของเจ้ จะไม่มีใครมารังแกนายกับยายได้อีก..” เนตรนาราหันมาบอกเด็กชายด้วยน้ำเสียงมั่นคงจริงจัง จิระร้องให้ออกมาด้วยความตื่นตันใจ...

อัลส์เทียร์มนตราแห่งรัก

“ขอบคุณครับที่ใจเมตตาใจจิ้มกับยาย...” เด็กชายไหว้หญิงสาว
 ทั้งน้ำตาทั้งสะอื้นให้ทั้งเซ็ดน้ำตาบ่อยๆ ดูน่าเวทนาและน่าขบขันในเวลา
 เดียวกันเพราะทั้งขี้มูกขี้หูขี้ตาจะออกมาพร้อมๆ กันจนเหมือนว่าจะเซ็ด
 ไม่หมดเสียที...

“เออล่ะๆ อयर่องให้ ดูสิ หน้าตายิ่งซีเหี่ยวอยู่ด้วย ตอนนี่ดูไม่ได้
 เลย เข้านี้กระดากเซ็ดหน้าเซ็ดตาซะ เป็นลูกผู้ชายอयर่องให้ให้ใครเห็น
 น้ำตาสี...” เนตรนาราเองก็น้ำตารื้นไปเหมือนกันจึงกลบเกลื่อนด้วยการ
 เอ็ดเด็กชายยิ้มๆ พลังหยิบกล่องกระดากทิชชูให้จ๊ะ เด็กชายรับไว้แล้ว
 ดึงกระดากออกมาเซ็ดน้ำตาทั้งสั่งขี้มูกดั่งปัดๆ เนตรนาราหัวเราะเบาๆ
 รู้สึกผ่อนคลายหลังจากเจอเรื่องเสียงเป็นเสียงตายมาหมาดๆ

และเนตรนาราก็ทำอย่างที่พูดไว้ มีอวางเพลิงถูกจับได้ในเวลา
 ไม่กี่ชั่วโมงหลังจากนั้นและไต่สนกับพวกรวมไปถึงคนที่ไต่สนบอกว่า
 เป็นลูกพี่ใหญ่ของมันก็ถูกจับด้วย ซึ่งเมื่อสอบสวนแล้วก็โยนโยนไปถึงคดี
 ยาเสพติดและการค้ามนุษย์เรียกได้ว่าการขยายผลการจับกุมมีอ
 วางเพลิงครั้งนี้ได้ผู้ต้องหาหลายคดีเลยทีเดียว...

เด็กหนุ่มมองกล่องข้าวในมือด้วยความสุขกับชีวิตใหม่ที่เขาได้รับโอกาสที่แสนดีจากพี่สาวคนสวย จิระไม่เคยนึกฝันเลยว่าเด็กจากชุมชนเสื่อมโทรมอย่างเขาจะได้รับสิ่งดีๆ จากคนๆ หนึ่งที่ไม่ได้เป็นญาติพี่น้องและไม่ได้มีสายเลือดเดียวกัน แต่ทุกสิ่งทุกอย่างที่เนตรนาราทำเพื่อเขาและยายนั้นทำให้จิระรู้ว่า เขา **มีบุญมาก** เหมือนนามสกุลของตนที่ก่อนหน้านี้เขาไม่เคยชอบมันเลยอยากจะทำให้ยายจอมเปลี่ยนให้เสียหลายครั้ง และจิระมักจะคิดว่าไอ้ที่มีบุญมากอย่างนามสกุลนั้นไม่ได้มีตรงไหนเลย เพราะเขาเกิดและโตมาโดยไม่เคยเห็นแม้แต่หน้าผู้ให้กำเนิดนอกจากรูปถ่ายเก่าคร่ำคร่าของมารดาที่ยายบอกว่าแม่เสียชีวิตหลังจากคลอดเขาได้สามเดือน ส่วนพ่อมันไม่ต้องพูดถึงเพราะแม่แต่ยายก็ยังไม่เคยเห็นหน้า...

เมื่อจำความได้เขาก็เห็นสภาพความเป็นอยู่ของตนกับยายที่แสนแร้นแค้นในชุมชนเสื่อมโทรมเต็มไปด้วยอาชญากรรมและสิ่งผิดกฎหมายทั้งสิ่งเสพติดการพนันและการค้าประเวณีจนเขาเองมักถามยายบ่อยๆ ว่า หากเรามีบุญมากอย่างนามสกุลจริง ทำไมคนที่มีบุญมาก

อัลส์เทียร์มนตราแห่งรัก

อย่างเราถึงได้มาอยู่ในสถานที่แห่งนี้ และยากจนข้นแค้นเช่นนี้ และยาย
มักก็จะตอบเขาเสมอว่า...

“ไอ้จ๋มเอ๊ย แค่นี้ได้มีชีวิตอยู่บนแผ่นดินไทย มีในหลวงที่ท่านทรง
รักและห่วงใยราษฎรของพระองค์ ได้อยู่ภายใต้ร่มพระพุทธานุภาพ ได้
อยู่ในประเทศที่สงบสุขไม่ได้ทุกข์ยากเหมือนในบางประเทศก็บุญถมไป
แล้วล่ะลูก..” ยายจ่อมพูดด้วยน้ำเสียงที่แสนมีความสุขและยิ้มแย้ม
เสมอ

“คนที่มิบุญไม่ได้หมายถึงการมีเงินทองมากมาย มีบ้านหลัง
ใหญ่ๆ มีคนนับหน้าถือตาหรือลูก แต่ความมิบุญวาสนาของคนเราวัด
ได้จากความสุขในชีวิต ความสุขสมหวังและการมีชีวิตที่ดีงาม ได้เจอคน
ที่มีความรักและน้ำใจอันบริสุทธิ์มอบให้โดยไม่หวังสิ่งตอบแทน เหมือนที่
เราได้เจอคุณน้าและการที่จ๋มได้มีชีวิตที่ดีงามไงลูก อย่าได้คิดหลงผิดกับ
คำว่ามีบุญมากก็คือการมีเงินทอง มากมายเลยลูกบางครั้งคนที่เขา
ร่ำรวยก็หาความสุขไม่ได้อย่างเราๆ หรือเพราะคอยกังวลและห่วงหวง
สมบัติถึงตายก็ตายตาไม่หลับเพราะมัวหลงห่วงหาสมบัติ จำไว้นะจ๋ม
หลานยาย แค่อยายมีหลานเป็นเด็กดีมีความคิดอ่านที่ดีงาม ช่วยเหลือ

เจือจุนคนที่ด้อยกว่าและตอบแทนบุญคุณของผู้มีพระคุณด้วยใจบริสุทธิ์
นี้ก็เหมือนยายมีบุญมากแล้วละลูก คำคำของยายไว้นะจิม...”

เสียงของยายจ่อมยังก้องอยู่ในหัวเขาตลอดมาและวันนี้เขาก็รู้สึก
ดีใจและภูมิใจกับความ มีบุญมาก ของตนเหลือเกิน

“อ๊วย!” แล้วจู่ๆ จิระก็ร้องอย่างตกใจเมื่ออยู่ๆ ก็มีร่างเล็กบอบบาง
ของใครคนหนึ่งวิ่งชนเขาจนกลองข้าวในมือแทบกระเด็น จิระมองมายัง
ต้นเหตุเขม็งและก็ต้องตกตะลึงมองตาค้าง

“ว้าว... น่ารักจัง..” นี่คือน้ำเสียงที่ออกมาจากลำคอของจิระเบาๆ
ภาพสาวน้อยแสนสวยนัยน์ตากลมโตสีฟ้าสดใสจมุกโตงเล็กงดงามรับ
กับริมฝีปากอวบอิมน่ารักสีชมพูสด และเรือนผมสีดั่งเปลวเพลิงยาว
สลวยงามระยับและยิ่งเธอยืนอยู่ท่ามกลางแสงสว่างของเวลากลางวัน
เรือนผมสีเพลิงนั้นยิ่งเจิดจ้า เข้าตาของจิระยิ่งนัก...

สาวน้อยคนนั้นยิ้มให้เขาอย่างสดใสก่อนจะวิ่งหายลับไปจากมุม
ตึก จิระวิ่งตามร่างเล็กๆ ที่แต่งกายด้วยเสื้อผ้าดงามกรุยกรายราวยิปซี

สวานั้นไป แต่เมื่อพุ่มมดึกนั้นที่สวาน้อยคนนั้นวิ่งไปเมื่อครู่ก็พบเพียง
ความว่างเปล่า จิระเกาหัวตัวเองด้วยความมงงงัน...

“หายไปไหนเร็วจังวะ คนอะไรน่ารักถูกใจใช้จิ้มเหลือเกินถ้าเจอ
คราวหน้าจะขอเบอร์ให้ได้ น่ารักๆๆ อะ” จิระเดินไปยิ้มไปด้วย
ความรู้สึกประทับใจกับใบหน้าเล็กๆ น่ารักนั้นไม่หาย เธอเป็นใครกัน
หนอ...

4. แหวนพลอยสีน้ำเงินและมิกาเอล โรเจอร์ อัลเลเชียร์

“ว่าไงได้เรื่องรีเปล่า **คาลอส...**” เสียงหัวอันทรงอำนาจดังขึ้นพร้อมทั้งร่างสูงใหญ่ของชายหนุ่มผู้มีผิวกายสีทองแดงดงามราวรูปปั้นสำริดเจ้าของเรือนผมสีแดงราวเปลวเพลิงตัดเต็มเข้ารูปยาวประไหล่กว้างรับกับใบหน้าเหลี่ยมคมทรงสง่า ดวงตาคมกร้าวข้างซ้ายสีน้ำเงินเข้มและดวงตาข้างขวาสีเขียวมรกตนั้นกวาวับด้วยอารมณ์ที่ขัดเคืองของเจ้าตัว จมูกโด่งเป็นสันดงามทรงอำนาจ รับกับริมฝีปากหยักได้รูปสีเข้มที่มักเม้มสนิทอย่างคนที่ถือตัว และรอยยิ้มที่ค้างแกร่งยิ่งทำให้ใบหน้าหล่อเหลาดูมีเสน่ห์น่าหลงใหล

ทุกสิ่งทุกอย่างที่เสกสรรปั้นแต่งเป็น **มิกาเอล โรเจอร์ อัลเลเชียร์** ชายหนุ่มเจ้าของร่างสูง 189 เซนติเมตร ้วยสามสิบห้าปี เรือนร่างสูงใหญ่แน่นแข็งแกร่งด้วยกล้ามเนื้ออันดงาม เขาร่ำรวยและเต็มไปด้วย

อัลล์เทียร์มนตราแห่งรัก

อำนาจ เฉลียวฉลาดหลักแหลมและเด็ดขาดจริงจังในเชิงธุรกิจ ดุดัน และน่ากลัวราวซาตานในบางครั้งแต่ก็หล่อเหลาส่งงามราวเทพบุตรใน เทพนิยายกรีกอันเกรียงไกรที่หญิงสาวใฝ่ฝันอยากครองคู่

ภาพลักษณ์ที่เจียบขีมิและสง่างามเยี่ยงสายเลือดชาติตียะพีงมี นั้นทำให้มีคาเอลดูเยอหยิ่งถือตัวเจ้ายศเจ้าอย่าง แต่หากได้สัมผัสคลุกคลีกับชายหนุ่มแล้วจะรู้ว่ามีคาเอลนั้นเป็นคนที่เรียบง่าย ชอบที่จะใช้ชีวิตที่อิสระและชอบอยู่ท่ามกลางธรรมชาติมากที่สุดเหล่าคนสนิทจะรู้ว่า **ท่านชายแห่งอัลล์** ผู้นี้ชอบที่จะไปขลุกอยู่ที่บ้านพักหลังเล็กซึ่งปลูกอยู่บนเนินเขาแห่งอัลล์มากกว่าจะอยู่ในวังหลวง บ้านหลังเล็กทว่างดงามแวดล้อมด้วยธรรมชาติอันอุดมสมบูรณ์นั้นเป็นสถานที่ที่ท่านชายผู้สูงศักดิ์โปรดปราน และท่านชายมักจะไปที่บ้านบนเนินเขายามที่ว่างเว้นจากธุรกิจและกิจการบ้านเมือง...

“ครับ ผู้สวมแหวนอยู่ที่เมืองไทย นี่ครับข้อมูลที่เราได้มา” คาลอส บอดีการ์ดหนุ่มที่มีรูปลักษณ์สง่างามไม่แพ้กันพูดอย่างนอบน้อมและวางของเอกสารสีน้ำตาลลงบนโต๊ะไม้โบราณตัวงามและถอยห่างออกไป

“เนตรนารา แสนเสนา ผู้หญิงอย่างนี้นี่นะที่เจ้าเลือกมาเป็นราชินีเคียงบัลลังก์ของเรา ไม่ได้ใกล้เคียงกับอุดมคติของเราเลยแม้แต่น้อยแค่เห็นรูปก็ไม่เข้าตา..” ชายหนุ่มโยนรูปถ่ายของหญิงสาวที่สวมแหวนพลอยสีน้ำเงินอันล้ำค่านั้นลงบนโต๊ะ ดวงตาคมที่ต่างสีกันวิบวามองท้องทะเลอันงดงามเบื้องหน้าอย่างครุ่นคิด มिकाเอลเกิดและเติบโตมาบนอาณาจักรเล็กๆ ที่แวดล้อมไปด้วยขุนเขาและทะเลแสนงาม **อัลเลเชียร์** หรือเรียกตามชื่อของชาวพื้นเมืองว่า **อัลเลชิอาร์** ซึ่งมีความหมายว่า **หมู่เกาะแห่งสิงโตและนางเงือก** โดยภาษาพื้นเมืองของที่นี่คำว่า **อัลล์** มีความหมายว่า **สิงโต** และ **เลชิอาร์** คือ **นางแห่งธราหรือนางเงือก** นั่นเอง และมีชื่อเรียกประเทศนี้สั้นๆ ว่า **อัลล์...**

มิคาเอล เป็นบุตรชายคนโตที่เกิดจากอดีตรัชทายาทลำดับที่สองของพระราชอาพระองค์ก่อน บิดาของเขาคือ **ท่านอาร์เซอร์ โรเจอร์** มารดาของเขาคือ **ท่านหญิงเมรินา** อดีตสาวน้อยสามัญชนจากแดนไกลซึ่งมีเชื้อสายไทยอยู่ในสายเลือด ซึ่งทั้งสองต่างก็ครองรักกันจนเสียชีวิตเคียงกันอย่างสงบเมื่อยี่สิบปีก่อนทิ้งให้เขาและน้องสาวอยู่ภายใต้การดูแลอย่างดีจากบ่าวที่จงรักภักดี ชื่อ **กาซิม เอลเลน** และซา

อัลล์เที่ยวมนตราแห่งรัก

ว่า ชายหนุ่มผู้มีชาติตระกูลที่สูงศักดิ์อีกทั้งรูปร่างหน้าตาที่โดดเด่น และ ความรู้ความสามารถที่แทบเรียกได้ว่าเขาคืออัจฉริยะ ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง การศึกษาที่ได้เกียรตินิยมอันดับหนึ่งของมหาวิทยาลัยชื่อดังของโลก หรือแม้แต่ความเป็นเลิศด้านกีฬาที่มีเหรียญรางวัลมากมายการันตี โดยเฉพาะการเล่นวินเซิร์ฟ ซึ่งเป็นกีฬาที่เขาโปรดปรานที่สุด ชายหนุ่มใช้ชีวิตอิสระอย่างสามัญชนทั่วไป ก่อนจะได้รับการรับเลือกเป็นรัชทายาทผู้ สืบทอดบัลลังก์ต่อจาก **พระราชบิดา** ซึ่งสวรรคตด้วยอุบัติเหตุทาง รถยนต์เมื่อปลายปีก่อน ซึ่งในตอนนี้อย่างไรก็ตามเขาเพียงรอเวลาการสถาปนาขึ้น ครองราชย์บัลลังก์แห่งอัลล์เท่านั้น มิคาเอลจะยังคงดำรงตำแหน่งท่าน ชายซึ่งจะได้รับการเรียกขานเช่นราชินิกุลธรรมดาสามัญตามธรรมเนียม นิยมของอัลล์ ไม่มีคำราชาศัพท์หรือคำพิเศษใดๆ นอกจากคำว่า **ท่าน ชาย** และคำราชาศัพท์ใช้เฉพาะกับราชาและราชินีเท่านั้น

อัลเลเชียร์เป็นประเทศเล็ก ๆ ซึ่งตั้งอยู่ในแถบทวีป แอฟริกาใต้ แต่ประเทศเล็ก ๆ แห่งนี้กลับเต็มไปด้วยความอุดมสมบูรณ์

ด้วยธรรมชาติอันงดงาม เทือกเขาเขียวขจีลับซับซ้อน หน้าผากกว้างที่ทอดยาวราวกำแพงหินมีน้ำตกสามสายเรียงตัวกันทิ้งสายน้ำทอดยาวจากหน้าผาสูงเกือบสองร้อยเมตรที่ชาวเรือสามารถมองเห็นแต่ไกลนั้นก็งดงามราวภาพวาด ดินแดนแห่งนี้จึงได้ชื่อว่า **เกาะสายรุ้ง** เพราะเมื่อละอองฝอยจากน้ำตกสามสายกระเซ็นซ่านกระทบเปลวแดดอันเจิดจ้าก็จะเกิดภาพสายรุ้งงามพาดผ่านเกาะแสนสวย และภาพพระราชวังอันวิจิตรตระการตาที่ตั้งตระหง่านอยู่บนหน้าผาแกร่งโดยมีน้ำตกทั้งสามสายอยู่ด้านหลังก็งดงามราวดินแดนในเทพนิยาย

แต่เกาะแห่งนี้กลับซ่อนตัวอยู่ในสายหมอกทำให้คนเรือแล่นเรือผ่านไปมาโดยไม่ค่อยได้สังเกตเห็นเลยว่ามีเกาะแห่งนี้อยู่ และเมื่อยุคล่าอาณานิคมชาวดัทช์เป็นชาติแรกที่เป็นผู้พบเห็นเกาะนี้ และยังเรียกเกาะแห่งนี้ว่า **เกาะในสายหมอก** อีกชื่อหนึ่งซึ่งมาจากสภาพแวดล้อมของเกาะนี้นั่นเอง ประเทศเล็กๆ แห่งนี้ เต็มไปด้วยผู้คนหลากหลายเชื้อชาติ เพราะในยุคล่าอาณานิคมนั้น มีทั้งชาวสเปน ชาวดัทช์ อังกฤษ ฝรั่งเศส รวมถึงอเมริกาก็เคยได้มาเยี่ยมเยียนที่เกาะแห่งนี้ และเหล่ามหาอำนาจต่างๆ ก็ได้นำพาเหล่าทาสชาวแอฟริกา หรือทาสจากชนเผ่าน้อยใหญ่ใน

อัลส์เทียร์มนตราแห่งรัก

กลุ่มประเทศคาทอลิก รวมถึงชาวอินเดียแดงบางส่วนที่ชาวอเมริกัน นำมาเป็นทาสมาจากประเทศของตน หรือแม้แต่ผู้นำนักโทษจากสงคราม มาเป็นคณงานทำงานในไร่อ้อย ไร่ข้าวโพด และทำงานในเมืองแร่อัน เต็มไปด้วยแร่อันมีมูลค่ามหาศาลนั่นคือ เพชร และทองคำ ซึ่งทรัพยากร เหล่านี้เหล่ามหาอำนาจต่างก็อยากจะทำไปจากเกาะอันงดงาม แห่งนี้ แต่กลับไม่มีประเทศใดสามารถขุดสิ่งมีค่าเหล่านี้ออกไปจากเกาะ ได้เลย และสุดท้ายผู้บงการผู้บัญชาการที่หมายมุ่งมากอบโกย ผลประโยชน์จากอัลลิสไปโดยมิชอบก็มักจะมีอันเป็นไป ไม่ป่วยก็ถูก สงหารเสียชีวิตไปหลายต่อหลายคน แต่คนเหล่านั้นก็ไม่ละความ พยายามจะเข้ามาที่เกาะแห่งนี้เพื่อมุ่งหวังไปยังทองคำและอัญมณีล้ำค่า

แม้ว่าชนผิวขาวที่มากด้วยอำนาจจะเข้ามาแสวงหาผลประโยชน์ จากอัลลิสไม่หยุด และพยายามเปลี่ยนแปลงอะไรหลายๆ อย่างของอัลลิส ให้เป็นไปตามที่ตนต้องการ แต่ก็ไม่เคยสำเร็จ ไม่มีใครสามารถลบล้าง ความเชื่อเกี่ยวกับสิ่งโตแห่งอัลลิสและนางเงือกสาวจากมหาสมุทรอันเป็น ตำนานของอัลลิสได้ ชนพื้นเมืองและประชาชนของอัลลิสยังคงศรัทธาและ เชื่อมั่นในอำนาจของอัลลิสเลเชียร์ และแม้ว่า ผู้แทนราชาแห่งอัลลิส ในขณะนั้นซึ่งเป็นผู้นำชนเผ่าของชนพื้นเมืองจะอ่อนแอและเกิดปัญหา

ภายในราชวงศ์แห่งอัลล์เพราะมีบางคนคิดก่อกบฏและยึดราชบัลลังก์ โดยจะอาศัยอำนาจจากพวกผิวขาวแต่การก่อกบฏก็ไม่สำเร็จและเกิด ปัญหาการประท้วงและปฏิวัติในหลาย ๆ ประเทศทำให้อัลล์ได้รับ ผลกระทบไปด้วย

หลังสงครามโลกครั้งที่สองหลาย ๆ ประเทศประสบปัญหา มากมาย เหล่ามหาอำนาจปลายประเทศพ่ายแพ้สงครามและจำต้อง ถอนกำลังกลับประเทศของตนทำให้อัลล์กลับเข้าสู่ภาวะปกติ ชาวอัลเล เชียร์เป็นอิสระจากการกดขี่จากชนผิวขาวและผ่านพ้นช่วงสงครามเย็น ไปได้อัลเลเชียร์กลับมารุ่งเรืองอีกครั้งหลังจากที่ถูกแทรกแซงจากคนนอก มาหลายสิบปี อัลเลเชียร์มีระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยโดยมี ราชินีแห่งอัลล์เป็นประมุขสูงสุดของประเทศภายใต้กรอบรัฐธรรมนูญ แห่งอัลล์ และมีนายกรัฐมนตรีเป็นผู้บริหารจัดการประเทศ รัฐธรรมนูญ แห่งอัลล์นั้นจะร่างขึ้นโดยคณะรัฐมนตรีพร้อมด้วยตัวแทนทั้งภาคีรัฐและ เอกชน และราชินีก็จะทรงลงพระปรมาภิไธยพร้อมกับ **ผู้ทํานาย แห่งอัลล์** จะทำการลงบันทึก เรื่องราวต่างๆ ไว้ ตั้งแต่การร่าง รัฐธรรมนูญ ตลอดจนการส่งมอบรัฐธรรมนูญสู่ประชาชน ในแต่ละครั้ง

อัลล์เทียร์มนตราแห่งรัก

ของการส่งมอบรัฐธรรมนูญแห่งอัลล์นั้น จะจัดพิธีส่งมอบอย่างยิ่งใหญ่ เป็นไปด้วยความโปร่งใสท่ามกลางการรับรู้ของประชาชนทั้งประเทศ ซึ่งรัฐธรรมนูญอันศักดิ์สิทธิ์นี้จะเป็นดั่งสิ่งล้ำค่าของชาวอัลล์ พวกเขารักและเคารพกฎแห่งรัฐธรรมนูญนั้นด้วยใจและไม่ยอมให้ใครก้าวล่วงสิ่งล้ำค่าของพวกเขาง่าย ๆ นั่นคือ ราชบัลลังก์แห่งอัลล์และรัฐธรรมนูญแห่งอัลล์นั่นเอง...

อัลเลเซียร์มีการสืบทอดราชบัลลังก์อันเป็นประเพณีดั้งเดิมของชาวอัลล์ซึ่งมีมาแต่ดั้งเดิมมาก่อนหน้านี้ชนผิวขาวและพวกกบฏจะพยายามเปลี่ยนแปลงและล้มล้างกฎหมายเทียร์บาลนี้ แต่ก็ไม่เคยสำเร็จสักครั้งอัลเลเซียร์จึงเป็นประเทศที่ยังคงมีราชาและราชินีเป็นประมุขของประเทศและประชาชนชาวอัลล์ก็ไม่ยอมละทิ้งหรือยอมให้มีการเปลี่ยนแปลงโค่นล้มราชบัลลังก์ของพวกเขาที่สืบทอดกันมาช้านาน โดยเฉพาะชาวอัลล์ซึ่งเป็นชนพื้นเมืองดั้งเดิมของที่นี่ยังคงเป็นประชากรส่วนใหญ่ของประเทศและมีอิทธิพลต่อการเมืองของชาวอัลล์ ซึ่งชาวอัลล์เป็นชนชาติที่นับถือและศรัทธาในสิ่งศักดิ์สิทธิ์ พลังแห่งปาไพรมนตราแห่งนางจากธรรารหรือนางเงือก และอำนาจแห่งแหวนพลอยสีน้ำเงิน อันถือกำเนิดจากพรแห่งฝนดาวตกที่มีมาช้านาน และผู้จะเป็นราชา

หรือราชินีอาจจะไม่ใช่เชื้อสายของราชาราชินีหรือเหล่าราชินิกุลคนใดก็ได้ เพราะแหวนจะเป็นผู้เลือกเอง แต่แม้ว่าผู้จะดำรงราชาหรือราชินีจะเป็นใครก็ตามพวกเขาจะปกครองประเทศด้วยความสงบสุขร่มเย็นและเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับราชาราชินีองค์ก่อนๆ

ว่ากันว่าผู้ครอบครองแหวนพลอยสีน้ำเงินหากเป็นหญิงจะได้เป็นราชินีเคียงคู่บัลลังก์ของราชาแห่งอัลล์ และหากเป็นชายก็จะได้เป็นราชาเคียงคู่ราชินีแห่งอัลล์และเมื่อเทียบว่าศักดิ์สิทธิ์แห่งอัลล์สวมลงบนศีรษะของผู้สวมแหวนพลอยศักดิ์สิทธิ์จะเกิดปาฏิหาริย์อันน่าอัศจรรย์ใจซึ่งในการค้นหาผู้สวมแหวนพลอยสีน้ำเงินนั้น แหวนจะเลือกผู้สวมเองและมันจะแปรสภาพรูปทรงของมันไปตามผู้ที่สวม แต่แหวนพลอยศักดิ์สิทธิ์นั้นไม่เคยเผยโฉมให้ใครเห็นก่อนเวลาอันควร และมันจะหายไปเมื่อภารกิจเลือกผู้ครอบครองราชย์บัลลังก์สำเร็จ... แต่เรื่องเหล่านี้มันก็เป็นเพียงตำนานที่รอการพิสูจน์ เนื่องจากอัลเลเซียร์ว่างเว้นราชาราชินีมาหนึ่งร้อยปีแล้วนั่นเอง และครั้งล่าสุดที่แหวนพลอยและเทียบว่าศักดิ์สิทธิ์แห่งอัลล์ปรากฏก็เมื่อครั้งที่ราชาราชินีพระองค์ก่อนสวรรคต และแม้ว่าจะมีผู้สำเร็จราชการแทนราชาราชินีแต่ก็ไม่สามารถมีอำนาจสูงสุดเหนือ

อัลล์เที่ยรร่วมตราแห่งรัก

บัลลังก์แห่งอัลล์ได้ เพราะไม่มีแหวนและเทียร่าศักดิ์สิทธิ์นั่นเองและ
ทายาทของราชาราชินียังคงอยู่บริหารประเทศอย่างเข้มแข็งและเฝ้ารอ
ราชาราชินีที่แท้จริงปรากฏตัว และที่ผ่านมามีอัลล์มีเพียงผู้แทนราชา
เท่านั้น...

ในเวลาต่อมาอัลเลเชียร์ประเทศเล็กๆ ที่แสนสงบสุขว่ามันคง
เข้มแข็งซึ่งไม่เคยเคยเผยโฉมต่อชาวโลกมานานกว่าหนึ่งร้อยปี ก็เริ่มก้าว
ออกมาสู่สายตาชาวโลกเพื่อประกาศตนว่า ประเทศของพวกเขาอยู่นั้นอยู่
ส่วนไหนบนแผนที่โลก หลังจากที่ **อดีตประธานาธิบดี เนลสัน เมน
เดลา** ได้ก้าวขึ้นเป็นประธานาธิบดีผิวสีคนแรกของประเทศแอฟริใต้ แต่
การพัฒนาประเทศของอัลล์จะค่อยเป็นค่อยไปเพื่อความเจริญที่ยั่งยืน
และแม้ว่าอัลเลเชียร์จะเผยโฉมต่อสายตาชาวโลก แต่อัลเลเชียร์ก็ยังคง
หวงแหนความเป็นส่วนตัวของตนอยู่ การจะเข้าประเทศนี้ไม่ใช่ใครก็
สามารถเข้ามาได้ง่ายๆ เพราะทางอัลเลเชียร์จะเปิดต้อนรับคนภายนอก
ก็เฉพาะฤดูกาลท่องเที่ยวเท่านั้น และหากไม่ใช่ฤดูกาลท่องเที่ยวการเข้าออก
ประเทศจะเป็นไปเพียงเพราะการติดต่อธุรกิจการงานเท่านั้น สิ่งที่ยึด
เหนี่ยวจิตใจของประชาชนชาวอัลล์ นั้นมีสองสิ่ง คือ อัลล์เทียร่าและ
แหวนพลอยสีน้ำเงินอันศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ตัวแทนของสัตว์

หมู่บ้านคูเมืองคือ **สิงโต** และ **นางเงือก** ซึ่งสองสิ่งนี้จะครอบครองโดยราชาและราชินีแห่งอัลล์เท่านั้น และเป็นสิ่งสำคัญที่ยึดเหนี่ยวจิตใจของประชาชนทั้งประเทศซึ่งอำนาจแห่งอัลล์เทียบรำนั้นชาวอัลล์รู้จักและเกรงขามเป็นที่สุด...

แม้อัลเลเซียร์จะดูสงบสุข แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าที่นี่จะไม่เกิดความวุ่นวายในประเทศ มีการก่อกบฏหลายต่อหลายครั้งแต่ทุกครั้งที่มีการก่อกบฏ ก็มักจะมีเหตุทำให้การกระทำเหล่านั้นของผู้ที่คิดร้ายต่อราชบัลลังก์มีอันแพ้วภัยตัวเองหรือบางทีก็เกิดเหตุร้ายกับพวกเขาโดยที่ไม่มีใครสามารถหาเหตุผลได้ว่าเหตุใดคนพวกนั้นถึงได้เสียชีวิตหรือหายสาบสูญไปที่ใด ประจวบว่าเป็นคำสาปที่ผู้ให้คำปฏิญาณต่อราชบัลลังก์แห่งอัลล์ว่าจะซื่อสัตย์และจงรักภักดีต่อราชา ราชินีและแผ่นดินแม่แห่งนี้ หากผู้ใดคิดคดทรยศกบฏแล้วไซร์จักมีอันเป็นไปซึ่งชาวอัลล์เชื่อนั่นเป็นเพราะด้วยอำนาจแห่งอัลล์เทียว่า แต่กระนั้นผู้ที่คอยจ้องจะครองบัลลังก์แห่งอัลล์ ก็คอยที่จะหาช่องทางเพื่อขึ้นครองบัลลังก์อันยิ่งใหญ่นี้ อยู่อย่างเงิบๆเพื่อรอเวลา เวลาที่อัลล์เทียว่าอันศักดิ์สิทธิ์แห่งอัลล์นั้นจะหมดพลังอำนาจลง...

อัลล์เทียร่วมนตราแห่งรัก

อัลเลเซียร์มีสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ซึ่งเป็นเหมือนศูนย์รวมจิตใจของชนชาวอัลล์นั่นคือ **จัตุรัส Golden Lion** ซึ่ง ณ ใจกลางจัตุรัสแห่งนี้มีรูปปั้นนางเงือกและสิงโตทองคำอยู่ กลางบ่อน้ำพุศักดิ์สิทธิ์ รูปปั้นสิงโตทองคำที่ยืนตระหง่านอยู่กลางเกาะจำลองโดยมีนางเงือกสาวแสนสวยสวมอัลล์เทียร์่าจำลองซึ่งงดงามไม่ต่างจากเทียร์่าองค์จริงนั่งอยู่ตรงกลางระหว่างเท้าแกร่งของสิงโตทองคำนั้นดูงามสง่าและน่าเกรงขาม ท่วงท่าเสมือนว่าสิงโตตัวยักษ์คอยปกป้องนางเงือกสาวนั้นก็เปรียบได้ว่า นางเงือกคือประชาชนชาวอัลล์และสิงโตทองคำคือผู้ปกป้องและปกครองชาวอัลล์ทุกคนนั่นเอง...

“ท่านชายขอรับ” เสียงของชายผู้สูงวัยดั่งขึ้นแทรกภวังค์ ความคิดของชายหนุ่ม **กาซิม** คืออาจารย์ของมิกาเอลนั่นเอง มิกาเอลเห็นเขาตั้งแต่จำความได้เขาเป็นทั้งพี่เลี้ยง ครู ผู้ที่สอนเขาทั้งวิชาการ ความรู้ด้านต่างๆ และการต่อสู้ทุกรูปแบบ ตอนนี้เป็นทั้งเลขาส่วนตัว

ที่ช่วยงานเขาทั้งในอาณาจักรของเขาและในโลกธุรกิจที่เต็มไปด้วยกลไกและเล่ห์เหลี่ยม

ชายวัยห้าสิบปลายซึ่งมีใบหน้าที่ดูคร่ำเคร่งอยู่ตลอดเวลา แต่ใบหน้าที่ของชายสูงวัยนั้นเปล่งประกายด้วยความเมตตาอารีอยู่เบื้องนิตย เมื่อมองชายหนุ่มที่ตนเห็นมาตั้งแต่เล็กแต่น้อย กาซิมรักมิกาเอลเหมือนลูกและเฝ้าสอนสั่งชายหนุ่มทุกอย่างด้วยความรักหวังดีเสมอมา...

“กาซิม เราบอกกี่ครั้งแล้วจะให้เรียกเราว่าอย่างไร...”

“ขออภัยครับคุณมิกาเอล คือผมจะมาเรียนว่าคุณ **อลิซ** มาขอพบครับ”

“อลิซเบธมาวี”

อลิซเบธ บราวส์ คือหญิงสาวแสนสวยที่เพียบพร้อมทั้งรูปร่างสมบัติและทรัพย์สมบัติ ที่ใครๆ ต่างก็มองว่าเหมาะสมกับมิกาเอลราวกับทองใบหยก เพียงแต่เธอไม่ใช่ผู้สวมแหวนพลอยสีน้ำเงิน...

“บอกเธอว่าอีกสักครู่เราจะออกไปพบ”

อัลส์เทียร์มนตราแห่งรัก

“ครับ...” กาซิมเดินออกไปปล่อยให้ชายหนุ่มทำงานที่คั่งค้างตาม
ลำพังอยู่ครู่หนึ่งก่อนมิกาเอลจะเดินตามออกมาที่ห้องโถงแสงงามวิจิตร
ตระการตาของคฤหาสน์หรูในเมืองมาลิบู สหรัฐอเมริกา เมืองคนดังชื่อ
กระฉ่อนที่เต็มไปด้วยคฤหาสน์หลังงามของเหล่าคนดังทั่วโลก

“สวัสดิ์คะมิก อลิซจะมาขออาศัยกลับบ้านด้วยคนนะคะ”

“ได้เสมอสำหรับอลิซ”

“ขอบคุณค่ะ” หญิงสาวยิ้มหวานให้ชายหนุ่ม

“แล้วนี่ท่านอะไรมาวิจัย” ชายหนุ่มเดินเคียงข้างหญิงสาวมาที่
ระเบียงกว้างที่ตกแต่งให้เป็นสวยงามด้วยสวนสวยขนาดย่อมมองเห็น
ทัศนียภาพของชายหาดงดงามแต่งดงามน้อยกว่าที่อัลเลเซียร์ใน
ความคิดขอมิกาเอล

“ท่านมาแล้วค่ะ”

“แล้วนี่อลิซเตรียมตัวมาพร้อมแล้วหรือ”

“ค่ะ พอรู้ว่ามิคจะกลับวันนี้ก็เตรียมตัวมาพร้อมเลยค่ะ” ได้กลับบ้านเสียที่คิดถึงท่านพ่อจะแย่ คิดถึงหาดสวยๆ และสายรุ้งงามๆ ของเราจังนะค่ะ” หญิงสาวที่มีใบหน้านางงามราวเจ้าหญิงเอ่ยออกมาอย่างสดใส รอยยิ้มละไมที่แต่งแต้มบนใบหน้าทำให้ผู้คนหลงใหลได้ไม่ยาก

อลิซเบธ บราวน์ มีคุณสมบัติเพียบพร้อมและสง่างามราวกับเจ้าหญิงในเทพนิยายอย่างไรอย่างนั้น ใบหน้าเรียกรูปร่างงดงามเนียนไร้รอยฝ้า กระ ดวงตากลมโตสดใสสีเขียวมรกตเปล่งประกาย รับกับขนตาอันช้อยราวปีกผีเสื้อ จมูกโด่งเล็กงดงามรับกับริมฝีปากบางอิมระเรื่อสีชมพูสด เรือนผมสีทองยาวสลวยเหยียดตรงถึงกลางแผ่นหลังบอบบาง รูปร่างสูงโปร่งระเหิดระหงผิวขาวอมชมพูน่าสัมผัสไปทั้งเนื้อทั้งตัว และที่สำคัญเธอเป็นลูกสาวสุดรักสุดหวงของ **อิธาน บราวน์** รัฐบุรุษอาวุโสผู้เป็นที่รักของชาวอัลเลเชียร์

“ใช่ที่ไหนๆ ก็ไม่สวยเท่ากับบ้านของเรา เดี่ยวอยู่ทานข้าวกลางวันด้วยกันก่อนนะอลิซ บ่ายๆ เราค่อยกลับกัน แต่ตอนนี้ผมมีงานสำคัญอยู่ ยังไงรบกวนคุณพักผ่อนหรือเดินเล่นในสวนไปก่อนถึงเวลาอาหารกลางวันผมจะให้เด็กมาตาม ผมคงต้องขอตัวไปทำงานสักครู่ นะ อัลส์เทียร์มนตราแห่งรัก

ครับ” ชายหนุ่มบอกเธออย่างสุภาพ เขาและเธอเติบโตมาด้วยกันดังนั้น การที่หญิงสาวจะเข้าออกในคฤหาสน์ส่วนตัวของมิกาเอลจึงไม่ใช่ที่เรื่อง แปลกอะไร แต่แม้ว่าการไปมาหาสู่ระหว่างเขาและเธอจะดูสนิทสนมจน คนอื่นมักมองว่าทั้งสองเป็นคนรักกัน แต่มิกาเอลก็ยังคงรักษาระดับ ความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับอลิซเบธไว้เพียง เพื่อเท่านั้น เสมอมา

มิกาเอลเดินกลับไปห้องทำงานปล่อยให้สาวสวยเดินชมสวน ตามลำพังเพราะเป็นเรื่องปกติที่เธอมาแล้วจะพบว่าเขามักมีงานยุ่ง เสมอๆ มิกาเอลทุ่มเททำทุกอย่างเพื่อประเทศเล็กๆ ของตนด้วยความรัก และเสียสละเพื่อประชาชนของเขาเยี่ยงผู้ที่กำลังจะเป็นผู้นำและราชาคน ต่อไปของอัลเลเชียร์

“ขอบใจจะมาเรีย” สาวสวยเอ่ยขอบคุณสาวใช้ที่นำเครื่องดื่มมาให้ด้วยรอยยิ้มแสนหวาน จนมาเรียเคลิบเคลิ้มหลงใหลชื่นชมในความ งดงามของหญิงสาวตรงหน้า ช่างเหมาะสมกับเจ้านายหนุ่มสุดหล่อของเธอราวเจ้าชายกับเจ้าหญิงสาวใช้วัยกำลังดีคิดอย่างแอบคาดหวังว่า หญิงสาวที่สวยเพียบพร้อมอย่างอลิซเบธ จะได้มาเป็นนายหญิงของตน

“คะท่านพ่อ ตอนนี้อยู่อยู่กับมิดคะ คะรับทราบคะท่านพ่อ..” เมื่อ
ลับร่างสาวใช้วัยกระเตาะแล้ว อลิซเบธก็โทรศัพท์หาบิดาของเธอและ
พูดคุยบางอย่างสั้นๆ ก่อนวางสาย ดวงตาสีเขียวมรกตงดงามมองไปยัง
ท้องทะเลเบื้องหน้าด้วยแววตาที่อ่านไม่ออก ใบหน้านางมเรียบเฉยไร้
รอยยิ้มแสนหวานอย่างที่แสดงออกไปก่อนหน้านี้...

5. ผู้สวมแหวน

มิคาเอลกำลังอ่านข้อมูลเกี่ยวกับหญิงสาวที่ครอบครองแหวนศักดิ์สิทธิ์แห่งอัลเลเซียร์ด้วยความไม่ชอบใจนัก เนตรนารา ทำไมผู้หญิงคนนี้ถึงได้ถูกเลือกนี่คือคำถามที่ค้างคาใจชายหนุ่ม คิวเข้มขมวดมุ่นในขณะที่ดวงตาคมต่างสีมองภาพหญิงสาวในอิริยาบถต่างๆ ด้วยอคติอย่างแรงกล้า

“ไม่เห็นว่าจะจะมีคุณสมบัติอะไรที่ดูเหมาะสมกับตำแหน่งราชินีเลยดูสิท่าทางการแต่งตัวอย่างกับทอมบอย เหมือนทอมดิงต๊องไม่มีผิด แต่งตัวก็ดูขาดสีสันเส็บตาสิ้นดี แล้วนี่อีกทำงานเหมือนผู้ชายจะทำจะป็นขึ้นไปทำไมบนต้นไม้อย่างกับลิงค่าง หน้าก็ยิ่งเหมือนอยู่ด้วย แฮ้อ.. เห็นที่คราวนี้คงป่วนทั้งเมืองเพราะยายทอมดิงต๊องนี่แน่ๆ”

มิคาเอลวิจารณ์การแต่งตัวของหญิงสาวอย่างรู้สึกเพี้ยนใจ เนตรนาราสมใส่เสื้อผ้าสีสันสดใสหลากสีหลายแนวแปลกตา และภาพที่เธอกำลังเกาะต้นไม้ต้นใหญ่ที่รถเข็นกำลังยกลงสู่กันหลุมที่เตรียมไว้สำหรับปลูกต้นไม้ที่ล้อมชุดมาทั้งต้น และอีกหลายๆ ภาพที่เธอทำราวกับว่าโลกนี้เป็นของเธอและเจ้าหล่อนก็ไม่ได้แคร์สายตาใคร ซึ่งหากว่าเนตรนารามาได้ยินคำวิจารณ์ของชายหนุ่มก็คงจะเกิดเรื่องปะทะคารมกันอย่างออกรสแน่นอน

“เรามีทางเลือกหรือตัวเลือกอื่นอีกไหมนี่...” มิคาเอลถามตัวเองอย่างแข็งในอารมณ์สายตาคมเข้มต่างสีเหม่อมองไปยังท้องทะเลอันงดงามเบื้องหน้าที่ทอประกายระยิบเพราะเปลวแดด ช่วงนี้อากาศที่นี้กำลังดี จะสังเกตได้ว่าหลายครอบครัวจะมาพักผ่อนร่วมกันเป็นหมู่คณะที่เขาเลือกที่นี้สร้างคฤหาสน์หลังงามบนยอดเขาแห่งนี้ซึ่งสามารถมองเห็นทิวทัศน์อันงดงามแล้วที่นี้ยังมีภูมิประเทศที่คล้ายๆ กับบ้านของตน

มิคาเอลท่านชายหนุ่มรูปงามที่สาว ๆ ทั่วโลกใฝ่ฝัน ด้วยรูปลักษณะหล่อเหลาแปลกตาทั้งดวงตาต่างสีและเรือนผมสีเพลิงทำให้ อัลล์เทียร์มนตราแห่งรัก

เขาดูน่าหลงใหลมากขึ้น และความเย็นชาเจียบขีมีอันทรงสง่าที่เป็นจุด
บุคลิกประจำตัวของเขาก็ให้ชายหนุ่มดูน่าค้นหา แม้ว่ามิคาเอลจะ
ประสบความสำเร็จในโลกธุรกิจและชื่อของเขาเป็นที่กล่าวขานและเกรง
ขามในความเด็ดขาด เลือดเย็นและเฉียบคม แต่ชายหนุ่มกลับเก็บตัวไม่
ค่อยออกสังคมนัก เพราะมิคาเอลมีตัวแทนที่แสนชาญฉลาดและ
เก่งกาจไม่แพ้เขาเป็นคนที่ทำหน้าที่แทนแทบทุกอย่างจะเรียกว่าเป็นหุ้น
หน้างานก็ว่าได้ นั่นก็คือ **คาลัม** และ **คาลอส** ลูกชายทั้งสองของกาซิม
นั่นเองและทั้งสองหนุ่มก็เป็นคนสนิทที่มีมิคาเอลไว้เนื้อเชื่อใจ สามารถให้
ทั้งสองทำงานสำคัญแทนได้โดยไม่ต้องกังวลหรือเคลือบแคลงเรื่องความ
จงรักภักดี

การที่มิคาเอลต้องปิดบังตัวเองจากโลกภายนอกนั้นก็เพราะ
ความปลอดภัยของตนเองและประเทศเล็กๆ ที่กำลังพัฒนาซึ่งเขาอยาก
ให้มันเป็นไปอย่างช้าๆ ทว่ามั่นคง อัลเลเชียร์อาณาจักรเล็กๆ ที่เคยอยู่
นอกสายตาชาวโลกที่เต็มไปด้วยทรัพยากรธรรมชาติอันมีมูลค่ามหาศาล
เพชร ทองคำและตอนนี้ทรัพยากรที่มีค่าอีกอย่างก็คือน้ำมัน ซึ่งดูเหมือน
การซ่อนตัวอยู่ในสายหมอกของชาวอัลเลเชียร์ไม่สามารถซ่อนอยู่ได้

ตลอดไปจึงจำเป็นต้องมีการวางแผนและปกป้องดินแดนแห่งนี้อย่าง
รัดกุมและมีผลกระทบต่อความมั่นคงของประเทศชาติน้อยที่สุด

“เราคงต้องยอมให้มันเป็นไปอย่างที่ท่านต้องการใช้ไหม” ชาย
หนุ่มพูดเบาๆ กับตัวเองก่อนจะเก็บข้อมูลของหญิงสาวทั้งหมดใส่ลงใน
กระเป๋าเอกสารสำคัญของตน ใบหน้าหล่อเหลาดูเย่อหยิ่งเย็นชาใน
บางครั้งเคร่งขรึมลงเมื่อนึกถึงภารกิจอันใหญ่หลวงที่จะต้องทำต่อไป คือ
พบว่าที่ราชินีมาเรียนู่วิติชของชาวอัลเลเชียร์เพื่อให้สมเกียรติราชินีผู้งาม
สง่า

“น้องหญิงเป็นอย่างไรบ้าง ซาร่า” ชายหนุ่มเลิกคิดถึงหญิงสาวที่
เขาไม่ค่อยปลื้มนัก แล้วต่อสายไปที่วังหลวงแห่งอัลเลเชียร์เพื่อถามถึง
น้องสาวที่รักทันทีด้วยความรักและคิดถึง **จิเซล อัลเลเชียร์** ท่านหญิง
น้อยน้องสาวที่แสนน่ารักของเขา

“ดีแล้วละที่นางจะรู้จักทำตัวเป็นกุลสตรีกับเขาบ้าง บอกน้อง
หญิงด้วยว่าเรากำลังจะกลับเย็นนี้ ขอบใจมากครับซาร่าที่รัก เราก็รักซา
ร่าเสมอ...” มิกาเอลยิ้มน้อยๆ เมื่อปลายสายรายงานเกี่ยวกับน้องสาว
ของตนก่อนวางสาย

อัลลัเทียร์ร่วมนตราแห่งรัก

จีเซลท่านหญิงน้อยแห่งอัลล์ ผู้ซึ่งเป็นดั่งแสงตะวันและเป็นดั่งดวงใจของชาวอัลเลเชียร์อีกหนึ่งดวงไม่ต่างจากเขา ไบหน้าหล่อเหลาดูอ่อนโยนและอบอุ่นเมื่อนึกถึงคนที่รัก แต่น้อยคนนักที่จะได้เห็นชายหนุ่มในมุมนี

รอยยิ้มจากมิก้าเอลหายากยิ่งกว่าอัญมณีอันมีค่าเสียอีก...

“เฮ้อ...ตกอีกแล้วฝน มาตกอะไรตอนนี้นะ” เนตรนาราเหม่อมองสายฝนที่โปรยปรายผ่านกระจกรถคันโปรดที่ติดฟิล์มกรองแสงสีชาซึ่งพรมัวไปด้วยหยาดฝน ริมฝีปากบางสวยที่เคลือบด้วยลิปกลอสสีชมพูอ่อนในไซบเม้มอย่างเคยชินเวลาที่เจ้าตัวใช้ความคิดหรือกำลังคิดอะไรเพลินๆ แต่ก็ยังตั้งใจขับรถด้วยความระมัดระวัง

เนตรนาราหญิงสาวผู้มีรูปร่างสูงโปร่งไบหน้ารูปไข่ประกอบด้วยเครื่องสำอางเหมาะเจาะทั้ง ดวงตากลมโตคมเฉียวแตกต่างจากสาวเชื้อสายจีนทั่วไปที่เล็กเรียวย่างที่เรียกว่า สาวหมวย จมูกโด่งปลาย

เซ็ดขึ้นสั้นสวยโดยไม่ต้องพึ่งมีดหมอ ริมฝีปากบางอímเต็มสวยระเรื่อด้วย
 ้วยสาว โครงหน้าสวยนั้นรับกับทรงผมซอยสั้นทันสมัยทำสีสว่างเหลือบ
 ทองมองเผินๆ แล้วเหมือนดารากาehlerที่ตอนนี้อีตกันที่บ้านทั่วเมือง แต่
 หญิงสาวที่ดูสวยทั้งเนื้อทั้งตัวกลับพอใจแค่แต่งตัวปอนด์ๆ เซอร์รี่ ด้วย
 เสื้อผ้าที่แสนธรรมดาที่ไม่ธรรมดา บางวันเธอจะมาแนวสีส้มแซบซ่าที่
 แม้แต่หมายังไม่กล้าเห่า บางวันก็เซอร์แบบสุดๆ เป็นกางเกงยีนที่ขาดรุ่ง
 รังอย่างมีสไตล์ไว้กับเสื้อแบบแนวๆ ไม่เหมือนใคร

ภาพลักษณ์ภายนอกเนตรนาราอาจดูเบรียวและแปลก ห้าวและ
 ท้ามน แต่นิสัยลึกๆ แล้วนั้นหญิงสาวเป็นคนจิตใจดีทั้งอ่อนโยนน่ารักมี
 น้ำใจกับคนรอบข้างเสมอ แต่จะมีเพียงอรุณนารี และอโนมาเพื่อนรัก
 ของเธอทั้งสองเท่านั้นที่รู้และสัมผัสถึงมันได้ และความรักความผูกพัน
 ของเธอกับเพื่อนรักทั้งสองที่มีให้แก่มันนั้นก็มากมายกว่าคำว่าเพื่อนและ
 เกินกว่าจะอธิบายหรือหาคำใดๆ มาบรรยายถึงความรักที่พวกเธอมี
 ให้แก่กันได้

“คะ เสียว่าไงคะ สบายดี จ้า น่าจะดูแลตัวเองอย่างดียุ่ไม่ให้ใคร
 ไม่ให้ตอมเลยคะ” เสียงเรียกเข้าจากโทรศัพท์สมารต์โฟนเครื่องหูตั้งขึ้น

อัลล้เทียร่วมนตราแห่งรัก

เมื่อรถแล่นมาจอดหน้าบ้านหลังเล็กของเธอพอดี หญิงสาวรีบรับเมื่อเห็นว่าใครโทร.เข้ามา เสียงกังวานมีเสน่ห์หึงกลัวว่าทักทายพี่ชายอย่างประชิดประชันเล็กน้อย

อัคคี จงบริบูรณ์ไพศาล พี่ชายสุดหล่อที่มักโทรเช็คโทรตามเสมอเหมือนเธอเป็นเด็กเล็กๆ ที่ต้องคอยควบคุมพฤติกรรมอย่างไรอย่างนั้น เฮียไฟของเธอช่างเป็นผู้ชายที่ดูแลเทคแคร์คนในครอบครัวดีจริงๆ เนตรนาราแอบค่อนข้างอดพี่ชายของตนอย่างเห็นชั้นและอบอุ่นใจที่พี่ชายยังรักและห่วงใยเธอเสมอ

“ได้ข่าวที่ร้านไปได้สวยนี้ แล้วเมื่อไหร่จะกลับมาอยู่บ้านเราจริงจังเสียทีนะน้ำป้ารอเราอยู่นะ” อัคคีรู้ดีว่าเธอลาออกจากการที่ตนรักได้เกือบสองปีแล้วและตอนนี้เนตรนาราก็ร่วมทุนกับเพื่อนรักทำร้านกาแฟและเปิดบริษัทรับออกแบบตกแต่งสวนด้วยกันแล้วยังมีร้านขายของฝากของที่ระลึกจากงานแฮนด์เมดของเธอและเพื่อนๆ ด้วย

“ขอน้ำคิดดูก่อนนะเฮีย เพราะน้ำกะว่าจะลุยงานของตัวเองที่ทำกับแมงปอให้ดีกว่าก่อนแล้วอย่างอื่นค่อยว่ากัน”

“ตามใจนะ แต่ปีกับอาซันคิดถึงน้ำนะ เราก็มาเยี่ยมปีบ้าง อีกไม่กี่วันจะเป็นวันเกิดปีแล้วยังไงเจอกันที่บ้านนะ”

“คะเฮีย น้ำไปอยู่แล้วคิดถึงปีเหมือนกันแต่มันยุ่งๆ นี่ ค่ะๆ บายคะ” เนตรนาราวางสายแล้วรีบวิ่งเข้าบ้าน

วันนี้บ้านเจียบเพราะ **แม่נג** กับหลานสาวชอกกลับไปทำบุญที่บ้านต่างจังหวัดสามวัน แม่נגนั่นถือเป็นคนเก่าคนแก่ที่อยู่กับตระกูลจงบริบูรณ์ไพศาลมานานเพราะเมื่อจำความได้เธอก็เห็นนางแล้ว และยินดีเรียกนางว่าแม่נגได้อย่างเต็มปากซึ่งแม่נגอยู่กับพวกเธอสองพี่น้องมานาน เมื่อแม่ณาราชของเธอเสียชีวิตด้วยโรคประจำตัวเมื่อเธออายุสิบขวบก็ได้แม่נגนี่ละที่กล่อมเกลี้ยงดูมาจนทุกวันนี้ และพี่ชายคนดีของเธอก็เจ้าก็เจ้าการส่งมาให้อยู่เป็นเพื่อนเธอที่นี่ เมื่อแปดปีก่อนเธอทะเลาะกับบิดาในวันเกิดอายุครบยี่สิบปีบริบูรณ์และเป็นวันที่เธอออกจากบ้านนั้นมาอยู่ที่บ้านหลังนี้ แล้วเธอก็ได้เปลี่ยนนามสกุลเป็น **แสนเสนา** ของฝ่ายมารดาในวันรุ่งขึ้น ตั้งแต่นั้นมานางสาวเนตรนารา จงบริบูรณ์ไพศาล ก็เปลี่ยนเป็น นางสาวเนตรนารา แสนเสนา...

อัลส์เทียร์มนตราแห่งรัก

“แปดปีกว่า!” หญิงสาวคิดเรื่อยเปื่อยขณะนอนแช่น้ำอุ่นในอ่างอาบน้ำอย่างสบายอารมณ์ก่อนจะอุทานขึ้นดวงตาที่หลับปริ้มเมื่อครู่เบิกกว้างอย่างตื่นตระหนก พร้อมกับร่างงามที่นอนแช่น้ำอุ่นทะเล็งพรวดขึ้นมาแล้วยกมือลูบหน้าของตัวเองอย่างรับไม่ได้

“แปดปีๆ นี่ฉันจะอายุยี่สิบเก้าแล้วหรือนี่ โอไม่นะไม่ อีกไม่กี่เดือนฉันจะอายุยี่สิบเก้าแล้วเหรอก ไม่จริงฉันยังรู้สึกกว่าตัวเองเป็นสาวน้อยวัยสิบแปดสิบเก้าอยู่เลย” คนที่เพิ่งรู้ว่าอายุเท่าไรคร่ำครวญกับตัวเอง พลังลุกขึ้นล้างฟองสบู่ออกจากร่างขาวนวลแล้วยืนสำรวจร่างกายหน้าตาของตนเองหน้ากระจก

“ตีนกาตีนกรู มีนิดหน่อย หน้าอกยังไม่หย่อนยังเต่งตึงดั่งเต่ง หน้าท้องยังไม่ย้วยขายังไม่ใหญ่ ก้นยังไม่ย้อย เอ้อ...ยังโออยู่นะยายน้ำ แต่ฉันอายุใกล้เลขสามแล้วเหรอนี่ แพนก็ยังไม่มีเพ็งนี่ได้นะนี่ว่าฉันกำลังจะขึ้นคาน”

คนสวยบ่งนึ่งมำกับตัวเองยึดยาวพลางเข็ดตัวเข็ดหัวไปพลางคว้าเสื่อนอนที่เป็นเพียงเสื่อฝ้ายเนื้อนุ่มที่เธอตัดเย็บด้วยตัวเองเป็นเพียงเสื่อนอนสายเดี่ยว มีลูกไม้เล็กๆแซมที่ชายกระโปรงที่ยาวคลุมเข้าพอดี

เวลานอนเนตรนาราก็จะสวมใส่เสื้อนอนที่เป็นผ้าฝ้ายเนื้อนุ่มเพียงตัวเดียวเพราะมันให้ความรู้สึกสบายไม่รัดรีงเวลานอนและทำให้นอนหลับสนิทพอตื่นขึ้นมาเธอก็มีอาการแจ่มใสสมองปลอดโปร่งคิดโปรเจกงานหรือไอเดียดีๆ ได้หลายอย่าง แต่ดูท่าคือนี่เธอคงข่มตาหลับยากเสียแล้ว ภาพต่างๆ ในอดีตก็ย้อนกลับมาให้ได้ทบทวนอีกครั้ง หญิงสาวหยิบอัลบั้มรูปที่ตนจัดตกแต่งเองซึ่งเธอมักจะเอามาดูก่อนนอนเสมอยามที่รู้สึกอ้างว้างโดดเดี่ยวอย่างเช่นเวลานี้...

เนตรนารามีเพื่อนรักอยู่สองคนคือ อรุณนารีและอโนมา ซึ่งตอนนี้อโนมาก็พ่วงอีกตำแหน่งหนึ่งคือ พี่สะใภ้ของเธอเพราะอโนมากับอัคคินันได้แต่งงานกันเมื่อสองปีก่อน ส่วนอรุณนารีก็แต่งงานกับเหมันต์เป็นนายหญิงเจ้าของเกาะพราวแสงจันทร์ไปแล้ว

เนื่องจากเมื่อ 8 ปีก่อน **เจ้าสัวอรรณพ** บิดาของเธอได้แต่งงานใหม่กับม่ายสาวทรงเสน่ห์ นามว่า **มิรันตี** ซึ่งเป็นสาวรุ่นราวคราวลูกและยังเป็นคู่ปรับของพวกเธอสามสาวเพื่อรักด้วยนั้นสร้างความไม่พอใจให้กับเธอเป็นอย่างมาก และยิ่งรู้ว่าเจ้าสัวกับมิรันตีแอบมีสัมพันธ์กันมานานจนมีลูกชายวัยห้าขวบด้วยกันและก็ประกาศให้ทุกคนรู้ในวัน

อัลส์เทียร์มนตราแห่งรัก

ประกาศแต่งงานอันยิ่งใหญ่ของตัวเอง อีกทั้งเธอและมิรันตีเข้ากันไม่ได้ และมีเรื่องขัดกันเสมอๆ จนวันหนึ่งเธอเกิดทะเลาะกับมิรันตีจนเป็นเรื่องราวใหญ่โตเพราะเนตรนาราเห็นว่ามิรันตีนำแหวนแต่งงานซึ่งเป็นของเพียงสิ่งเดียวที่ตนมีไว้เป็นตัวแทนของมารดา มาสวมใส่จึงโกรธมาก และมีเรื่องทะเลาะกับมิรันตีจนถึงขั้นลงไม้ลงมือกัน เจ้าสัวไม่พอใจมากจึงผลตอบแทนเธอต่อหน้ามิรันตีทำให้เนตรนาราเสียใจมากและนึกแค้นใจที่บิดาหลงเสน่ห์มารยาของมิรันตีจนทำร้ายเธอ ทั้งที่ตั้งแต่เด็กจนโตบิดาไม่เคยแม้แต่จะตีเธอเลยสักครั้ง

เนตรนาราได้เก็บเสื้อผ้าออกจากบ้านจงบริบูรณ์ไพศาลในกลางดึกของวันนั้นและนับตั้งแต่นั้นมา เธอก็ได้ทำตัวให้หายไปจากชีวิตเจ้าสัวและพี่ชายเพียงคนเดียวราวกับอยู่คนละโลกแม้ว่าจะพบปะกันบ้างในวันสำคัญๆ แต่ก็เหมือนคนแปลกหน้าด้วยทิวทัศน์ที่แรงกล้าถ้าไม่ติดตรงที่มีพี่ชายที่ทั้งรักทั้งห่วงและห่วงเธอมากๆ อย่างอัคคีซึ่งคอยดูแลทุกข์สุขของเธออยู่อย่างสม่ำเสมอ เธอคงจะเร้นหายไปจากชีวิตเจ้าสัว อรรณพตลอดกาลเลยทีเดียวน...

หญิงสาวมองภาพในอัลบั้มอย่างมีความสุขเมื่อคิดถึงอดีตแม้จะมีทั้งทุกข์ทั้งร่ำองให้ แต่เธอก็ผ่านมันมาได้ทุกครั้ง เนตรนาราคิดถึงจุดหักเหของตนเองหลายต่อหลายเรื่องแล้วก็นึกขึ้นตัวเอง เธอรู้ดีว่าตนเองมีพรสวรรค์ด้านศิลปะ เธอชอบท่องเที่ยวและถ่ายรูปมาก และก็รักงานการออกแบบตกแต่งไม่แพ้กัน เธอทำงานกับบริษัทต่างชาติได้ไม่นานก็ลาออกมาทำกิจการของตนเองและต่อมาก็สามารถก่อตั้งบริษัทรับออกแบบตกแต่งภายในและตกแต่งสวนของตัวเองร่วมกับอรุณนารีกับอโนมา จนตอนนี้กิจการของพวกเธอก็ไปได้ดี อีกทั้งร้านกาแฟที่ทำมาก่อนหน้านี้ก็รุ่งเรืองขึ้นทุกวันๆ ซึ่งมันก็ทำให้เธอเป็นเศรษฐินีย่อยๆ ไปแล้ว เพราะทั้งผลกำไรจากผู้เป็นพี่ชายและมรดกที่ได้จากเจ้าสัวอรุณนพผู้เป็นบิดานั้นก็มหาศาลแต่เธอก็แทบจะไม่ได้แตะต้องด้วยซ้ำ และด้วยความเป็นคนที่ไม่ชอบอยู่นิ่งจึงไม่เคยคิดสนใจในสมบัติที่มีตนเองอยู่ เธอชอบไขว่คว้าสร้างสิ่งต่างๆ ของตัวเองมากกว่า และเธอก็สามารถทำได้สำเร็จในตอนนีทั้งบิดาและพี่ชายก็ยอมรับในสิ่งที่เธอทำ...

“เฮ้อ ชีวิตฉันนี่ทำไม่มีแต่เรื่องแปลกๆ อยู่เรื่อยเลยนะ”

หญิงสาวบ่นกับตัวเองพลางเก็บอัลบั้มรูปถ่ายไว้ที่หัวเตียง เช่นเดิมพลางนึกถึงวันที่ผ่านมาอย่างเงิบเหงา อาจจะเป็นเพราะคืนนี้ฝนพริ้วๆ ก็เป็นได้

“อยู่ๆ ฉันก็ขับรถชนจนแขนหักทั้งๆ ที่ฉันก็ขับรถอยู่บนถนนโล่งๆ แล้วพื้นขึ้นมาก็เจอแถบนิ้วฉันเฉยเลย” หญิงสาวเพ่งพิศมองแหวนพลอยสีน้ำเงินบนนิ้วนางข้างซ้ายของตนเหมือนอนาคิตอะไรไปเรื่อยเปื่อย เธอก็มักจะหยุดมองแหวนวงนี้และคิดถึงแต่เรื่องเกี่ยวกับมันเสมอๆ

“ตั้งแต่ฉันเห็นแถบมือฉัน ก็มีแต่เรื่องแปลกๆ ผันแปลกๆ และยังต้องมาเจอไอ้ผู้ชายแปลกๆ ที่แม้แต่หน้าก็ไม่เคยเห็นมาเย็นว่าฉันฉลาดๆ คนอะไรในฝันปากจัดชะมัด นี่ถ้ามีตัวตนจริงๆ คงคบไม่ได้ใครได้ เป็นสามีคงอกแตกตาย แฮ่...นอนดีกว่าหวังว่าคืนนี้ไม่ฝันบ้าๆ อีกนะ โดยเฉพาะอย่าได้ฝันถึงผู้ชายคนนั้นอีกได้รีเปล่า”

เธอพูดกับแหวนในมือเหมือนกับว่ามันสามารถรับรู้สิ่งที่เธอพูดและทำได้อย่างที่เธอหวังคือ ไม่ฝันถึงผู้ชายคนนั้น ผู้ชายที่เธอเห็นเขาเพียงเงาลางๆ แต่เธอกับเขากลับพูดจาตอบโต้กันได้อย่างเฝ้าร้อนราวกับว่าเธอและเขาพูดคุยกันอยู่จริงๆ แต่เรื่องที่เขาและเธอคุยกันนั้นกลับ

ไม่ใช่เรื่องรักหวานแหวหรือเป็นฝันหวาน แต่มันเป็นฝันที่ทั้งเหนื่อยและ
แสนเจ็บใจเพราะในแต่ละคืนเธอกับเขาจะต้องมาปะทะคารมกันแบบไม่มี
ใครยอมใคร และเรื่องแบบนี้มันเกิดขึ้นแทบทุกคืน!!!

6. ชายในฝัน

“มาอีกแล้ว นี่คุณ คุณจะมาเข้าฝันฉันทำไมทุกคืนนี้ล่ะ ไม่เบื่อรี
 ไร แต่ฉันนี่เบื่อซีหน้าคุณจะแยแล้วคืนนี้ฉันก็ไม่มีอารมณ์ทะเลาะกับใคร
 หากอยากมีเรื่องขอร้องให้ไปเข้าฝันคนอื่นไป ไปซิ๊วๆ” เนตรนาราบ่นยืดย
 ยาวอย่างอารมณ์เสียเพราะเมื่อเข้าสู่นิทราภรณ์ที่เรก็่ต้องมาเจอชาย
 ปริศนาที่เธอไม่เคยเห็นหน้าเขาชัดๆ เลยสักครั้ง

ชายหนุ่มที่เป็นเหมือนอากาศธาตุซึ่งลอยวนแล้วหลอมรวมเป็น
 รูปร่างของชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ในอาภรณ์ที่งดงามแปลกตาทว่าแสน
 สง่างามยิ่งนัก

“นี่เธอเราไม่ใช่ฝันนะที่จะไปเข้าฝันใครได้และนี่ก็หรือว่าเรา
 อยากจะเข้ามาในฝันเธอนัก ยายทอมตั้งต่องไม่สวยแล้วยังจะปากเสีย
 เธอเบื่อเป็นคนเดียวเสียเมื่อไหร่ เราก็เบื่อพอกๆ กับเธอนั่นแหละ”

“เธอ...ว่าคนอื่นนี่เย ตัวเองหล่อเหลาสูงสงวรีไ้ ปากคุณก็เสียพอๆ กันนั่นแหละ มีอย่างทีไ้ไหนคนไม่เคยเห็นหน้ากันมาว่ากันได้เสียหายขนาดนี้ นี่แค่ในฝันนะ ถ้าเกิดคุณมีตัวตนจริงๆ ฉันว่าคุณนี่คงอัปลักษณ์ทั้งหน้าตาและอารมณ์แน่ๆ”

“นี่เธอ เธอ...” ชายหนุ่มทำท่าเหมือนโมโหจนเดียว

“เธอๆๆ ทำไมฉันทำไม ใ้ผู้ชายปากเสีย อย่านั้ให้เจอตัวเป็นๆ นะ แม่จะจับล้างปากด้วยน้ำยาล้างห้องน้ำแถมให้ด้วยจับกรอกน้ำยาบ้วนปากสักตัน”

“เธอกั้เหมือนกัน อย่านั้ให้เจอตัวเป็นๆ เหมือนกันเราจะเอาขั้ข้างแอฟริกายัดปากให้พูดไม่ได้สามวันเจ็ดวัน”

“ยั้ ใ้ผู้ชายปากมอม ใจร้ายรังแกผู้หญิงแม้แต่ในความฝัน” เนตรนาราเดินเร้าด้วยความโกรธขึ้ขึ้นมาเช่นกันที่โดนตอกกลับมาแบบไม่ยอมลงให้ของชายหนุ่มปริศนา

“ยายทอมตึงตึง ปากจัดไม่มีความเป็นสุภาพสตรี”

“ตัวเองเป็นสุภาพบุรุษนักกรีใจ มายืนยันว่าผู้หญิงปาวๆ อยู่แบบนี้จะหา”

“ก็เธอพูดจาไม่น่ารักผู้หญิงอะไรไม่สวยแล้วยังจะปากเสียอีกเตี้ย ล่ำดำ ข้ำยั้งซี่เหว่” ชายหนุ่มในฝันพูดในสิ่งที่เนตรนาราคิดว่ามันตรงกันข้ามกับเธอโดยสิ้นเชิงโดยเฉพาะคำว่าเตี้ยล่ำ อย่างเธอเนี่ยนะเตี้ยล่ำเธอ ออกจะสูงระเหิดระหง มันจะมากไปแล้วเนตรนาราคิดอย่างเดือดดาลในฝัน...

“หน้อย มาว่าฉันไม่สวยไม่เท่าไร มาว่าเตี้ยล่ำนี่ยอมไม่ได้ ใต้ผู้ชายหน้าปลาหลด สูงยังกะเปรต ไม่หล่อแล้วยังจะตดเหม็น เป็นเกยรี เปล่าเนี่ยปากจัดชะมัด”

สองหนุ่มสาวเถียงกันไม่ลดลดละราวเผชิญหน้ากันจริงๆ และความโกรธกรุ่นที่มีก็ทำให้ร่างที่นอนหลับไหลในโลกความเป็นจริง กระสับกระส่ายด้วยความคับข้องใจและแสนหงุดหงิดที่ทำอะไรมากไปกว่าต่อปากต่อคำกับผู้ชายคนนั้น ทั้งๆที่เธออยากจะกระโดดชกเขาให้หน้าหงายไปเลย เหงื่อเม็ดเล็กๆ ซึมตามไรผมและใบหน้านางที่นอน

กระสับกระส่ายอยู่บนหมอนใบสวย แล้วเนตรนาราต้องผวาเฮือกตื่นจากฝันราวถูกเหยียงอย่างรุนแรงกลับสู่โลกความเป็นจริง...

“โอย ผันอีกแล้ว บ้าๆๆ ที่สุด ฉันอยากนอนเต็มอิมหลับเต็มตา ใ้ผู้ชายเฮงซวยเหยีย ปากมอมชะมัดนายเป็นใครนะมีตัวตนจริงๆ รีเปล่า บ้าจริง... ต้องเป็นเพราะแกแน่ๆ เลยไ้แหวนบ้าตั้งแต่ฉันเจอแกบนนิ้ว เนี่ยก็ผันบ้าบออะไรก็ไม่รู้ คอยดูนะฉันจะถอดแกออกจากนิ้วฉันให้ได้ จะได้เลิกผันบ้าๆ ซะที”

เนตรนารานอนและมองแหวนบนนิ้วอย่างขัดเคืองก่อนจะทิ้งตัวลงบนที่นอนและเกลือกกลิ้งไปมาด้วยความขัดเคืองเพราะรู้ดีว่าแม้จะพยายามแค่ไหนตนก็ไม่สามารถถอดแหวนวงนี้ได้ และยิ่งจะถอดก็ยิ่งเจ็บ เจ็บปวดร้าวไปทั้งนิ้ว ลามไปถึงมือและทั้งตัว เนตรนารานอนเกลือกกลิ้งไปมาอยู่พักใหญ่ๆ ก่อนจะหลับลงได้เมื่อใกล้รุ่งสาง และในเช้าวันรุ่งขึ้นใบหน้าสวยก็ซีดเซียวขอบตาคล้ำเพราะอาการนอนหลับไม่เต็มอิมนั่นเอง...

ในขณะที่เดียวกันอีกซีกโลกหนึ่งซึ่งเป็นเวลาเช้าตรู่เช่นกัน ชายหนุ่มอีกคนก็มีอาการไม่ต่างกันคือชอบตาดำค้ำเหมือนไม่ได้หลับ ไม่ได้นอนและใบหน้าหล่อเหลานั้นก็บึ้งตึงเครียดเหมิงแม้แต่คนสนิทอย่างคาลอสและคาลัมบอดีการ์ดคนสนิทก็ยังไม่กล้าเข้าไปใกล้

“ยายผู้หญิงบ้า แม่แต่ในฝันยังกววนและปากดีขนาดนี้ ถ้าเธอมีตัวตนจริงๆ จะต้องร้ายกาจมากแน่ๆ ผู้หญิงอะไรปากคอเราะร้าย นี่เราจะต้องฝันถึงเธออีกนานเท่าไรหรือนี่ คงไม่ตลอดชีวิตหรอกนะ ไม่เช่นนั้นนี่หวังเราเป็นโรคประสาทตายเสียก่อนแน่ๆ”

ชายหนุ่มบ่นกับตัวเองอย่างหัวเสียก่อนจะเดินออกมาจากห้องนอนอันโอ่โง่งงงามของตนลงมายังสวนสวยที่เขามักจะลงมาเดินเล่นทุกวัน และคอยดูแลต้นไม้ดอกไม้ที่กำลังออกดอกสะพรั่งด้วยตัวเอง เพราะความชื่นชอบส่วนตัว ทำหน้าที่ของแดงงามเปลือยเปล่าย่าลงบนหญ้าหนุ่มที่ฉ่ำพราวด้วยน้ำค้าง ช้อทำหน้าที่ประดับด้วยกำไลทองคำ ผังเพชรและสลักชื่อของเจ้าตัวที่เขาใส่มาตั้งแต่จำความได้ แม้ใครๆ ที่เห็นจะมองว่ามันแปลกประหลาดที่ผู้ชายอายุอย่างสามสิบห้าสวมใส่มัน

แต่เขาก็ไม่ได้สนใจ เพราะคนเหล่านั้นไม่ได้รู้ซึ่งถึงความหมายของกำไล
ข้อเท้านี้เช่นเดียวกับชาวอัลเลเซียร์รู้ว่ามันมีความสำคัญมากเพียงใด
และกำไลที่สวมใส่บ่งบอกว่าผู้้นั้นคือใคร...

“พี่ชายขา...” เสียงใสดุจ ร้องเรียกอย่างตื่นเต้นก่อนที่ร่างบอบบาง
จะโถมเข้าหาอกกว้างอย่างยินดีจนร่างสูงใหญ่ถึงกับเซถลานิดๆ เพราะ
ไม่ทันระวังตัว

“ไม่เคยมีใครบอกน้องหญิงหรือว่าการกระทำเช่นนี้ไม่เป็นกุลสตรี
เลยสักนิด” ชายหนุ่มดึงสาวน้อยในอ้อมแขนด้วยรอยยิ้มที่ระบายน
ใบหน้าด้วยความเอ็นดูก่อนจะกดจุมูกมลงบนแก้มแดงปลั่งที่เอียงรอ
ด้วยความเคยชินและก็ได้เสียงหัวเราะคิกคักตอบมาเพราะไร่นวดที่ขึ้น
เร็วแม้ว่าจะเพียงโกนไม่กี่ชั่วโมงที่ผ่านมา นั้นสร้างความระคายและจี้จี้
ให้แก่เธอ...

“แล้วมีใครบอกพี่ชายหรือไม่ว่าสุภาพบุรุษไม่ควรจุมพิต
สุภาพสตรีผู้งดงามด้วยไร่นวดเคราเช่นนี้ ดูสิแก้มน้องข้าหมดแล้ว”

อัลล์เทียร์มนตราแห่งรัก

จีเซล อัลเลเชียร์ สาวน้อยแสนงามผู้มีดวงตากลมโตสดใสสีม่วงไวโอเล็ตเป็นประกาย ใบหน้ารูปไข่ช่วงไหล่เปล่งปลั่ง จมูกโด่งเล็กเป็นสันงดงามรับกับริมฝีปากอวบอิ่มแดงเรื่อสุขภาพดีที่ยามยิ้มแย้มเรียวยาว กระเริ่จะตัดกับไรฟันขาวสะอาดเรียงตัวสวยราวไข่มุก เรือนร่างโปร่งบางระหงเรือนผมสีดำสนิทยาวสลวยถึงแผ่นหลังบอบบาง ผิวสีทองแดง เช่นเดียวกับพี่ชายนั้นทำให้จีเซลดูงดงามแปลกตาและมีมนต์เสน่ห์สดใสราวกุหลาบแรกแย้ม...

“สุขภาพสตรีที่เถียงคำไม่ตกปากเช่นนี้ชายใดได้ไปคงอยากเอามาคืนพี่วันละหลายๆ รอบแน่ๆ”

“พี่ชายนะ ล้อน้องเรื่อยเลย” มิคาเอลเอ่ยเข้าจีเซลน้องน้อยของตนอย่างอารมณ์ดี และเมื่อใบหน้าสวยสดใส นั้นยังยู่ยี่ก็นึกขันในใจจีเซล จะอายุครบยี่สิบปีบริบูรณ์อีกไม่กี่เดือนข้างหน้าจะยังดูเป็นเด็กหญิงตัวเล็กๆ ในสายเขาเช่นวันวานอยู่ดังเดิม

“พี่ชายนะไม่เคยเห็นน้องเป็นสาวสวยเช่นพี่อลิซอยู่แล้วนี่คะ”

“ใครว่าเล่า น้องสาวพี่สวยที่สุด” ชายหนุ่มว่าพลางใช้นิ้วเรียวยาวจิ้มแก้มเล็กๆ นั้นอย่างมันเขี้ยว จนเจ้าตัวหน้ามุกด้วยความเจ็บนิด

“ไม่เอาแล้วน้องว่าเราไปทานอาหารเข้ากันดีกว่าคะ น้องให้เอเลนจัดมาที่เรือนบุษราคัมแล้ว” เรือนบุษราคัมที่ท่านหญิงน้อยพูดถึงนั้นเป็นศาลาไม้ทรงไทยงดงามรายล้อมด้วยดอกไม้ไทยๆ ที่หาดูได้ยากแม้ในเมืองไทยที่แทบไม่น่าเชื่อว่ามาซุกซ่อนตัวอยู่ในสถานที่ที่ห่างไกลสยามประเทศนับหมื่นนับพันไมล์

ศาลาทรงไทยแสนงามนั้นปลูกติดลำน้ำสายน้ำสายสำคัญหนึ่งในลำน้ำสามสายของอัลเลเซียร์คือ **วาริแห่งทิวา** ลำน้ำสายเล็กๆ ที่ไหลทอดยาวจากหน้าผาสูงเลาะเลียบบตามโขดหิน ทุ่งหญ้าและไร่นา เรือกสวนของชาวบ้านก่อนจะทอดเคียงปราสาทหลังงามแล้วไหลเอื่อยๆ ไปสู่มหาสมุทรกว้างใหญ่...

สายน้ำอีกสองสายนั้นคือ **วาริแห่งอรุโณทัย** ซึ่งเป็นน้ำตกสายที่อยู่ฝั่งทิศตะวันออก และ **วาริแห่งความหวัง** เป็นน้ำตกที่อยู่ตรงกลางระหว่างวาริแห่งอรุโณทัยและวาริแห่งทิวา น้ำตกทั้งสามสายนี้จะทิ้งตัวลงมาจากหน้าผากว้างของเทือกเขาแห่งอัลเลเซียร์ก่อนจะแตกแยกย่อยสาขาเป็นสายน้ำสายหลายสายไปทั่วทั้งอัลล์และหล่อเลี้ยงชีวิตของชาวเมืองมานานนับแต่บรรพกาล ชาวเมืองอัลล์จะรักและเคารพสายน้ำอัลล์เทียร่วมตราแห่งรัก

ทั้งสามประดุษมารดาผู้ให้กำเนิดชีวิต ทุกๆ วันเพ็ญกลางเดือน
พฤศจิกายน จะมีการลอยกระทีปแห่งอัลลส์คล้ายๆ กับการลอยกระทง
ของประเทศไทย เพียงแต่ดวงประทีปแห่งอัลลส์นั้นจะใช้ดอกบัวหลวงและ
ดอกบัวทุกชนิดที่มีในอัลลส์ ลอยแทนการทำกระทงลอยเช่นในเมืองไทย

ชาวเมืองอัลลส์จะให้การเคารพสายนํ้ามากพวกเขาจะไม่ทิ้งสิ่ง
ปฏิญูลทุกชนิดลงในสายนํ้าที่หล่อเลี้ยงชีวิตของตนเพราะการทำเช่นนั้น
เปรียบเป็นการฆ่าตัวตายทางอ้อมนั่นเองเพราะภูมิประเทศเป็นเกาะที่
ห่างไกลการมีนํ้าจืดไว้กินไว้ใช้นั้นสำคัญเหนือสิ่งอื่นใดการทำลาย
สายนํ้าก็จึงเหมือนการทำร้ายตัวเองอย่างไม่น่าให้อภัย...

“นี่คะ อาหารไทยที่พี่ชายโปรดน้องช่วยเอเลนทำด้วยนะคะ”
ท่านหญิงจีเซลตักต้มยำกุ้งใส่จานให้มิคาเอลอย่างเอาใจซึ่งการกระทำ
ของท่านหญิงน้อยทำให้มิคาเอลยิ้มบางๆ อย่างรู้เท่าทันความคิดในใจ
ของสาวน้อยคนสวย

“ที่ทำได้เอาใจพี่เช่นนี้เจ้ามีอะไรจะขอจากพี่หรือท่านหญิงจีเซล”
ท่านหญิงแสนชนหน้าเจื่อนไปนิดๆ แต่ก็เสดักอาหารเข้าปากอย่างไม่รู้ไม่
ชี้กับคำถามของพี่ชายที่แสนจะตรงใจ

“แห่มพี่ชายก็แค่น้องอยากทำตัวเป็นกุลสตรีบ้างก็หาว่าน้องหวังผลอะไรก็ไม่รู้ คอยดูนะน้องจะไม่โปงไม่เป็นมันแล้วสุภาพสตรีเนี่ย” เมื่อถูกจับได้ว่าหวังผลประโยชน์จีเซลก็แสร้งทำที่เป็นเง่างอดพี่ชาย มिकाเอล หัวเราะน้องสาวจอมยุ่งเบาๆ ในลำคอ

“พี่ก็ไม่ได้อะไรน้องหญิงนี่นะ ร้อนตัวไปได้ หีหี...”

“ท่านพี่นะ! น้องนอนแล้วนะ” สวานน้อยเอ่ยพ้อพี่ชายหน้าแดงด้วยความอับอายที่พี่ชายรู้ทัน

“เอาเถอะทานอาหารก่อนเดี๋ยวจะเย็นเสียก่อนไม่อร่อย อิ่มแล้วเราค่อยมาคุยกัน” มिकाเอลเอ่ยยิ้มๆ ก่อนจะรับประทานอาหารอย่างมีความสุขกับน้องสาวสุดที่รัก...

7. เหตุร้ายทำให้เราพบกัน

ร่างโปร่งบางคล้ายเด็กหนุ่มคนหนึ่งเดินแกมวิ่งไปตามทางที่ไม่คุ้นตาทั่วทั้งบริเวณชายป่าที่ทั้งมืดและเปลี่ยวรกร้างร่างโปร่งบางสวมเสื้อผ้าทะมัดทะแมงแต่ทว่าอมมแมมและดูทรุดโทรม รองเท้าผ้าใบที่สวมอยู่ก็เปราะอะเปื้อนดินโคลน กางเกงยีนส์สีดกก็ขมุกขมัวด้วยฝุ่นโคลนเช่นกัน และใบหน้าหวานคมดุจสตรีนั้นก็ดำอมมแมมด้วยเขม่าควันและดินโคลน ดวงตากกลมโตสีม่วงไวโอเล็ตฉายแววหวาดกลัวและตื่นตระหนก

ท่านหญิงน้อยแห่งอัลล์กวาดสายตากกลมโตไปรอบๆ บริเวณอย่างหวาดกลัวและต้องรีบนอนราบไปกับพื้นที่เฉอะแฉะด้วยโคลน เพราะคืนนี้เป็นคืนที่ฝนโปรยปรายตลอดและเพิ่งซาสร้างไปได้เมื่อสักพัก

เสียงผีทำหลายคู่ที่วิ่งผ่านพงหญ้าหนาไปและเสียงพูดคุยกันโจ่งแจ้งจับใจความได้ว่า “จับตายได้เลย” นั้นทำให้หัวใจสาวน้อยตกไปอยู่ที่ตาตุ่ม

“ท่านแม่ขาท่านพ่อขาช่วยหญิงด้วย...” สาวน้อยหลับตาลงอย่างหวาดหวั่นมือบางกุมสร้อยคอทองคำขาวบริสุทธิ์ประจำตระกูลแน่นพลางอธิษฐานถึงบุพการีทั้งสองซึ่งตอนนี้ท่านคงอยู่บนสรวงสวรรค์ ให้ดลบันดาลช่วยเธอให้พ้นคืนวันอันเลวร้ายนี้ไปได้ด้วยดี...

ณ ประเทศไทย

“อะไรนะ คาลอส นายบอกว่าคุณหญิงหายตัวไปอย่างนั้นหรือ” มिकाเอลลุกจากเก้าอี้ตัวใหญ่ทันทีและมายืนอยู่ตรงหน้าคนสนิทของเขาอย่างคาดคั้นดวงตาต่างสีบัวขาว ใบหน้าหล่อเหลานั้นบึ้งตึงเครียดจัดที่ ได้รับข่าวที่ไม่ดีเลยสักนิด เขามาเมืองไทยได้เพียงห้าวันเท่านั้นที่อัลเลเซียร์ก็เกิดเรื่องเสียแล้ว...

อัลเลเซียร์ร่วมนตราแห่งรัก

“ครับ คนของเรารายงานมาแบบนั้น องครักษ์ที่พาท่านหญิงออกไปเที่ยววงหลวงบอกว่าท่านหญิงหายตัวไปและทุกคนก็พยายามตามหาแต่ไม่พบวี่แววอะไร สันนิษฐานว่าท่านหญิงน่าจะถูกลักพาตัวออกนอกประเทศ และอาจจะไม่มีใครสังเกตเห็นเพราะวันนั้นท่านหญิงปลอมตัวเป็นเด็กหนุ่มไปเที่ยวงานเทศกาลประจำปี แต่เรื่องนี้ยังไม่มีใครรู้นอกจากองครักษ์ของท่านหญิง ชาวนี้มีเพียงเราที่รู้..”

คาลอสรายงานด้วยน้ำเสียงที่มั่นคงแม้ในใจกลัวเจ้านายหนุ่มอาจจะวาดหนักก็ตามที่

“และมีข่าวอีกอย่างครับท่านชาย..” คาลัมเอ่ยขึ้นด้วยใบหน้าที่เครียดขมขื่นกว่าคาลอส

“ยังมีข่าวร้ายกว่านี้อีกหรือ..” มิคาเอลทำเสียงเข้มเหมือนประชด

“ตอนนี้มีคนปล่อยข่าวว่าท่านชายประสบอุบัติเหตุร้ายแรงและหายสาบสูญเช่นเดียวกับท่านหญิงซึ่งทำให้เกิดความวุ่นวายในวังหลวงและยิ่งไปกว่านั้นเอเลนถูกลอบทำร้ายด้วยพิษชนิดหนึ่งที่หายสาบสูญไปนานจากอัลล์ พิษจากหญ้า **ลูซิเฟอร์**... และมีเพียงผู้ทำนายเท่านั้นที่ยาพิษชนิดนี้อยู่”

“มันเป็นแบบนี้ได้ยังไง นี่นายสองคนกำลังจะบอกว่าเกิดกบฏในประเทศของเราใช่ไหม และผู้ทำนายทรยศอย่างนั้นหรือ...” มิกาเอลเสียงเครียดร่างสูงใหญ่เดินไปที่ระเบียงกว้างของเรือนไทยหลังใหญ่ริมแม่น้ำ เจ้าพระยาที่เขามักจะมาพักผ่อนหากมาติดต่อกานที่ประเทศแถบนี้และเขาก็ชอบบ้านหลังนี้มากถึงขั้นว่าขอซื้อจากเจ้าของเดิมทันทีที่เห็นติดประกาศขายแม้มูลค่าเรือนไทยเก่าแก่หลังนี้จะมากโขอยู่ก็ตามที แต่เพราะบรรยากาศและความสงบสวยงามร่มรื่นของบริเวณบ้านนั้นถูกใจเขาเรื่องราคาจึงไม่เป็นปัญหา

“และตอนนี้ผมก็ได้กลิ่นไม่ดี เราต้องรีบไปจากที่นี่ทันที” แล้วทันทีที่เอ่ยจบร่างเล็กแกร็นของเด็กหนุ่มคนหนึ่งที่ทำหน้าที่เฝ้าดูความเรียบร้อยในบ้านเป็นประจำก็วิ่งหน้าตื่นเข้ามาอย่างถวิลวิสาสะในแบบที่เขาไม่เคยทำมาก่อน สร้างความแปลกใจให้กับพวกเขา

“มีคนท่าทางไม่น่าไว้ใจหลายสิบคนกำลังจะบุกรุกบ้านเราครับ ท่าน และทุกคนมีอาวุธครบมือมาดเข้ม เหมือนในหนังเปี้ยบเลยครับ” เด็กหนุ่มพูดไปหอบไปในขณะที่องค์รักษ์หนุ่มทั้งสองรีบเก็บกวาดและนำของที่สำคัญลงในกระเป๋าเบ้ของตนที่เตรียมไว้ตลอดเวลา ก่อนจะนำอัลส์เทียร์ร่วมตราแห่งรัก

อาวุธที่ซุกซ่อนไว้ในห้องนอนของเจ้านายหนุ่มออกมาเตรียมพร้อมใน
ขณะที่มิคาเอลก็กำลังเตรียมอาวุธประจำกายเช่นกัน

เมื่อเห็นอาวุธที่ค่อยๆ ถูกนำออกมาจากที่ซ่อน เด็กหนุ่มมอง
หน้าตาเครียดขริมลงของผู้เป็นนายที่เขาู้เพียงว่าเป็นเศรษฐีจาก
ต่างประเทศคนหนึ่งเท่านั้นและไม่เคยอยากรู้มากไปกว่านี้เพราะค่าจ้าง
ที่ครอบครัวเขาได้รับจากการดูแลบ้านหลังงามนี้มากโข และเจ้านายก็ไม่
เรื่องมากพวกเขาจึงไม่เคยอยากรู้ที่มาที่ไปของเจ้านายหนุ่มมากนักว่า
เป็นใครมาจากไหน แต่คราวนี้เขาซักจะเริ่มอยากรู้บ้างแล้วละ **อัน** เด็ก
เฝ้าบ้านของมิคาเอลคิดในใจด้วยความตื่นเต้นและอยากรู้ อยากเห็น

“เรือหางยาวนายยังอยู่ที่เดิมไหม” มิคาเอลพูดกับเขาด้วย
ภาษาไทยที่ค่อนข้างชัด

“ครับอยู่ที่เดิม ผมจะพาไปเพราะตอนนี้พวกนั้นคงป็นร้วเข้ามา
ในบ้านเราแล้ว ทางนี้ครับตามผมมา” แล้วอันก็นำทั้งสามไปทาง
ด้านหลังเรือนอย่างรวดเร็วและอาศัยความสลัวของเวลายามโพล้เพล้
แฝงกายไปตามพุ่มไม้ใหญ่ที่ปลูกไว้รอบบ้าน ซึ่งเป็นเวลาเดียวกันกับ

กลุ่มคนที่ฮันพูตถึงก็บุกเข้ามาถึงตัวเรือนไทยหลังงามและค่อยๆ กระจายกันขึ้นไปบนเรือนและวิ่งสำรวจรอบๆ บ้าน

“ปลุกต้นไม้เยอะมันดีแบบนี้เอง ช่วยลดโลกร้อนแล้วยังช่วย พลังตัวยามภัยมาได้ด้วย” ฮันพูตติดตลกเบาๆ ขณะค่อยๆ คลานนำ ชายหนุ่มไปยังเรือนเก็บของหลังบ้านซึ่งติดกับศาลาริมน้ำหลังเล็กที่เขา จอดเรือหางยาวทิ้งไว้เพราะได้ใช้สอยเรือนี้อยู่ประจำ

“เร็วๆ ควบคุมเหมือนพวกมันจะรู้ตัวแล้ว” ฮันพูตในขณะที่ติดเครื่อง เรืออย่างงกๆ เงิ่นๆ เพราะความตื่นเต้นจนคาลอสต้องเข้าไปติดเครื่อง เองและเมื่อเครื่องเรือติด กลุ่มชายนิรนามที่กำลังวิ่งมาทางพวกเขาก็ สาดกระสุนใส่ทันที แต่กระสุนนั้นก็หาได้ดังมากไปกว่าเสียง ปูๆ เพราะ พวกมันใช้ปืนแบบเก็บเสียง คาลอสกว้างสูงใหญ่ให้หมอบราบไปกับท้อง เรือ ในขณะที่ฮันพูตพยายามทำตัวให้เล็กที่สุดเพื่อกระสุนจะได้มองไม่เห็น ตนเด็กหนุ่มคิดในใจอย่างนั้น...

คาลอสก็ทำหน้าที่ขับเรือด้วยความเร็วสูงและเชี่ยวชาญพา เจ้านายหนุ่มผู้สูงศักดิ์ออกไปจากที่แห่งนี้โดยเร็วเมื่อเห็นพวกคนร้าย เหล่านั้นขับเรือยนต์ตามมาไม่ห่าง คาลอสขับเรือฉวัดเฉวียนไปทั่วคู้้งน้ำ อัสลัเทียร์มนตราแห่งรัก

แต่เขาก็พลาดถูกกระสุนถากต้นแขนแกร่งไปจนได้เลือดเช่นกันอันจึงเข้าไปช่วยซับเร็ว การไล่ล่าระทึกใจนั้นทำให้พวกของมิคาเอลก็ต้องรีบสละพวกคนร้ายให้หลุดเพื่อป้องกันไม่ให้มีคนอื่นได้รับผลกระทบไปด้วยและโชคดีที่เป็นช่วงเย็นย่ำและพวกเขาสามารถสละพวกคนร้ายได้หลุดเมื่อมาถึงจุดที่คลองตัดผ่านกันอันก็รีบหันหัวเรือเข้าไปในคลองสายเล็กที่ค่อนข้างจะสงบ อันใช้ความเก๋าเพราะเป็นเจ้าถิ่นหลบหลีกมาได้อย่างหวุดหวิด เมื่อเห็นว่าหลบพ้นคนร้ายแล้วอันก็ค่อยพาเรือลัดเลาะไปตามคลองเล็กๆ ที่คาดว่าคนร้ายพวกนั้นจะตามมาไม่ถูกก่อนจะเทียบเรือหน้าศาลาวิมน์น้ำบ้านเล็กๆ หลังหนึ่งซึ่งปลูกอยู่ค่อนข้างโดดเดี่ยวบ้านเรือนหลังอื่นๆ

“ขึ้นมาก่อนครับที่นี่ปลอดภัยแน่ๆ รับรองได้”

“บ้านใครไว้ใจได้แค่ไหนกันอื่น” คำลั้ถามขณะช่วยดึงร่างสูงใหญ่ของเจ้านายหนุ่มขึ้นมาที่ศาลาวิมน์น้ำตามด้วยคาลอสที่ตอนนี้ใบหน้าคมเข้มซีดลงเล็กน้อยเพราะเสียเลือดจากบาดแผลที่ถูกกระสุนถากไป

“นายไหวรีเปล่าคาลอส” มิคาเอลถามคนสนิทอย่างอาหาร

“ผมไม่เป็นไรเราริบทาที่ซ่อนตัวจากพวกนั้นดีกว่า” ชายหนุ่มบอกเสียงเครียดอย่างไม่ได้หวังตัวเองแม้เลือดที่ไหลซึมออกมาจนโชกแขนแข็งแรงนั้นจะแดงฉานจนน่ากลัว

“ตามผมมาทางนี้ครับที่นี่เป็นบ้านสวนของยายตัวเอง ตอนนี้มีพี่ผักกาดอยู่กับน้องๆ” อ้นพาทั้งสามหนุ่มเดินไปตามทางเล็กๆ ที่ทอดยาวไปสู่บ้านไม้ชั้นเดียววนารักที่ซ่อนตัวอยู่ในสวนผักและสวนดอกไม้ ทั้งดาวเรืองและดอกมะลิที่กำลังออกดอกชูช่อไสวส่งกลิ่นหอมฟุ้งไปทั่วบริเวณ

“พี่ผักกาดครับ พี่ผักกาดอยู่ริเปล่า” อ้นร้องเรียกที่หน้าบ้านหลังน้อยขณะเดินขึ้นบันไดชั้นเล็กๆ ไปบนชานเรือนหลังน้อย

“อ้าวอ้นทำไมมาเสียค่าเลยมีอะไรริเปล่า...” เสียงหวานที่ร้องตอบพร้อมกับร่างอวบอิมด้วยวัยสาว ของหญิงสาวนามว่า **ผักกาด** เดินออกมาหน้าบ้านแล้วก็ต้องชะงักและแปลกใจที่เห็นชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ยืนหน้าถ่มึงตั้งอยู่กับอ้น

หญิงสาวมองสำรวจทีละคนด้วยแวตตาที่ไม่ค่อยไวไฉฉฉัก ชายคนแรกที่เธอมองเห็นคือชายหนุ่มที่รูปร่างสูงใหญ่ที่สุดดีในชายทั้งสามคน เขาสวมหมวกและสวมแว่นตาสีขาออกดำและสวมเสื้อยืดสีน้ำตาลเข้ม สวมทับด้วยแจ็กเก็ตยีนสีเข้มและสวมกางเกงยีนสีเดียวกันในขณะที่ชายอีกสองคนนั้นสวมเสื้อฟ้าที่ทำให้เธอนึกถึงมือปืนในภาพยนตร์แนวมาเฟียขึ้นมาทันทีเพราะทั้งรูปร่างหน้าตาและเสื้อสูทสีดำที่สวมใส่และอีกคนยังเหมือนถูกยิงมาเสียชีวิตและตอนนี้เลือดสีแดงๆ นั้นหยดลงพื้น กระดานที่ขีดเงาไว้บนนั้นจนเธอหวาดเสียวแทน และกลัวว่าเลือดจะหมดตัวเสียก่อน...

“เอ๋อ.. อันคือว่าพี่ต้องการคำอธิบาย” หญิงสาวเอ่ยออกมาอย่างยากลำบากใจและแอบกลืนน้ำลายลงคอ

“เดี๋ยวล้มแล้วให้ฟังนะพี่พักกาดแต่ตอนนี้ขอพวกเราเข้าไปก่อนเร็วครับเข้าบ้านเร็วๆ เดียวทางนี้ฉันจัดการเอง” หญิงสาวจำต้องนำหน้าชายนิรนามเข้าบ้านไปในขณะที่อันตักน้ำจากตุ่มหน้าบ้านทำความสะอาดจานเรือนอย่างรวดเร็ว...

“ขอบคุณมากครับ” คาลอสเอ่ยด้วยภาษาไทยแปร่งๆ เมื่อ ผักกาดช่วยทำแผลให้เขาจนเรียบร้อย ดีว่าแผลไม่ลึกมาก แม้จะเอ่ยขอบคุณสาวเจ้าแต่ดวงตาคมเข้มไม่ละจากใบหน้ากลมน่ารักนั้นเลย แม้แต่น้อยจนหญิงสาวแก้มแดงปลั่งอย่างชัดเงินพานจะทำให้หิบบ้าง อะไรผิดๆ ถูกๆ

“คะ อะ เอ่อไม่เป็นไรคะ” หญิงสาวได้แต่อ้อมแอ้มตอบกลับไป ก่อนจะเดินเอากล่องยาไปเก็บ

“อะแฮ่ม” มिकाเอลกับคาลัมกระแอมขึ้นพร้อมกันทำให้คาลอส ต้องหันมามองทั้งสองอย่างเขินๆ ใบหน้าคมคร้ามนั้นขึ้นสีเรื่ออย่างเห็น ได้ชัดจนผู้เป็นน้องชายเก็บอาการขบขันไม่อยู่แม้ตอนนี้หน้าสีวหน้า ขวานก็เถอะ

“เอ่อ..” คาลอสตัดออกไปชั่วขณะพลางยกมือลูบท้ายทอยตัวเอง แก่แกก่อนจะเก๊กหน้าขีมีหันที่เมื่อหญิงสาวเดินกลับมาพร้อมด้วยถาด อาหาร

อัลส์เหี่ยวมนตราแห่งรัก

“เชิญคุณๆ ทานข้าวกันก่อนนะคะ ผักกาดว่าทุกคนน่าจะหิว เอ้า อันไปเอาจานออกมาเร็ว พวกคุณๆ นั่งกับพื้นได้นะคะ” หญิงสาวเอ่ยอย่างเกร็งๆ เมื่อเห็นท่าทางนาเกรงขามของมิคาเอลซึ่งมันทำให้เธอไม่ค่อยกล้ามองเขานักและก็ไม่อาจเห็นแววตาได้กรอบแวนสี่ชานี้ได้เลยว่าเป็นอย่างไร

“ไม่เป็นไรเราทานได้อย่างมากพิธีเลย เราก็คนธรรมดาเหมือนกับเธอนั้นแหละ” มิคาเอลตอบพร้อมทั้งรอยยิ้มบางๆ ที่หาได้ยากนักจากผู้ชายที่ได้ชื่อว่าเป็นท่านชายแห่งอัลล์ แต่เขาก็ยังมีให้หญิงสาวด้วยความจริงใจและซาบซึ้งในน้ำใจของสาวชาวบ้านคนหนึ่งที่ยินดีช่วยเหลือเขา กับคนสนิททั้งสองแม้ยังไม่รู้ที่มาที่ไปแน่ชัด อีกทั้งยังช่วยเหลือทำแผลให้ศาลอสอย่างไม่รังเกียจหรือถามให้มากความอีกด้วย เธอดูสงบเสียงไม่เรื่องมากอย่างสาวๆ บางคนที่เขาเคยเจอทำให้เขารู้สึกนึกชอบนิสสัยใจคอของผักกาดไม่น้อย และหากศาลอสจะสนใจเธอก็ไม่แปลก...

“อ้าว แล้วนั่นเธอจะไปไหน” ชายหนุ่มเอ่ยถามเมื่อเห็นหญิงสาวทำท่าจะลุกออกไปในขณะที่เขาทั้งสามนั่งขัดสมาธิบนพื้นกระดานงาวันนั้นอย่างไม่ขัดเงินหรือเก้กั๊ง

“เอ่อผักกาดจะไปทานในครัวนะคะไม่อยากกรบกวนคุณๆ” หญิงสาวตอบเบาพลงยิ้มสวยๆ

“ไม่ต้องหรอกทานด้วยกันเถอะ เพราะหากเธอทำเช่นนั้นเราก็ไม่อาจทานข้าวที่เจ้าบ้านอาจจะไม่เต็มใจ..” มิกาเอลเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึมเขาไม่อยากทำให้ผักกาดรู้สึกเกรงใจหรือให้เกียรติเขามากจนเธอซึ่งเป็นเจ้าบ้านต้องไปรับประทานข้าวในครัว

“เอ่อคือผักกาดไม่ได้รังเกียจหรือไม่เต็มใจนะคะ” หญิงสาวรีบนั่งลงทันที ไม่รู้เพราะอะไรเธอรู้สึกผู้ชายหนุ่มที่ดูเหมือนเป็นนายของชายหนุ่มอีกสองคนนั้นช่างเต็มไปด้วยพลังอำนาจที่ตนต้องให้ความยำเกรงอย่างบอกไม่ถูก และอีกเหตุผลหนึ่งก็คือเธอรู้สึกขัดเขินสายตามๆ ของชายหนุ่มที่เธอรู้จักแล้วว่าเขาชื่อ คาลอส ต่างหาก

“เอาเถอะ ทานข้าวกันเถอะ มาอั้นเอาจานมาแล้วตักข้าวทานกันดีกว่าฉันรู้สึกหิวแล้วละ” ว่าแล้วเด็กหนุ่มก็ยิ้มเผยเข้ามาจัดแจงตักข้าวให้ทั้งสามหนุ่มอย่างคล่องแคล่ว แล้วทั้งหมดก็พากันรับประทานอาหารเย็นที่มีเพียง แกงส้มดอกแค ไข่ทอดชะอมกับน้ำพริกปลาทุซึ่งมีผักที่เป็นเครื่องเคียงอีกสองสามอย่าง แต่อาหารมีอั้นนั้นราวกับเป็นอาหารทิพย์ อัลล์เที่ยวมนตราแห่งรัก

ของชายหนุ่มทั้งสามที่เพิ่งพาชีวิตผ่านความเป็นความตายมาได้เมื่อไม่กี่
ชั่วโมงที่ผ่านมา...

“อะ อะไรนะเฮีย... จะให้น้ำไปรับเพื่อนเฮียที่ไหนนะ” เนตร
นาราเอ่ยออกมาเสียงดังลั่นรถกระบะคันเล็กและแสนจะเก่าของตนซึ่ง
เธอขับมาเพื่อดูสวนผลไม้ที่บ้านสวนของอรุณนารีเพื่อนรักแต่กลายเป็น
ว่าต้องเบี่ยงเบนเส้นทาง

“นี่ยานเนตร เธอนี่ช่างไม่เป็นกุลสตรีเอาซะเลยนะ แหกปาก
ตะโกนจนปากฉีกถึงรูหูแล้วมั้งนั่น” เสียงพี่ชายสุดหล่อเอ่ยมาตามสาย

“ไถ่ ไถ่ๆ เฮียไฟจำ จะวานอะไรก็วานได้แต่ให้ไปรับเพื่อนนักธุรกิจ
ของเฮียนี้ น้ำไม่ยากไปเลยบอกตามตรงไม่กินเส้นกับคนพวกนี้เลย ให้
ตายสิ อู๊บส์..” หญิงสาวเอ่ยออกมาอย่างหัวเสียแล้วก็หยุดปากไม่ทันเลย
ผลอสบถไปให้พี่ชายได้ยินและมันก็ทำให้เธอถูกพี่ชายบ่นจนหูชา และ
ในที่สุดเธอก็ต้องทำตามคำไหว้วานของพี่ชาย ไม่ใช่เพราะเกรงใจหรือ

เห็นแก่พี่ชายหรือภรรยา แต่เพราะแม่เพื่อนรักคุณนายอ่อนเพื่อนรักที่ขยับ
ฐานะมาเป็นพีชะไม้เหน็บแนมแกมขอร้องต่างหาก และแต่ละคำเหน็บ
ของแม่เพื่อนรักก็คมกริบบาดเธอจนได้เลือดซิบๆ ทีเดียว...

“แหม ยายคุณนายอ่อนว่าฉันได้ว่าเลี้ยงน้ำใจ.. เหยะใช้สีตัวเอง
กับยายแมงปอมีครอบครัวอบอุ่นแล้วนี่ โธ่เอ๊ยฉันสวยเลือกได้หรอก่อน
ไม่ใช่ไม่มีใครมาสอยลงจากคานสักหน่อย แค่ฉันอ่อยสักนิดกระดิกมือ
สักหน่อยซีคร้านผู้ชายจะเข้ามาให้เลือก ซิ..” หญิงสาวบ่นปอดแปดกับ
ตัวเอง

“โห เจ้จิ้มได้ยินว่าใครจะมาสอยเจ้ลงจากคนเหรอ เอ๊ยไอ้ผู้ชาย
คนนั้นมันคิดดีแล้วเหรอครับ..” จิระที่ไม่รู้โผล่มาจากไหนถามอย่างยียวน
พร้อมกับโบหน้าทะเล้นยื่นมาลอยหน้าลอยตาอย่างน่าหมั่นไส้

“นี่ไอ้จิ้มถ้าพูดไม่สร้างสรรค์ก็หุบปากไปเลยเดี๋ยวเจ้เตะกระเด็น”
หญิงสาวทำท่าจะทำอย่างนั้นจริงๆ ทำให้หนุ่มน้อยกระโดดหลบแผ่ว
อย่างรู้ทาง

“แหะๆๆ เจ้เน่ทำไรวะ ทีน ไวตลอดนะคร้าบ” จิระยิ้มแหยๆ เมื่อเห็นว่าชายาวๆ ของเนตรนาราเกือบจะเตะเข้าที่ชายตอของตนจริงๆ หากเขาไม่มีความไวปานสายฟ้าคงได้โดนเตะกระเด็นไปแล้วจริงๆ เนตรนาราได้แต่ส่ายอย่างระอากับความยียวนของจิระ หน้าไบหน้าสวยยุงเหยิงพลางเกาหัวอย่างเซ็งๆ เมื่อนึกถึงธุระที่ต้องจัดการให้พี่ชาย

“เฮ้อ เจ้ละเปื่อจริงๆ”

“เปื่ออะไรเจ้ เปื่อชีวิตสาวโสดดด สวยยย และรวยมากแล้วหรอ”

“ไอ้ทะเลิ่ง ไม่ใช่เว้ย ก็เฮียไฟนะสิจะให้เจ้ไปรับเพื่อนนักธุรกิจด้วยกันที่บ้านสวนของใครก็ไม่รู้”

“ที่ไหนเจ้”

“แปดริ้ว.. แต่เห็นเฮียบอกว่าเขาจะให้เราไปรอรับที่ท่าเรือเล็กๆ ที่ไหนสักแห่ง เราต้องขับรถไปแปดริ้วก่อนแล้วค่อยเช่าเรือไปอีกที่เพราะหมอนั่นเกิดไม่ไว้ใจใคร ทำอย่างกับหนีอะไรสักอย่าง ไม่รู้เป็นใจในคราบนักธุรกิจรีเปล่าหรอก”

เนตรนาราบ่นงึมงำเพราะยังซุ่นใจไม่หายที่จะต้องไปรับเพื่อนของพี่ชายทุกๆ ที่วันนี้เธอวางแผนไว้ว่าจะหยุดพักผ่อนสักสามวันไปเที่ยวทะเลภูเขาให้จ่ำปอด เนตรนาราเปลี่ยนรถแล้วให้จ๊ะจะเป็นคนขับก่อนที่ทั้งคู่จะมุ่งหน้าไปจังหวัดฉะเชิงเทรา...

“ทำไมเราต้องมาไกลถึงแปดริ้วด้วยละจ๊ะ” จ๊ะเองก็สงสัย

“ไม่รู้สิ ก็เฮียเขาบอกว่าเพื่อนเขามาไหว้หลวงพ่อโสธร แล้วบังเอิญมีปัญหานิดหน่อยเลยให้จ๊ะไปรับ เท่านั้นยังไม่พอนะจิมยังให้เจ้พานายนี้ไปพักผ่อนที่บ้านพักที่เชียงรายอีกด้วย” เนตรนาราบ่นอย่างรู้สึกแข็งสุดขีดในชีวิตที่อยู่ต้องมาดูแลแขกของพี่ชายอย่างไม่มีทางหลีกเลี่ยงเช่นนี้

“โห แบบนี้ก็แสดงว่าเป็นแขกคนสำคัญสิจ๊ะ”

“คงงั้นมั้ง แล้วนี่นายขับไปเร็วๆ กวานี้ได้ไหมฉันอยากเจอหน้าไอ้หมอนี้จริงๆ ยิ่งใหญ่มากจากไหนวะถึงได้ทำให้เฮียกล้ามาไหว้วานฉันได้” หญิงสาวพูดอย่างหงุดหงิดและเสยผมแรงๆ อย่างที่ชอบทำเวลาไม่ได้อะไรอย่างใจนึก

อัลล้เหี่ยวมนตราแห่งรัก

“คร่ำบ คร่ำบผม จิ้มจัดให้ครับ” จิระรับคำแล้วเร่งเครื่องยนต์ทันที รถญี่ปุ่นคันเล็กจึงแซงซ้ายแซงขวา รถคันโน้นคันนี้อย่างน่าหวาดเสียวแต่เนตรนารากลับรู้สึกเฉยๆ เพราะหากเป็นเธอขับเองมันจะน่าหวาดเสียวกว่านี้ ดังนั้นจิระจึงดีใจมากที่ตนได้ทำหน้าที่ขับรถเองเพราะกลัวใจลูกพี่คนสวย

เมื่อเข้าตัวเมืองชะเชิงเทราหรือที่เรามากเรียกติดปากว่าแปดริ้ว เนตรนาราและจิระก็ขับรถมาจอดบริเวณหน้าตลาดแห่งหนึ่งซึ่งตอนนี้เริ่มว่างคนเดินตลาด ทั้งสองเดินไปที่ท่าเรือเล็กๆ ที่มีเรือไว้บริการนักท่องเที่ยว เธอจึงขอเช่าเรือหางยาวหนึ่งลำจากเด็กหนุ่มรุ่นราวคราวเดียวกับจิระซึ่งน่าจะมาหารายได้พิเศษในวันหยุดและให้เด็กหนุ่มคนนั้นพาไปยังจุดนัดพบที่เพื่อนของพี่ชายบอกไว้ว่าจะรอเธอที่วัดแห่งหนึ่ง

“โอ๊ย อีตานี้เรื่องมากจริงๆ เลยวะให้ไปที่นั่นที่นี้เสียเวลาชิบ... ไหนตอนแรกจะให้ไปรับที่ท่าเรือใกล้กับวัดหลวงพ่อโสธรวะ แล้วนี่อะไร เปลี่ยนที่นัดหมายอีกแล้ว เฮียไฟนะเฮียไฟ เสร็จงานนี้เมื่อไหร่จะเรียกจ้างค่าเสียเวลาให้ชนหน้าแข่งร่วงเลยคอยดู” เนตรนาราออกอาการ

หงุดหงิดและอารมณ์เสียเมื่อพี่ชายโทรมาบอกให้ไปรับเพื่อนของตนที่ท่าเรือหน้าวัดแห่งหนึ่งแทนที่เดิม...

“เนอะเจ้ อย่างนี้จิ้มก็ไปปลื้มวะ” จิระพลอยเห็นดีเห็นงามด้วยคราวนี้

ทั้งสองนั่งเรือไปเรื่อยๆ เมื่อเรือเริ่มเคลื่อนเข้าสู่คูกน้ำที่ค่อนข้างเงียบสงบ สองฝั่งลำคลองสายเล็กๆ ที่แตกสาขาออกมามีต้นจากขึ้นอยู่หนาแน่นและบรรยากาศก็เงียบจนดูวังเวงเสียงไม้พายที่จ้วงลงน้ำดังจ๋อมแจ๋มๆ ระลอกคลื่นเล็กๆ ที่เคลื่อนผ่านพร้อมกับสายลมอ่อนๆ โขยพัดทำให้อารมณ์ที่คุกรุ่นของหญิงสาวลดลงได้บ้าง

“บรรยากาศเหมือนเรากำลังจะพายเรือไปบ้านนางนากเลยเนอะเจ้เนอะ” อยู่ๆ จิระก็พูดขึ้นทำลายความเงียบ

“แกไม่มีอะไรจะพูดแล้ววี่ไฉนนะ ใ้บ้าพูดมาได้เจ้ชนลูกเลย” เนตรนารารู้สึกอยากจะถีบสหายคู่ใจลงจากเรือก็ตอมนั่นล่ะ

“ก็มันจริงๆ นี่เจ้ เนี่ย ตอนนี้อหากมีเสียงเพลงกล่อมลูกหน่อยได้
 ฟิลลิ่งเลยเจ้” แล้วจिरะก็ทำท่าเหมือนจะร้องเพลงกล่อมเด็กเวอร์ชั่นนาง
 นากที่นำแสดงโดยทนาย เจริญปุระ

“ไอ้จิม!!!” เนตรนาราเสียงแข็งตาขุ่นใสอย่างอดไม่ไหว ได้ขึ้น
 เสียงว่า ไอ้จิม เมื่อไหร่มีอันต้องหุบปาก...

“ครับผม...”

“ทะเล็งแล้วว” หญิงสาวซึ่งหน้าจिरะด้วยความคันมือคันเท้าขึ้นมา
 ติดหมัด

“อ้อ.. ไม่แปลกหรอกครับที่รู้สึกแบบนี้ เพราะคลองนี้แล้วก็
 บริเวณนี้เขาใช้เป็นโลเกชั่นถ่ายหนังเรื่องนางนากที่ ทนาย เจริญปุระ
 แสดงจริงๆ ครับพี่คนสวย..” เด็กหนุ่มเจ้าของเรือบอกเธอด้วยน้ำเสียง
 ชันๆ แล้วยิ้มกว้างให้จนเห็นฟันเกือบหมดปาก เนตรนารากับจिरะจึงยิ้ม
 แหยๆ ให้เขา แต่หญิงสาวก็มีวายุหันมาทำตาเขียวๆ ใส่จिरะที่ทำเป็นทอง
 ไม่รู้ร้อนด้วยการชมนกชมไม้ไปเรื่อยอย่างน่าหมั่นไส้

“ถึงแล้วครับ ไร่วัดนี้รีเปล่า วัดนี้แหละครับที่มีพระนอนปิด
กระจกทั้งองค์” คนพายเรือบอก

“อืม คงใช่มัง ขอบใจมากนะน้องชาย..” เนตรนาราขอบคุณคน
พายเรือแล้วเดินขึ้นไปศาลาท่าน้ำ

“แนใจนะเจ้า..”

“ก็คงใช่แหละ ในเมื่อมันมีที่นี่ที่เดียวนี่นา” หญิงสาวพูดเหมือน
เปรยกับตัวเองพลางเดินไปหาผู้ชายสองคนที่ดูเด่นสะดุดตากว่าคน
ทั่วไปเพราะรูปร่างที่สูงใหญ่ การแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าตามที่อัคคีบอก และ
อะไรบางอย่างที่บอกเธอว่าต้องใช่ผู้ชายสองคนนี้แน่ๆ

8. ร้ายแรกพบ...

เนตรนาราซ่าๆ ทว่ามันคงไปข้างหน้า เธอเดินเรื่อยๆ ไปยังชาย
หนุ่มสองคนที่ดูโดดเด่นนั่งอยู่บนม้านั่งใต้ต้นโพธิ์ใหญ่ เหมือนช่วงเวลา
เธอก้าวเท้าไปซ่าๆ นั้นบรรยากาศรอบกายเธอหยุดนิ่ง ไม่มีสิ่งใด
เคลื่อนไหวนอกจากตัวเธอ และชายหนุ่มอีกคนที่กำลังลุกขึ้นซ่าๆ และ
เหมือนเธอรู้สึกถึงพลังอำนาจบางอย่างที่เธอไม่อาจอธิบายได้ว่าเธอรู้สึก
อย่างไร

เหมือนมีพลังลึกลับที่ทำให้เธอรู้สึกอึดอัด และปรอดปรองในเวลา
เดียวกัน หัวใจเต้นแรงราวกับวิ่งมาราธอนมาสักพันไมล์ทั้งๆ ที่เธอแค่
เดินมาหาชายหนุ่มแปลกหน้าคนหนึ่ง และเธอยังไม่ได้พบเจอหน้าเขา
ด้วยซ้ำ และรู้สึกว่าแต่ละก้าวที่เธอเดินไปนั้นช่างเชื่องช้าเหลือเกินทั้งที่
เดินปกติ และเหมือนนิ้วที่สวมแหวนพลอยสีน้ำเงินนั้นเย็นวาบและความ

เย็นนั้นหนาวได้ไปทั่วร่าง แต่เป็นความเย็นที่เธอรู้สึกสดชื่นและอบอุ่น
อย่างประหลาด...

อาการของหญิงสาวนั้นไม่ได้แตกต่างจากชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ที่
กำลังลุกขึ้นช้าๆ จากม้านั่งใต้ต้นไม้ใหญ่เลยสักนิด ร่างสูงใหญ่ที่สวม
กางเกงยีนส์เข้มกับเสื้อยืดสีเทา สวมทับด้วยแจ็คเก็ตยีนส์เดียวกัน เขา
สวมแว่นกันแดดสีและสวมหมวกไหมพรมจนแทบมองไม่เห็นใบหน้า
และเรือนผมคดกหนา กำลังมองหญิงสาวที่แต่งกายด้วยเสื้อผ้าแปลกตา
ท่าดูงดงามและมีสีสันฉูดฉาดบาดตาด้วยลายกราฟิกเก๋ไก๋ที่เขาไม่เคย
มันจากนิตยสารแฟชั่นเล่มไหนๆ ในโลก

หัวใจหนุ่มวัยสามสิบห้าที่ผ่านร้อนผ่านหนาวมามากมายกลับ
เต้นกระหน่ำราวกลองศึกโดยไม่รู้สาเหตุ ความอุ่นชานจากพลอยสีแดง
ฉานรูปหยดน้ำที่ถูกเรียงร้อยเป็นสร้อยคอประจำตระกูลที่เขาสวมอยู่นั้น
แผ่ชานไปทั่วร่างแกร่ง เหมือนมีแรงดึงดูดทำให้เขาแข็งแกร่งนั้นนำพาเจ้า
ตัวก้าวไปเผชิญหน้ากับหญิงสาวผู้มีความงามไม่แพ้หญิงใดที่เคยผ่าน
เข้ามาในชีวิตด้วยความรู้สึกที่บอกไม่ถูก แต่เขารู้สึกว่ามันประหลาด
เหลือเกินที่เขาารู้สึกอบอุ่นและเป็นสุข อย่างไม่รู้สาเหตุ...

อัลลีย์เหี่ยวมนตราแห่งรัก

ในคราวแรกที่เขามาประเทศไทยเพื่อมาพบหน้าหญิงสาวที่ครอบครองแหวนพลอยสีน้ำเงินแห่งอัลล์ นั้น เขาแค่คิดว่าจะมาขอให้เธอถอดแหวนคืนให้เขาเพราะคิดว่าเธอไม่เหมาะสมกับตำแหน่งอันสูงศักดิ์และสูงส่งแห่งอัลเลเซียร์ และคิดว่าเธอคงจะคุยไม่ยากและเขาก็ไม่คิดจะเสียเวลาอยู่ที่ประเทศไทยนานนักเพราะมีเรื่องให้สะสางมากมาย แต่ก็เกิดเหตุการณ์ร้ายๆ เกิดขึ้นกับเขาเสียก่อน

แล้วตอนนี้ผู้หญิงที่สวมแหวนพลอยสีน้ำเงินแห่งอัลล์มาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร และมาทำอะไรที่นี่ มिकाเอลคิดอย่างสับสนในใจ แล้วคนที่อัคคีบอกว่าจะมารับเขาและเป็นคนที่ไว้ใจได้นั้นคือเธอคนนี้หรืออย่างไรกัน

“คุณคือมิคาเอล รีเปล่า...” เสียงหวานกังวานราวระฆังดังกังขึ้นเหมือนปลุกให้ทั้งเขาและเธอตื่นจากภวังค์ของตัวเอง และสรรพสิ่งรอบกายก็เคลื่อนไหวไปตามครรลองของมัน...

“ใช่ แล้วเธอ คือ...” เขาตอบออกไป ทั้งๆ ที่รู้จักเธอ แต่มีเรื่องที่เขายังไม่รู้แน่ว่าเธอใช่คน ที่อัคคีพูดถึงหรือไม่

“ฉันคือน้องสาวเสียไฟ พี่อัคคีส่งฉันมา แล้วคุณใช้คนที่พี่ชายฉันให้มารับรีเปล่า” เนตรนาราหรีตามองอย่างไม่อยากจะแน่ใจ ขอให้ไม่ใช่ถั่วออก... หญิงสาวแอบคิดในใจแล้วสิ่งที่คิดไว้ในใจก็ไม่เป็นผล...

“ใช่ ฉันเองมิกาเอล” ชายหนุ่มตอบสั้นๆ แต่เสียงห้าวทึมน่าฟังนั้นทำให้หญิงสาวหน้าแดงด้วยความรู้สึกที่บอกไม่ถูกและเลือกตัดบทด้วยการเอ่ยสั้นๆ เหมือนเคย

“ฉันมารับแล้วตามมาสิยืนที่มอยู่ทำไม...” เนตรนาราเอ่ยสั้นๆ มองชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ที่ยืนอยู่ตรงหน้าด้วยความเคืองชุ่นอย่างช่วยไม่ได้ เพราะรูปร่างสูงใหญ่ของเขาทำให้ร่างโปร่งระหงของเธอที่ดูโดดเด่นเสมอนั้นดูเล็กลงทันตาเมื่อเทียบกับเขา หรืออาจจะเป็นเพราะเธอไม่อาจเห็นแววตาของคนที่เธอสนทนาด้วยเพราะเขาใส่แว่นตากันแดด อันโตที่ปิดเกือบทั้งใบหน้า และแกมใบหน้าที่ดูออกกว่าน่าจะมีคิ้วสั้นนั้นก็เขียวครึ้มด้วยไรเคราที่ถูกละเลยไม่ได้โกนให้เรียบร้อย หรืออาจเป็นเพราะการแต่งกายของเขาที่ทำให้เธอรู้สึกขัดตาสวมเสื้อหนามัดชิด สวมหมวกใหม่พรมเหมือนฝรั่งเมืองหนาวที่อยู่กับหิมะหนาทั้งที่ประเทศไทย

ร้อนตับแลบ และที่สำคัญสะพานเป็ไปใหญ่มากอีกด้วย เหมือนคนร้ายหลบหนีเข้าเมืองอย่างไรอย่างนั้น

“เป็นผู้ร้ายข้ามชาติหลบหนีเข้าเมืองมาเพื่อก่อการร้ายหรือเปล่าก็ไม่รู้ เฮียคบคนประเภทนี้ด้วยหรอเนี่ย..” เนตรนาราเอ่ยเบาๆ กับตัวเองโดยไม่รู้ว่สิ่งที่ตนพูดนั้นมิคาเอลได้ยินและเข้าใจแต่ชายหนุ่มกลับนิ่งเงียบไม่พูดอะไร หญิงสาวเดินนำหน้าชายหนุ่มทั้งสองไปยังเรือที่จ๊ะกับคนพายเรือรออยู่...

เมื่อหันหลังให้ชายหนุ่มแล้วเนตรนาราแอบเอามือกุมหน้าอกข้างซ้ายด้วยความรู้สึกที่เธอไม่เคยเป็นมาก่อน *หวั่นไหว* นั่นคือความรู้สึกแรกที่ได้ยินเสียงทุ้มกังวานนั้น และความรู้สึกที่สองคือ *คุ้นเคย* ใช่ว่าคุ้นเคยเหมือนเธอเคยได้ยินเสียงแบบนี้มาก่อน จากที่ไหนสักแห่ง และความรู้สึกสุดท้ายที่เธอพยายามให้มันเป็นคือ *ไม่ชอบ* เพราะมันทำให้เธอหวั่นไหว ซึ่งเธอไม่ชอบความรู้สึกนี้เลยสักนิด เธอจะต้องไม่หวั่นไหว

ไม่รู้สี่กอะไรกับชายหนุ่มที่ชื่อ มิคาเอล... เนตรนาราบอกตัวเองให้พยายามคิดเช่นนั้น แต่ดูเหมือนใจเธอมันจะไม่ค่อยยินยอม...

“จะบ้าตาย ฉันทันนี้จะหวั่นไหวกับผู้ชายคนหนึ่งซึ่งเพิ่งจะเจอหน้าตาเป็นไฉนยังเห็นไม่ชัดเลยด้วยซ้ำบ้าไปแล้วแกยายเนตร..” เนตรนาราบ่นกับตัวเองงึมงำๆ ขณะที่ก้าวลงเรือด้วยความช่วยเหลือของจิระ แต่แล้วเหมือนโชคชะตาเล่นตลก เมื่อจู่ๆ เรือก็โคลงไหวทำให้ร่างโปร่งบางของเธอเกือบจะเสียหลักตกน้ำแต่ชายหนุ่มที่เดินลงเรือตามหลังมาก็คว้าเอวบางได้เสียก่อนและออกแรงตวัดครั้งเดียวร่างระหงของเธอก็อยู่ในอ้อมแขนของมิคาเอลอย่างไม่มีทางหลีกเลี้ยง

“หทัย ว้ายยย..” เนตรนาราอุทานออกมาอย่างตระหนกหลับตาปีคิดว่าตัวเองจะต้องตกน้ำแน่ๆ แล้วแต่ดวงแขนแข็งแรงที่รัดรอบเอวของตนทำให้เธอค่อยๆ ลืมตาขึ้นช้าๆ และพบว่าร่างบางระหงของตนเกยทับอยู่บนอกกว้างของชายหนุ่มซึ่งลื้มไม่เป็นท่าอยู่ที่บันไดทำน้ำอย่างพอเหมาะพอเจาะ...

“เป็นอะไรมากรีปเล่า..” ชายหนุ่มยังมีแก้มใจจะถามด้วยความห่วงใยจากใจจริง

อัลส์เทียร์มนตราแห่งรัก

“เอ่อ มะ ไม่ ชะ ขอขอบคุณ..” หญิงสาวเอ่ยออกมาอย่างลำบาก ยากเย็นเมื่อตั้งสติได้ และไม่รู้ว่เธอคิดอุปาทานไปเองหรือไม่ เหมือนว่เธอเห็นประกายตาคมผ่านเลนส์กันแดดสีเข้ม มันเป็น สีเขียวหนึ่งข้าง และสีน้ำเงินเข้มอีกหนึ่งข้าง

นี่เธอคงเพี้ยนไปแล้วแน่ๆ หญิงสาวรีบตะกายลุกขึ้นยืนอย่างรวดเร็วและปัดเนื้อตัวแก้เก้อในขณะที่ชายหนุ่มนั้นก็ทำเช่นเดียวกัน

แต่คงไม่มีใครรู้ว่าหัวใจของเขาก็เต้นกระหน่ำไม่หยุด ความรู้สึกที่แล่นปราดเข้าในใจแกร่งนั้นช่างเป็นความรู้สึกที่แปลกเหลือเกิน นี่เขาตื่นตื่นราวหนุ่มน้อยเพียงแค่ได้สัมผัสเอวบางและได้กลิ่นหอมอ่อนๆ จากร่างบางของหญิงสาวที่เขาเคยแอบค่อนแคะเธอก่อนหน้านี้ว่า ยายหอมดีจังนี่นะหรือ...

“ว้าว.. เจ้ เหมือนในหนังเลยอะ พระเอกนางเอกลุ่มทับกัน ไบหน้าใกล้กันแค่คืบ อีกนิดเดียวหน้าเจ้กับหน้าผู้ชายคนนั้นก็ชนกัน เหมือนในหนังปะะๆ เลย หุหุ” จิระเอ่ยเบาๆ ข้างหูลูกพี่สาวอย่างล้อเลียน เมื่อเนตรนาราลงมานั่งในเรือแล้วและจิระก็แอบเห็นไบหน้านวลใสของเนตรนาราแดงเรือขึ้นมาทันที

“หุบปากไปเลย เก็บปากนายไว้กินข้าวดีกว่าไอ้จิ้ม..” เนตรนาราปรับสีหน้าแล้วหันมาดูจिरະเสียงเข้มก่อนจะขีดหน้าเมินหนีสายตาล้อเลียนของจिरະ แต่เนตรนารารู้ดีว่าหัวใจของเธอเต้นกระหน่ำไม่หยุดจนน้ำโมโหจนกลัวว่าคนอื่น ๆ จะได้ยินเสียงหัวใจเธอเต้น...

“เรากำลังจะไปไหน..” คาลัมเอ่ยถามเมื่อเรือแล่นมาได้สักพัก และเรือก็เทียบท่าพอดีหญิงสาวไม่ตอบแต่เดินขึ้นไปยืนรอชายหนุ่มทั้งสองบนศาลาริมน้ำโดยที่ไม่หันมามองทั้งสอง

“นี่คุณ” คาลัมกำลังจะถามหญิงสาวต่อแต่มีคาเอลห้ามไว้และเดินตามหลังหญิงสาวไปเงียบๆ ที่ลานจอดรถท้ายตลาดที่หญิงสาวจอดไว้

“จิ้มไปซื้อข้าวกล่องให้เจ้หน่อยไป สองคนนั่นท่าทางจะยังไม่ได้กินข้าวเอาข้าวผัดก็แล้วกันเผื่อเขากินเผ็ดไม่ได้” หญิงสาวบอกจिरະรับคำก่อนจะเดินไปที่ร้านอาหารตามสั่งและสั่งข้าวอย่างคล่องแคล่ว

จिरະนั้นรู้ดีว่าเนตรนารานั้นเป็นคนที่มีความใจและจิตใจดีที่สุดเนตรนารามักจะห่วงใยคนอื่นเสมอแม้มันดูจะซัดๆ กับบุคลิกที่ดูห้าวๆ

อัลสั้เที่ยร่ามนตราแห่งรัก

ห่ามๆ ไม่ค่อยจะอ่อนหวานนักแต่จ๊ะจ๊ะรู้ว่าใครว่าภายใต้ท่าทีห้าวหาญ และมั่นใจในตัวเองแบบสุดๆ นั้น เนตรนาราเป็นหญิงสาวที่อ่อนโยนมีจิตใจดีงามอย่างแท้จริง ซึ่งเขาได้เห็นและรับรู้มันมาตลอดสี่ปีเต็มที่ได้อยู่เคียงข้างเนตรนาราในฐานะลูกน้องคนสนิทและเสมียนน้องชายคนหนึ่งของเธอ ซึ่งจ๊ะจ๊ะเองก็รักและเคารพเนตรนารามากพอๆ กับรักยายจอมเลยที่เดียว

หญิงสาวนั่งรอเด็กหนุ่มในรถยนต์คันเล็กของเธอ พร้อมด้วยสองหนุ่มที่ตอนนี้อยู่แล้วว่าคนที่ตัวโตๆสวมเสื้อสีเทาคนนั้นชื่อ มิกาเอล โรเจอร์ อัลเลเซียร์ ซึ่งหญิงสาวแอบค่อนข้างอดใจว่าคนอะไรชื่อเรียกยากซะมัด ส่วนอีกคนชื่อคาล์ม อากันนี่ก็ชื่อแปลกแปลก เนตรนาราคิดพลางชำเลืองมองพวกเขาทางกระจกส่องหลัง แต่ทันใดนั้นเองจ๊ะจ๊ะก็วิ่งหน้าตื่นเข้ามาและไม่มีข้าวกล่องสักกล่องติดมือมาด้วย หญิงสาวหันมามองด้วยความไม่พอใจและกำลังจะต่อว่าเด็กหนุ่ม

“เจ้าหยุดเลยเจ้า ไม่ต้องพูดอะไรทั้งนั้น ออกรถเลยเจ้า มันมาแล้ว พวกมันมาแล้ว” จ๊ะจ๊ะบอกเร็วเร็วและเร่งเร็ว

“ใคร อะไรมา...”

“ไม่ต้องถามแล้วใจออกกรตเร็วๆ” แล้วหญิงสาวก็ออกกรตทันที เมื่อมองกระจกหลังเห็นชายฉกรรจ์ห้าคนเดินแกมวิ่งมาที่รถยนต์ของเธอ และหนึ่งในนั้นเธอจำมันได้ขึ้นใจเลยทีเดียว

“ไอ้แสน...” หญิงสาวพูดเบาๆ แล้วออกกรตอย่างรวดเร็ว และคนพวกนั้นก็ขับรถมอเตอร์ไซค์ที่ดูก็รู้ว่าถูกแต่งมาเพื่อการนี้โดยเฉพาะได้ กวดคนที่อ่อนแอกว่า แต่ไม่ใช่เธอแน่นอน... เนตรนาราขับรถด้วยความเร็วแต่ก็ระมัดระวัง

“ไอ้แสน มันมาอยู่ที่นี้ได้ยังไงนะจิม” เนตรนาราถามในขณะที่ขับรถหนีการไล่ล่าของกลุ่มคนที่ขับรถมอเตอร์ไซค์ตามมาติดๆ รวากับภาพยนตร์บู๊ล้างผลาญที่เธอเคยดูแต่นี้มันเรื่องจริง และเธอก็ไม่ใช่ดารานักบู๊ชื่อดังด้วย

“ไม่รู้เจ้ ก็ไหนว่ามันติดคุงใจ” จิระตอบและหันไปมองดูกลุ่มคนที่ตามมาด้วยความกังวล ที่ไม่ใช่ถิ่นเสียด้วย และคนที่โดยสารมาด้วยสองคนข้างหลังก็ดูไม่ค่อยตื่นกลัวสักเท่าไรทำให้จิระและเนตรนาราดแปลกใจไม่ได้

“นี่คุณจับดี ๆ นะ ฉันจะพาชิงแล้ว ไปโลดตด.. ดูสิว่าใครจะแฉกว่ากันจิ้มเอาปืนเจ็ออกมาจากใต้เบาะสิ บ้าเอ๊ย!..” หญิงสาวสั่งจิริแล้วก็ต้องสบถออกมาอย่างไม่เกรงใจใครเมื่อกระสุนนัดหนึ่งถากข้างรถไปในขณะที่เธอขับรถเข้าซอยที่ค่อนข้างมีบ้านเรือนบางตาเพราะเส้นทางนี้เป็นทางลัดที่จะพาเธอออกไปสู่ถนนหลักได้โดยที่ชาวบ้านจะไม่เด็อดร้อน แม้ว่าเธอจะเด็อดร้อนเสียเองก็ตาม

แต่แล้วเหมือนเคราะห์ที่จะยังไม่หมดเมื่อเธอยังสลัดพวกของไอ้แสนคู่กริเก่าก็ต้องมาเจอคนอีกกลุ่มหนึ่งที่ขับรถออกมาจากไหนไม่อาจู้ได้ขับรถยนต์สีดำและติดฟิล์มสีดำสนิททั้งคันเข้าประกบซ้ายขวารถยนต์คันเล็กของเธอ...

“เฮ้ยเจ้า! ได้พวกนี้มันมาไงวะ”

“โจทย์เก่าสองคนนั่นแน่ ๆ พวกคุณนี่ตัวชวยจริง ๆ เลย” เนตรนาราชำเรื่องมองสองหนุ่มที่กำลังปลดกระเป่าเป็ออกมาและนำสิ่งที่อยู่ใต้นั้นออกมา ซึ่งมันก็ทำให้ทั้งเธอและจิริระอ้าปากค้าง...

“ปึน! เพียบเลย พวกคุณเป็นพวกค้าอาวุธรีเปล่าเนี่ย... เฮ้ย บ้าฉิบ...” ทั้งเนตรนาราและจิริร้องออกมาพร้อมกันในขณะที่เนตรนาราหัก

รถเลี้ยวเข้าข้างทางและพารถแล่นต่อไปบนทางลูกรังแดงๆ เพื่อหลบ
รถยนต์สองคันที่ตามประกบและพยายามยิงยางรถของเธอ

เพี้ยวๆ ปูๆ เอียดด โครม บี้ม! เสียงต่างๆ ดังอยู่อย่างนั้นตลอด
ระหว่างทางราวกับว่าพวกเขา กำลังอยู่ในฉากสามมิติของภาพยนตร์บู๊
ล้างผลาญของฮอลลีวูด สุดท้ายเนตรนาราต้องรีบจอดรถและทั้งหมดก็
รีบลงจากรถและวิ่งหาที่หลบภัยทันทีเมื่อมาถึงทางตันและมีแต่ป่ารก
และรถของเนตรนาราก็ถูกยิงยางหลังจนรถไม่สามารถวิ่งต่อไปได้แต่
ด้วยความชำนาญหญิงสาวจึงสามารถควบคุมรถไม่ให้เสียหลักจน
สามารถหาที่จอดได้อย่างปลอดภัย คนพวกนั้นใช้ปืนเก็บเสียงซึ่งก็
หมายความว่าพวกมันมาเพื่อ **ฆ่า** เท่านั้น

“พวกนั้นเป็นใคร มันตามล่าคุณไซโซ่ไหมคุณมิเอล” เนตรนารา
ถามชายหนุ่มที่ก้มตัวต่ำแทบจะหมอบราบลงกับพื้นอยู่ข้างๆ น้ำเสียง
ของเธอเหนื่อยหอบด้วยความตื่นเต้นและระทึกใจ ซึ่งท่าทางของเขาทำ
ให้เธอรู้ว่าได้รับการฝึกฝนด้านการต่อสู้และ *เจนสนามรบ* พอสมควร

“ผมไม่รู้ และผมก็ชื่อมิคาเอล ไม่ใช่มิเอล”

อัลส์เทียร์มนตราแห่งรัก

“โอ๊ย... คุณจะซื้ออะไรเด็ดยาวของคุณก็ซื้อไป ฉันพอใจจะเรียกมิเอลสั้นๆ แค่นี้แหละ จบข่าว” หญิงสาวร้องออกมาอย่างหงุดหงิดและต้องรีบหมอบลงต่ำเมื่อได้ยินเสียงเดินสวบซาบๆ ใกล้เข้ามา หญิงสาวค่อยๆ ไร่นกายแยมหน้าออกมาดูก็พบว่าทั้งพวกของไอ้แสนและกลุ่มคนชุดดำกำลังเดินลงมาจากรถกำลังตามหาพวกเธออยู่

“พวกนั้นมันตามมาฆ่าคุณ แล้วคุณก็พาฉันมาช่วยไปด้วย” เนตรนาราหันมาต่อว่าเขาด้วยเสียงกระซิบกระซาบ

“แต่ผมว่าพวกนั้นมันก็ตามมาฆ่าคุณด้วยเหมือนกัน...” มิกาเอลบู้บี้ไปทางไอ้แสนที่กำลังเดินไปที่รถยนต์คันโปรดของเธอ และท่าทางของมันก็ทำให้เนตรนาราแทบอยากจะถลาไปจัดการสั่งสอนมันเสียแน่ แต่สิ่งที่เธอทำได้ก็คือจ้องมองภาพตรงหน้าด้วยเจ็บใจ...

บี้มมม... เสียงระเบิดดังสนั่นเมื่อรถคันโปรดของเธอระเบิด
ไฟลุกท่วมด้วยฝีมือของไอ้แสนที่ยื่นหัวเราะอย่างสะใจที่สามารถทำลาย
ทรัพย์สินของโจทก์เก่าของมันได้

“อะๆ สะใจจริงไว้ย ุรถนั่งหมวยสารพัดพิษนั้นระเบิดต่อหน้าต่อ
ตากู แห้ยพวกมึงหามันให้เจอ เอาตัวมาเป็นๆ วันนี้กูจะเป็นผู้นั่งหมวย
นั้นให้ได้” ไอ้แสนหัวเราะและพูดอย่างหยาบคายพลางตั้งฉายาให้เธอ
ใหม่เสียด้วย แล้วมันก็หันไปคุยกับผู้ชายคนหนึ่งซึ่งดูเหมือนจะเป็น
หัวหน้าของกลุ่มคนชุดดำนั้น มันเหมือนจะต่อรองอะไรกัน เนตรนารา
มองดูรถคันโปรดด้วยความรู้สึกคับแค้นใจและรู้สึกเจ็บใจจนอยากจะยิง
หัวไอ้แสนให้กระจุยเสียนัก

“ไอ้แสน ไอ้ชั่ว... แก่ไม่ได้ตายดีแน่ หน้อยคิดอกุศลกับฉัน ไรๆๆ
รถฉัน อี้แก่ลูกแม่... พวกแกเจอดีแน่ไอ้แสน...” เนตรนาราเช่นเขี้ยวแล้ว
สอดสายสายตามองหาจิริระอย่างเป็นห่วงเพราะเมื่อจอรถได้ทั้งเธอและ
มิคาเอลที่นั่งอยู่ฝั่งเดียวกันนั้นก็วิ่งมาด้วยกันโดยอัตโนมัติ ส่วนจิริระที่นั่ง
ข้างคนขับและนั่งฝั่งเดียวกันกับคาล์มนั้นก็วิ่งหลบไปด้วยกันอีกทาง...

“จิมไปกับคาลัม เขาปลอดภัยอยู่แล้ว” มิกาเอลบอกเหมือนรู้ความคิดของหญิงสาวตรงหน้าที่ดูเหมือนว่าเจ้าหล่อนไม่ได้มีท่าทีหวาดกลัวอันตรายตรงหน้าเลยแม้แต่น้อย

“ฉันรู้แล้ว แต่ถึงไม่มีคนของคุณจิมเขาก็เอาตัวรอดได้สบายๆ” เนตรนารามิวยาช่มคนตัวโตตรงหน้าอย่างหมั่นไส้ ดูเอาเถิดจนตะวันจะตกดินเขายังไม่ถอดแว่นกันแดด คงคิดว่าตัวเองเท่ละสีท่า อากาศเมืองไทยร้อนแสนร้อนยังกระแฉะใส่หมวกไหมพรมอย่างกับอยู่เมืองหนาว หญิงสาววิจารณ์เขาในใจ แล้วต้องรีบหมอบต่ำและค่อยๆ คลานออกจากที่ซ่อนโดยเร็วพร้อมกับชายหนุ่มท่าทางของเขาและเธอรวากับคู่หูที่รู้จักกันมานานก็ไม่ปาน

“คุณพร้อมรีเปล่า...” มิกาเอลถามหญิงสาวที่หลบอยู่หลังต้นไม้ใหญ่ด้วยกันพร้อมกับกระซิบป็นในมือพร้อมลุยเต็มที่ หญิงสาวก็พยักหน้า ดวงตาสวดยคมโฉบเฉี่ยวเหลือบมองเขาอย่างไม่มีความเกร็งต่อสิ่งที่พบเจอ

“จากตรงนี้ไปประมาณ ร้อยเมตรจะเป็นทางเล็กๆ ออกไปถนนใหญ่ฝั่งตรงข้าม” หญิงสาวกระซิบบอกดวงตาจับจ้องไปที่ความ

เคลื่อนไหวของกลุ่มชายฉกรรจ์พวกนั้นที่เดินเข้ามาใกล้ที่ที่พวกตนหลบซ่อนอยู่อย่างไม่มีทีท่าว่าจะปล่อยให้ผ่านเลยแม้ตารางนี้ว์ แสดงว่าผู้ชายข้างๆ เธอตอนนี้ต้องไม่ธรรมดาแน่ๆ เพราะดูก็รู้ว่าคนพวกนั้นต้องการจับตายชายผู้นี้สถานเดียวเท่านั้น!

“คนของเสียไฟจะรอรับพวกเราอยู่ที่หลังวัดท้ายหมู่บ้านสวนตรงโน้นคุณเห็นยอดเมรุตรงนั้นไหม” หญิงสาวอธิบายให้ชายหนุ่มฟังเพราะเมื่อครู่ก่อนที่เธอจะตัดสินใจหักรถเลี้ยวหลบมาทางนี้ก็ได้ให้จิระโทรขอความช่วยเหลือและเล่าเหตุการณ์คร่าวๆ ให้พี่ชายของตนฟัง และอัคคีก็ได้รีบจัดหาคนให้มาช่วยทันทีเมื่อเธอบอกตำแหน่งและพิกัดที่ตนอยู่ให้อัคคีได้รับรู้และอีกอย่างวัดในหมู่บ้านชนบทแห่งนี้เธอกับครอบครัวก็มาทำบุญและทอดผ้าป่าสร้างศาลาการเปรียญให้กับทางวัดเมื่อสองปีก่อน เธอจึงจดจำทางไปได้แม่นยำ...

“ผมจะยิงคุ้มกันให้เอง ส่วนคุณวิ่งให้เร็ว”

“รู้แล้วน่า” เนตรนาราเอ่ยอย่างหงุดหงิด

“ห่วงตัวเองกับลูกน้องก่อนเถอะบอกไว้ก่อนนะว่าฉันไม่รอหรอกนะ หากใครซ้าก็ตัวใครตัวมัน” พูดจบร่างบางก็ไผนออกจากที่ซ่อนและวิ่งอย่างรวดเร็วราวลมกรด พร้อมกับเสียงปืนที่ยิงไล่หลังเมื่อคนร้ายเหล่านั้นเห็นเธอวิ่งผ่านหน้าไป เสียงปืนและเสียงต้นไม้ไปไม้ถูกกระสุนสาดใส่นั้นดังอื้ออึงแต่เนตรนาราหาสนใจไม่เธอตั้งหน้าตั้งตาวิ่งให้เร็วและคอยหลบกระสุนอย่างคล่องแคล่วราวกับรู้ว่าวิถีกระสุนจะมาทางไหนและมันก็ช่างน่าแปลกที่เธอรู้สึกและหลบคมกระสุนเหล่านั้นได้ราวปาฏิหาริย์ เหมือนในหนังดังที่เคยดูไม่มีผิด เหมือนกับเธอเป็นนางเอกในหนังเรื่อง *เดอะ แมทริกซ์* ใช่มั้ยอย่างนั้น...

ส่วนมิคาเอลเองก็รู้สึกไม่แตกต่างกันเขารู้สึกเหมือนจะรู้ว่าวิถีกระสุนมาทางไหนบ้างและพิกัดของศัตรูนั้นอยู่ที่ตรงไหน ทำให้เขาวิ่งสวนกลับไปได้อย่างรวดเร็วและแม่นยำราวจับวาง แต่เขาตั้งใจยิ่งในจุดที่ไม่สำคัญที่จะทำให้คนเหล่านั้นเสียชีวิต เพราะเขาไม่ต้องการเอาชีวิตของใคร เขาเพียงแต่ยิงไปที่ขาและมือของพวกเขาเพื่อให้พวกมันหยุดยิงและหยุดติดตามพวกตนก็เท่านั้นเอง...

9. เนื้อความคาดหมาย

“เฮ้ย พวกมึงนั่งหมวยสารพัดพิษนั่นมันวิ่งไปทางโน้นตามมันไปเร็วๆ สิวะ จับตัวมันมาให้ได้นะเว้ย” เสียงแหบห้าวของไอ้แสนดังขึ้นพร้อมกับลูกน้องของมันอีกสามคนวิ่งตามหลังเนตรนาราไปติดๆ หญิงสาวก็มลงลอดรู้ลวดหนามเตี้ยๆ ที่กั้นระหว่างชายป่ากับบริเวณป่าช้าเก่าหลังวัดซึ่งไม่ได้รับการเหลียวแลหรือใช้ประโยชน์อะไรนอกจากปล่อยไว้รกร้าง

เนตรนาราหยุดหอบเล็กน้อยเอนหลังพึ่งต้นไม้ใหญ่ แล้วหันมองกลับมาก็พบว่าชายฉกรรจ์หน้าโหดสามคนพร้อมด้วยไอ้แสนที่วิ่งมาตามหลังมาจนถึงรู้ลวดหนามแล้ว หญิงสาวยิงปืนใส่พวกมันสามนัดติดๆ กันเพื่อขู่แล้วก็ต้องสบถอย่างหัวเสียเมื่อกระสุนตันหมดเสียได้ในเวลาหน้าสี่หน้าขวาน

อัลส้เทียร่ามนตราแห่งรัก

“บ้าเอ๊ย กระสุนหมดแล้วยังไงวะ...” เนตรนาราพิงหอบหายใจกับ
 ต้นไม้ใหญ่อีกครั้งเมื่อถูกพวกไอ้แสนยิงสวนกลับมาจะรัวอย่างคึกคะนอง
 เพราะพวกมันรู้แล้วว่าเธอไม่มีกระสุนจะยิงตอบโต้

“เออล่ะยายเนตร แกต้องสู้ด้วยมือเปล่าแล้ว ไอ้แสนแก ฉันทจะซัด
 แกให้หมอบยิ่งกว่าควราที่แล้วอีกคอยดู...” หญิงสาวกำหมัดแน่นพลาง
 หลับตาสูดหายใจลึกๆ เมื่อผีทำนั่นดังอยู่หลังต้นไม้อีกด้านกับที่เธอ
 หลบอยู่นั้นดังใกล้เข้ามาทุกทีๆ

พลั๊กๆ ทุบ เสียงเนื้อกระทบเนื้อดังลั่นเมื่อแขนของคนร้ายซึ่ง
 กระชပ်ปืนในมือมันเคลื่อนมาลำต้นต้นไม้ใหญ่ผ่านเข้ามาในม่านตา
 เนตรนาราก็ใช้สันมือฟาดลงบนแขนของเจ้าวายุร้ายตัวโตทันที และฉวย
 โอกาสที่ชายร่างใหญ่กำลังอยู่ในอาการตกตะลึงและคาดไม่ถึงฟาดสัน
 มือลงไปตีกกหูของมันเต็มแรงจนมันล้มแน่นิ่งไปและหันไปทางชายร่าง
 ใหญ่อีกคนที่หันมาเจอแล้วพบว่าเธอซัดเพื่อนของมันเสียหมอบ ก็ตรงดิ่ง
 มาหาพร้อมกับสาดกระสุนใส่เธอทันที

ปังๆ เสียงปืนดังระรัวแต่เหมือนมีปาฏิหาริย์ที่น่าอัศจรรย์ใจเมื่อ
 เนตรนารายกมือซ้ายขึ้นคล้ายกับจะป้องกันตนเองจากกระสุน ทุ้งๆ ที่

เธอน่าจะวิ่งหลบหลังต้นไม้มากกว่านั้น แสงสว่างเจิดจ้าสีน้ำเงินก็แผ่รัศมีล้อมรอบร่างเธอไว้ กระสุนที่วิ่งออกจากถังเพลิงมัจจุราชนั้นไม่อาจเฉียดใกล้ผิวกายของเนตรนาราได้แม้แต่หน่วย กระสุนหกนัดนั้นกระเด็น แฉลบออกไปราวกับว่ามันถูกปกป้องจากลำแสงนั้นและแสงสว่างสีน้ำเงินนั้นก็พุ่งตรงเข้ากระท่อวงใหญ่ยักษ์ของเจ้าวายร้ายคนนั้นจนมันล้มคว่ำและสลบไปทันที

“ไม่จริงเป็นไปไม่ได้...” ไม่ใช่เนตรนาราคนเดียวที่คิดและเคยออกมา ไล่แสนที่วิ่งตามลูกน้องของมันมาก็ตะลึงงันมองดูเหตุการณ์เมื่อครู่ก็มีอันอึ้ง ทึ่งและหวาดกลัวขึ้นมาทันที

ไล่แสนก็มมมองลูกน้องของมันแล้วก็เงยหน้ามองเนตรนาราด้วยความหวาดหวั่น ขาผอมๆ ของมันสั่นพับๆ เมื่อเห็นเนตรนาราหันมายังตนเองด้วยแววตาวาวโรจน์ดวงตาคมสวดยเปล่งประกายสีน้ำเงินเจิดจ้า ไล่แสนหน้าซีดตัวสั่นและหวาดกลัวจับใจ แล้วมันก็หันหลังวิ่งหนีอย่างไม่คิดชีวิตเมื่อเห็นว่าเนตรนารากำลังก้าวเท้าเข้าๆ มาหาตน ในขณะที่เนตรนารางงันเมื่อเห็นไล่แสนมองมาที่ตนด้วยท่าทางตื่นตะลึง ดวงตาเบิก

กว้าง แล้วก็ร้องโหวกเหวกโวยวายก่อนจะวิ่งหนีไปด้วยท่าทางตื่นกลัวจน
น่าสงวน

“อะไรของมันไอ้เนี่ยมันท่าจะบ้า..” หญิงสาวพึมพำอย่างไม่เข้าใจ
และยังยืนอยู่ที่เดิมจนมิกาเอลวิ่งมาถึงและตะตะแขนเรียวเบาๆ เมื่อเขา
เรียกเธอหลายรอบแล้วเนตรนาราไม่ตอบ...

“คุณ คุณเป็นอะไรี่เปล่า..” เสียงเรียกและลมหายใจที่เป่ารดอยู่
เหนือหน้าผากมันทำให้เธอตื่นจากภวังค์คิดงยหน้าขึ้นโดยอัตโนมัติแล้ว
ต้องผงะเล็กน้อยเมื่อใบหน้าคมที่ก้มต่ำลงมาหา ใบหน้านวลแดงปลั่ง
เพราะเหนื่อยหอบเมื่อครู่ยิ่งแดงจัดมากขึ้นจากความใกล้ชิดแบบไม่
ตั้งใจนั้น และอาการร้อนวาบไปทั้งใบหน้านั้นดูเหมือนว่าจะลามไปทั้งตัว
และหัวใจก็เต้นกระหน่ำไม่หยุดจนน่าโมโห...

“มะไม่เป็นไร.. ละ แล้วคุณละ” เป็นครั้งแรกในชีวิตตลอดยี่สิบ
เก้าปีของเธอที่เนตรนาราพูดตืดๆ ชัดๆ และประหม่าด้วยความไม่มั่นใจ
เช่นนี้

“พวกนั้นอยู่ๆ ก็วิ่งกระเจิดกระเจิง โดยเฉพาะคนเมื่อครู่ทำท่า
เหมือนกับเจอผีอย่างนั้นละ” มิกาเอลพูดตามที่เห็น เพราะก่อนหน้าที่เขา

จะวิ่งตามเธอมาและได้ยิงต่อสู้กับกลุ่มชายฉกรรจ์ชุดดำพวกนั้นและพวกของคนที่ชื่อแสนอยู่ๆ คนพวกนั้นต่างก็ทำท่าตาเหลือกลานและพากันหันหลังวิ่งหนีสุดชีวิต เหมือนหนีอะไรสักอย่างทั้งๆ ที่ตอนนั้นเขาเองก็จนมุม และกระสุนหมดพอดี...

“ฮือ นันตี แต่ช่างเถอะในเมื่อพวกมันไปแล้วเราไปกันเถอะ” หญิงสาวบอกเร็วๆ แล้วรีบเดินไปยังจุดนัดพบกับพี่ชายทันทีทั้งเพื่อแก้ความขัดเขินของตนด้วยนั่นล่ะ

มิกาเอลเดินเร็วๆ ตามเนตรนาราไปแต่ก็อดไม่ได้ที่จะหันไปมองข้างหลังอย่างครุ่นคิดสงสัย....

เมื่อคนทั้งคู่มารั้งลานกว้างของวัดเล็ก ๆ ที่ออกนอกเมืองมาค่อนข้างมากก็พบว่ามิเฮลิคอปเตอร์ส่วนตัวติดเครื่องรออยู่ จีระกับคาล์มก็รออยู่ที่นั่นพร้อมกับอัคคีและอนินมาเพื่อนรักของเธอ

อัลส์เทียร์มนตราแห่งรัก

“เฮียไฟ...” หญิงสาวร้องออกมาอย่างดีใจและโผล่เข้ากอดพี่ชายแน่นเหมือนเด็กหญิงตัวเล็กที่วิ่งเข้าหาอ้อมอกของพี่ชายทุกครั้งยามตื่นตื่นหวาดกลัว...

“แกมาได้ไงอ่อน” เนตรนารามละอออกจากกว้างของพี่ชายแล้วหันมาถามเพื่อนรักที่มองมาที่เธอด้วยแววตาที่เต็มไปด้วยความเป็นห่วง แล้วหญิงสาวก็หันไปทำความเคารพชายหนุ่มร่างสูงใหญ่อย่างนอบน้อมจนเพื่อนรักของเธอมองอย่างสงสัยและไม่พอใจนิดๆ ที่ทั้งเพื่อนและพี่ชายให้ความสำคัญกับชายหนุ่มอีกคนมากกว่าเธอ

“สวัสดิ์ค๊ะท่านชาย...” อโนมาไม่ตอบคำถามเพื่อน และหันมาจูงมือเธอขึ้นเครื่องไปพร้อมกับจिरะและคาล์มที่ขึ้นไปก่อนหน้า

“เกิดอะไรขึ้นยายอ่อนแล้วทำไมเฮียมาเอง แล้วทำไมเอาฮอมาเลยแล้วทำไม...” คำถามมากมายหลุดออกจากริมฝีปากงามและสีหน้าแววตาของคนพูดเริ่มไม่สบอารมณ์

“เดี๋ยวพี่อธิบายเอง อ่อนมานั่งตรงนี้ก็พี่”

อัคคีซึ่งเข้ามาในห้องโดยสารพร้อมมิคาเอลตั้งมือบางของภรรยาให้มานั่งข้างตนในขณะที่มิคาเอลก็ทรุดนั่งข้างๆ เนตรนาราโดยที่จ๊ะจ๊ะกับคาล์มนั่งหลังคนขับ

“ผมต้องขอโทษท่านชายด้วยที่ทำให้ลำบาก เพราะไม่นึกว่าเรื่องจะบานปลาย พอไปถึงบ้านแล้วผมจ้ออธิบายให้ฟังนะครับ” อัคคีพูดขึ้นเมื่อเฮลิคอปเตอร์ส่วนตัวเหินขึ้นสู่เวหา

ไม่นานพวกเขาก็มาถึงบ้านพักที่ถูกเตรียมไว้รอรับและทันทีที่ลงจากเครื่องอัคคีก็รีบพาทุกคนเข้าไปในบ้านตรงไปยังห้องทำงานของตนอย่างเร่งด่วนซึ่งทุกอย่างเป็นไปอย่างรวดเร็วเมื่อทุกคนมีที่นั่งสำหรับตัวเองแล้วอัคคีก็หยิบแท็บเล็ตเครื่องบางทันสมัยออกมาเปิดแล้วอธิบายเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้นให้มิคาเอลฟัง

“ผมคิดว่าท่านน่าจะรู้เรื่องมาบ้างแล้ว แต่นี่คือข่าวล่าสุดตอนนี้ที่ประเทศของท่านชายมีข่าวลือว่าท่านชายถูกลอบสังหารที่ประเทศไทยและทางวังหลวงก็ได้นำร่างไว้วิญญูณของท่านชายกลับไปเก็บรักษาไว้ที่สุสานของราชวงศ์ ตอนนี้คนทั้งประเทศต่างโคกเศรำเสียดใจกับการด่วนจากไปของท่านชาย และตอนนี้รัฐบุรุษอาวุโส **อิธาน บราวน์** ก็เป็นอัลท์เทียร์มนตราแห่งรัก

ผู้สำเร็จราชการแทน และนายกรัฐมนตรี ของอัลล์ก็ถูกลอบทำร้ายจนต้องเข้ารับการรักษาทันทีที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่งซึ่งไม่มีใครรู้ว่าที่ไหน เหมือนที่ท่านนายกจะกำลังตกที่นั่งลำบากหรือไม่ก็กำลังหนีการตามล่าสังหารของใครบางคนอยู่ ส่วนคนในครอบครัวของท่านนายก **เจมส์ คิงส์ตัน** ทั้งภรรยาลูกสาวลูกชายก็หายออกจากบ้านไปอย่างไร้ร่องรอย ไม่มีใครรู้ว่าพวกเขาอยู่ที่ไหน พวกสาวใช้หรือคนงานในบ้านต่างก็ไม่มีใครรู้เห็นซึ่งพวกเขาถูกจับกุมไปขังไว้ในคุกหลวงข้อหาคิดก่อการกบฏ... และ **อเล็กซิส บราวน์** ลูกชายของท่านรัฐบุรุษประธานองนายกรัฐมนตรี ขึ้นรักษาการแทนท่านนายกเจมส์...”

อ็คคืออธิบายและสังเกตใบหน้าที่เรียบเฉยของท่านชายหนุ่มตรงหน้า แม้ว่ามิกะเอลจะอ่อนวัยกว่าเขาสามปี แต่อ็คก็ให้เกียรติและพูดคุยกับราชินิกุลหนุ่มจากแผ่นดินที่ห่างไกลอย่างนอบน้อม แม้ว่ามิกะเอลจะให้เขาเรียกขานเพียงชื่อของตนอย่างสนิทสนมเพราะเคยเรียนร่วมสถาบันและค่อนข้างจะสนิทสนมกัน แต่อ็คก็ก็จะเรียกมิกะเอลอย่างให้เกียรติและนอบน้อมเช่นนี้เสมอ แม้มิกะเอลจะขอร้องให้ตนอย่างสามัญชนทั่วไปก็ตาม...

“ขอบคุณมากนะอัค ตอนนี้ประเทศของผมเกิดกบฏสินะ...” มिकाเอลเรียกอัคคือว่า อัค คำเดียวสั้นๆ เท่านั้นเพราะไม่อยากเรียกชื่อเล่นของอัคคือเพราะเรียกที่ไร้มักจะเพี้ยนไปทุกครั้ง...

ท่าทางของชายหนุ่มเคร่งเครียดทุกคนอยู่ในความเงิบอยู่ชั่วอึดใจ มिकाเอลถอนใจเบาๆ ละสายตาจากที่มองไปนอกหน้าต่างเครื่องบิน มามองคู่สนทนา อัคคือจึงพูดขึ้นเมื่อรับรู้ได้ถึงความตึงเครียดที่ผ่อนคลายลงบ้างเล็กน้อย...

“ก็คงจะเป็นอย่างนั้นล่ะครับ แล้วผมก็เสียใจด้วยเรื่องท่านหญิง ผมว่าคงมีคนปองร้ายหมายลอบสังหารท่านหญิงกับท่านชายอย่างแน่นอน”

“ขอบใจนะอัค เราเองก็มีดแปดด้านไม่รู้จะเริ่มจัดการตรงไหนก่อนแล้วตอนนี้...” มिकाเอลเอ่ยออกมาอย่างอึดอั้น ความเป็นห่วงประเทศชาติและน้องสาวสร้างความเจ็บปวดและกดดันให้กับเขาเป็นอย่างมาก จากเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นทำให้ชายหนุ่มพอจะเดาได้ว่าคนที่ตามล่าเขานั้นน่าจะเป็นพวกเดียวกันกับพวกที่ก่อกบฏในอัลเลเซียร์ แต่เหตุใดคนพวกนั้นถึงได้รู้ว่าเขาอยู่ที่เมืองไทย ในเมื่อการเดินทางมาอัลส์เทียร์มนตราแห่งรัก

ประเทศไทยนั้นมีเพียงไม่กี่คนที่รับรู้ ชายหนุ่มหันมาสบตากับบอดีการ์ด
คนสนิทอย่างสับสน...

“นายคิดว่าไงคาลัม” ชายหนุ่มถามขึ้นในขณะที่ไล่สายตามคม
กวาดมองภาพและข้อความในแท็บเล็ตที่รายงานความเป็นไปทุกอย่าง
ในประเทศเล็กๆ ที่ห่างไกลและอยู่นอกสายตาของโลกมานานนับ
ศตวรรษ

“ผมคิดว่าเรื่องนี้คนที่อยู่เบื้องหลังต้องรู้จักท่านชายและท่าน
หญิงเป็นอย่างดีและวางแผนมานานแล้ว และมันก็คงติดตามเรามา
ตลอด ไม่อย่างนั้นมันจะรู้ได้ยังไงว่าเราอยู่ที่ไหนและทำอะไร”

“เกลือบเป็นหนอนหรือ...” มิคาลเอลเอ่ยออกมาเหมือนพูดกับ
ตนเองมากกว่า ใบหน้าหล่อเหลาที่เริ่มรكد้วยไรหนวดที่ไม่ได้โกนมา
เพียงวันเดียวเท่านั้นเคร่งเครียดจนเห็นได้ชัด

ในขณะที่เดียวกันเนตรนาราและอโนมาเพียงแต่นั่งฟังอย่างเงียบๆ
แต่ในหัวสมองอันชาญฉลาดของเนตรนารานั้นกำลังเรียบเรียงกลิ่นกรอง
เรื่องราวต่างๆ อย่างเอาเป็นเอาตาย และเมื่อสรุปได้โดยที่ไม่ต้องรอให้

ใครบอกหรืออธิบายเธอก็พอจะเข้าใจว่าผู้ชายที่เพิ่งเสียดังเป็นเสียดังตายกับเธอมาเมื่อครู่นี้เป็นถึง *เจ้าชาย*

เจ้าชายของประเทศหนึ่งซึ่งอยู่ส่วนไหนของแผนที่โลกก็ไม่มีใครชื่อประเทศนี้ค่อนข้างประหลาดและเหมือนชื่อเมืองในการ์ตูนไม่มีผิด *อัลเดเชียร์* ประเทศนี้มีมันอยู่ส่วนไหนในแผนที่หนอ... แล้วตอนนี้ที่ประเทศของเขาเกิดกบฏ แล้วมิคาเอลก็กำลังถูกตามล่าและคนพวกนั้นต้องการเอาชีวิตเขาด้วย โอ คุณพระนี่เธอกำลังตกอยู่ในอันตรายแทบเอาชีวิตไม่รอดเพราะผู้ชายคนนี้ ไม่ยุติธรรมเสียเลย... หญิงสาวคิดอย่างว่าวุ่นใจและไม่ชอบเลยที่อยู่ๆ ชีวิตก็ต้องมาผูกติดกับเรื่องแบบนี้...

“เราคงต้องพึ่งคุณนะอัค แต่เราจะไม่ทำให้คุณกับครอบครัวเดือดร้อนแน่ๆ”

“ถึงท่านชายจะไม่เอ่ยปากผมก็เต็มใจช่วยเต็มที่อยู่แล้ว อีกอย่างตอนนี้ท่านชายก็ต้องระวังตัวอย่างมากเพราะผมเชื่อว่าพวกมันก็กัดไม่ปล่อยแน่ๆ”

“ผมคิดว่าจะต้องทำให้พวกมันตายใจ”

อัลส์เที่ยร่ามนตราแห่งรัก

“และที่สำคัญเราต้องหาตัวคนที่อยู่เบื้องหลังให้เร็วที่สุด” คำล่ำ
เสริมอย่างจริงจัง

“นี่ๆ เฮียไม่คิดจะบอกอะไรน้ำเลยรีใจ” ในที่สุดเนตรนารากิทน
ไม่ไหวเมื่อเธอเหมือนถูกกันออกไปจากวงสนทนาต่างๆ ที่เธอเพิ่งจะผ่าน
วิชาที่วิฤตกับชายหนุ่มที่เธอเพิ่งจะเดาฐานะของเขาได้ว่าเขาเป็นใคร

“แล้วเธอต้องการรู้อะไรยายน้า คนรู้เรื่องน้อยเท่าไรยิ่งดี แล้ว
เฮียก็ขอใจที่ไปช่วยรับท่านชายแทนให้ แค่นี้ก็พอแล้วไปถึงเชียงรายน้ำ
ก็กลับบ้านได้” อัคคีบอกเธออย่างใจเย็น เขากลายเป็นคนใจเย็นและมี
เหตุผลเข้าอกเข้าใจคนอื่นนับตั้งแต่ได้หญิงสาวแสนดีอย่างอโนมา ม่าย
สาวแสนสวยลูกหนึ่งซึ่งเป็นเพื่อนรักของเนตรนารามาเป็นศรีภรรยาแล้ว
ชีวิตเสเพลและแสนกระด้างเย็นชาของเขาเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง...

“โห... เฮีย ที่น้ำเสียงเป็นเสียงตายมาเมื่อกี้ไม่ช่วยให้เฮียเห็นใจ
หรือไว้ใจน้องเลยใช่ไหม เฮียไม่บอกอะไรน้ำเลยสักนิด รายละเอียดอะไร
ก็ไม่มี พอมาเจอหน้าผู้ชายคนนี้ก็ถูกไล่ล่าเกือบจะเอาชีวิตไม่รอด ทั้งฝ่า
ดงกระสุนฟ้าดงบาทามาอย่างหวุดหวิด แล้วยังจะกันน้ำออกจากเรื่องนี้

เนียนะ น้ำไม่ยอมหรอคนนะ บอกทุกอย่างมาให้หมดเลยไม่อย่างนั้นเป็น
เรื่องแน่ๆ”

เนตรนาราไว้อย่างไม่ยอม เธอจะถูกกันออกจากเรื่องที่น้ำ
ตื่นเต้นไม่ได้เพราะตอนนี้ไม่รู้ทำไมเลือดในกายเธอร้อนฉ่ำและ
กระปรี้กระเปร่า อยากจะลุย อยากจะชนกับพวกที่คิดก่อกบฏที่ประเทศ
เล็กๆ นั้น และอีกอย่างใ้เรื่องตื่นเต้นเร็นลับและเสียงๆ แบบนี้เธอชอบ
นักแล...

“หยุดเลยนะน้ำ เสียรู้ล่ะว่าเธอกำลังคิดอะไรวอยู่”

“โอ้เสียล่ะ...” เนตรนาราหน้าจ้ำทันทที่ที่เจอแวตารู้ทันของพี่ชาย
และหันไปทางเพื่อนรักเหมือนจะร้องขอความเห็นใจ แต่ก็พบว่าอโนมา
มองเธอด้วยแวตาทะเหมือกกับพี่ชายของตนไม่มีผิดแถมยังส่ายหน้าซ้ำๆ
และมองเธอด้วยสายตาท่ามปรามอย่างเห็นได้ชัด แม้ไม่พูดออกมาเนตร
นาราก็รู้ว่าใ้สายตาทะเหมือกคุณแม่จอมเขี้ยบบมองลูกๆ ตัวเล็กๆ ที่อโนมา
ชอบใช้มองน้องอิม่อน น้องโอม ลูกๆ ที่น่ารักของเธอ หรือแม้แต่กับอัครา
ผู้เป็นน้องชายของตนเมื่อเจ้าสามแสนดีอื้อร้น หญิงสาวแบหน้าอย่างแข็งๆ

อัลส์เทียร์มนตราแห่งรัก

“โอ้เอ๊ย.. พอหมดประโยชน์ก็เฉดหัวทิ้ง แล้วอย่าหวังว่าคนอย่างเนตรนาราจะหลวมตัวช่วยอีกล่ะ” หญิงสาวบ่นงอนๆ และท่าทางเหมือนเด็กขัดใจที่ไม่ได้ของเล่นที่หมายตานั้นก็ทำให้มิคาเอลที่มองสองพี่น้องพูดคุยกันอย่างอดขันไม่ได้กับท่าทางของหญิงสาวแสนห้าวห่ามที่เขาได้เห็นมากับตาแล้ว มิคาเอลก็แปลกใจที่ในสถานการณ์ที่เลวร้ายเช่นนี้ผู้หญิงที่ดูกระด้างแถมยังปากร้ายซึ่งตรงข้ามกับผู้หญิงในอุดมคติของตนทุกอย่างนั้นจะทำให้เขารู้สึกขบขันได้...

ดวงตาคมภายใต้แว่นที่เลนส์สีอ่อนลงเล็กน้อยเมื่ออยู่ในที่ร่มจับจ้องที่มือเรียวยาวข้างซ้ายที่ประดับด้วยแหวนพลอยสีน้ำเงินแห่งอัลล์อยู่อย่างครุ่นคิดว่าจะทำอย่างไรจึงจะได้แหวนกลับไป เพราะแหวนพลอยสีน้ำเงินแห่งอัลล์ เป็นทางเดียวที่จะยับยั้งกลุ่มกบฏและผู้ไม่หวังดีต่อประเทศชาติและสร้างความมั่นใจและมั่นคงให้กับประชาชนและประเทศชาติของเขาได้ก็คงจะมีเพียงสิ่งเดียวเท่านั้นคือ นำแหวนพลอยสีน้ำเงินแห่งอัลล์ ซึ่งชาวอัลล์นั้นยกให้เป็นดวงใจแห่งอัลล์ ซึ่งเป็นตัวแทนของนางจากธाराซึ่งเป็นสัญลักษณ์แห่งความอุดมสมบูรณ์และความสุขในนิทานปรัมปราของชาวอัลล์ให้กลับไปคืนคู่บัลลังก์ ซึ่งแน่นอนว่าการนำแหวนกลับไปนั้นก็คือการที่ราชาราชินีจะต้องถูก

สถาปนาการขึ้นครองราชย์ และราชาราชินีจะต้องสวมอัลล์เทียร์่าทั้งสององค์เมื่อนั่งบัลลังก์แห่งอัลล์เพื่อให้ประชาชนได้เห็น ได้ชื่นชมบารมีของราชาราชินีกับอัลล์เทียร์่าซึ่งไม่เคยปรากฏให้เห็นอีกเลยนับจากราชวงศ์ก่อนสวรรคต...

แต่สิ่งที่มีคาเอลยังอดหวั่นใจไม่ได้ก็คือ วันสถาปนาราชาราชินีแห่งอัลล์ใกล้เข้ามาทุกทีๆ และตอนนี้ประเทศของเขากลับมีเรื่องเลวร้ายเกิดขึ้นเสียก่อน อีกทั้งนี่องสาวที่รักเพียงคนเดียวก็หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย...

“แล้วน้ำจะช่วยอะไรได้ แค่ว่าเสี่ยงตายเมื่อครู่เสียก็ไม่อยากให้น้ำทำแบบนั้นอีกแล้วนะ” อัคคีพุดขึ้น และเสียงของอัคคีทำให้มีคาเอลต้องดึงตัวเองกลับมาสนใจเรื่องราวตรงหน้าเสียก่อน

“แล้วที่ผ่านมามีเมื่อน้ำไม่ได้ช่วยหรือไง...” เนตรนารายังคงแย้งอย่างดีดดีง

“ฟังเสียนะน้ำ เราหมดหน้าที่แล้ว ต่อไปนี้เป็นหน้าที่ของเสียเองเสียเท่านั้น...”

อัลล์เทียร์่ามนตราแห่งรัก

อัครีพูดเสียงเข้ม ถึงแม้เขาจะช่วยเหลือมิคาเอลอย่างเต็มที่แต่ เขาก็ไม่ยอมให้เนตรนาราเข้ามามีส่วนในงานครั้งนี้แน่นอนเพราะมัน อันตรายเกินไป

“แหม พอหมดประโยชน์แล้วถีบหัวส่งเลยนะ” หญิงสาวไม่วาย ตัดพ้อพี่ชาย ดวงหน้างามองำ ตวัดสายตาดูเข้าไปมองมิคาเอลอย่างไม่ พอใจ เขายังคงสวมแว่นกันแดดและสวมหมวกไหมพรมสีดำปิดทั้งศีรษะ ไว้มิดชิดจนไม่อาจเห็นเส้นผมแม้สักเส้นเด็ดลอดออกมาจากหมวกที่เขา สวมอยู่

ไม่รู้เพราะอะไรที่ทำให้เนตรนาราคิดไม่ได้ว่ามิคาเอลอาจจะมี ผมสีแดงเพลิง และมีดวงตาสีเขียวหนึ่งข้างและสีน้ำเงินหนึ่งข้าง!... โอ ไม่นะ... ยายบึ้งคิดไปได้ยังไง เนตรนาราเอ็ดตัวเองอึ้งอึ้งในใจ

“เอาเป็นว่าคุณไปส่งผมที่เชียงใหม่แทนนี้ก็พอ” เสียงหัวดังขึ้น ชัดสองพี่น้องที่กำลังทุ่มเถียงกันเรื่องการให้ความช่วยเหลือเขาอยู่ การ แสดงออกที่ไร้จริตมาตาของหญิงสาวตรงกับชายหนุ่มเพื่อนนัก ธุรกิจอย่างอัครีทำให้มิคาเอลรู้สึกซาบซึ้งเป็นอย่างมากจนรู้สึกละอายใจ ที่จะต้องให้คนทั้งสองต้องมาลำบากเพราะตน...

“ไม่ได้หรอกท่านชายเพราะตอนนี้ผมคิดว่าพวกนั้นต้องตามล่าท่านชายไม่หยุดแน่ๆ ถึงแม้ผมจะสามารถช่วยท่านได้ไม่มากแต่การที่ปล่อยให้ท่านชายเผชิญชะตากรรมที่เลวร้ายในประเทศของผมโดยที่ผมนิ่งดูตายผมก็ทำไม่ได้เช่นกัน อีกอย่างผมคิดว่าพวกนั้นอาจจะกำลังวางแผนและจ้องเล่นงานท่านชายอยู่แน่ๆ และหากท่านชายเป็นอะไรไปแล้วคนที่ประเทศของท่านชายจะทำอย่างไรล่ะครับ ให้ผมช่วยเถอะครับอย่างน้อยๆ ผมก็มีพรรคพวกมากพอที่จะให้ความช่วยเหลือและคุ้มครองท่านชายขณะที่ท่านชายยังอยู่ในประเทศไทย”

“แต่ผมรู้สึกเกรงใจและไม่อยากให้พวกคุณเดือดร้อน อีกอย่างเรื่องนี้มันเสี่ยงเกินไปสำหรับผู้หญิง” มิคาเอลหมายความอย่างนั้นจริงๆ เพราะไม่อยากให้เนตรนารามาเสี่ยงอันตรายด้วย เพราะเธอคือผู้สวมแหวนพลอยสีน้ำเงินแห่งอัลล์หากเธอเป็นอะไรไป แหวนจะหายไปเพื่อรอกคนที่คู่นิใหม่และบัลลังก์แห่งอัลล์ก็จะมีกระส่ำระสายกว่านี้

“เฮอะ พูดแบบนี้หมายความว่ายังไง..” เนตรนาราซึ่งคิดว่าตนได้ถูกกันออกจากงานนี้แล้วอย่างสิ้นเชิงพูดขึ้นอย่างไม่พอใจ เรื่องน่า

ตื่นตื่นขนาดนี้เธอจะพลาดได้อย่างไรกัน ไม่ยอมเธอจะต้องไม่ยอมหญิงสาวคิดในใจด้วยความมุ่งมั่น

“ฉันพูดความจริง ผู้หญิงเป็นเพศที่นำเปื้อน ยุ่งวุ่นวาย และเรื่องมาก ยิ่งตอนนี้สถานการณ์บ้านเมืองของฉันกำลังอยู่ในภาวะที่คับขัน การที่มีคนรู้มากและวุ่นวายมันจะทำให้งานของฉันยากขึ้นเข้าใจรีเปล่า”

“อ้อเหร้อ อย่างกับว่าคุณทำอะไรคนเดียวได้จั้นแหละ นี่ถ้าไม่มีฉันกับพี่ชายป่านี่คุณจะเป็นยังไงไม่กลายเป็นผีป่าช้าไปตั้งแต่เมื่อไหร่แล้ววี่ไง ถ้าคิดว่าตัวเองแน่นักแล้วทำไมมาขอความช่วยเหลือจากพี่ชายฉันเล่า พ่อคนเก่ง” เนตรนาราแย้งอย่างฉุนเฉียวทั้งประชดประชันชายหนุ่มด้วยความมั่นใจได้ เจ้าชายก็เจ้าชายเถอะพูดไม่เข้าหูเนตรนาราก็ไม่ชอบเหมือนกันล่ะนะ...

“พอแล้ว ยายน้า นั่งลงเดี๋ยวนี้” อัคคีปราชมน้องสาวขึ้นด้วยน้ำเสียงเครียดขึงและรั้งให้เนตรนาราที่ลุกขึ้นโวยวายใส่ชายหนุ่มผู้สูงศักดิ์ลงนั่งแต่ท่าทางผู้เป็นน้องสาวยังคงดี๋อดี๋

“แต่เฮียคะน้ำ...”

“ถ้าไม่เชื่อฟังเฮียเราก็ไม่ต้องพูดกันอีก ขอโทษท่านชายเดี๋ยวนี้”
เมื่อพี่ชายพูดและทำสีหน้าจริงจังทำให้หญิงสาวจำต้องนั่งลงแต่ยังไม่ยอมเอ่ยปากขอโทษ ใบหน้าสวยบึ้งตึงสะบัดพริ้วไม่ยอมมองหน้าของชายหนุ่มที่เธอไม่อาจเห็นแวตตาที่ซ่อนอยู่เบื้องหลังกรอบแว่นกันแดดนั้น

“เนตรนารา...” อัครีเรียกน้องสาวเสียเต็มยศเสียงด้วยน้ำเสียงติ
ติง หญิงสาวเฝ้าปากอย่างขัดใจ เนตรนารารู้ดีว่ายกนี้เธอเสียเปรียบและ
พ่ายแพ้อย่างสิ้นเชิงเพราะลองว่าพี่ชายเรียกเสียเต็มยศแบบนี้แสดงว่า
อัครีกำลังโกรธมาก ๆ และบ่อยครั้งมากที่เขาจะทำเสียงแบบนี้กับเธอ
เพราะผู้ชายคนนี้ก็ทำให้เธอถูกพี่ชายตำหนิ ช่างน่าโมโหเสียนักเชียว...

“ขอโทษ” สั้น ๆ เท่านั้นที่หญิงสาวพูดออกไปท่ามกลางความอึด
อัดของทุกๆ คนที่รู้สึกว่สถานการณ์ทุกอย่างเริ่มตึงเครียดมากขึ้นทุกทีๆ

10. ภาวะอันหนักอึ้ง...

“เฮียไฟเห็นคนอื่นดีกว่าน้อง” เนตรนาราพึมพำเบาๆ อย่างซุ่มเคืองแล้วเดินออกมาจากห้องทำงานอย่างไม่พอใจทั้งหันมาระบายความอัดอั้นให้เพื่อนรักที่เดินตามมาเงียบๆ

“แกดูสิอ่อนสามีแกทำกับฉันแบบนี้ได้ไง ฉันวีรุตส์ทำธุระแทนตัว พอหมดประโยชน์ก็เห็ดหัวฉันเฉยเลย คิดดูสิแกฉันจะต้องมาพลอยโดนไต่คนพวกนั้นตามล่าเกือบจะเอาชีวิตไม่รอด ขอบใจสักคำยังไม่มีแกมยังจะมาร่ำว่าฉันวุ่นวายจุ่นจ้านำราคาญอีก”

“เนตร แกนี่ไม่เปลี่ยนเลยจริงๆ บ่นยืดยาวเป็นแม่แก่ไปได้ อีกอย่างฉันก็ไม่เห็นว่าท่านชายเขาว่าอะไรแกสักคำมีแต่แกคิดไปเองทั้งนั้น” อโนมายื่นกอดอกมองเพื่อนรักเหมือนมองเด็กหญิงเกเรคนหนึ่งมากกว่ายิ่งทำให้เนตรนาราเป็นเดือดเป็นแค้น

“นี่แกก็เข้าข้างอีตาท่านชายตกยากนั่นหรือ แล้วแกก็ว่าฉันด้วยนะเนี่ย”

“เฮ้ย อะไรฉันไปว่าแกตอนไหน ร้อนตัว..” อโนมาสายหน้าหัว

“ก็เมื่อไหร่”

“พอเลยยายเนตร แกหยุดเลย แล้วฟังฉันนะ...” อโนมายกมือห้ามเพื่อนรักที่กำลังอ้าปากพะงาบๆ เหมือนจะพูดยืดยาว

“แกฟังฉันนะเนตร ไฟฟ้าทำถูกแล้วที่ไม่ให้แกเข้ามายุ่งเรื่องนี้ต่อ แล้วอีกอย่างพี่ชายแกก็ไม่ได้รู้ด้วยว่าจะเกิดเหตุการณ์แบบนี้ขึ้น และเท่าที่ไฟฟ้าได้ยินเสียงปิ่น เห็นแกหนีตายมาเมื่อครูพี่ไฟก็รู้สึกผิด แล้วก็ห่วงแกมาก แกต้องเข้าใจนะเนตร ว่าพี่ไฟหวังดีและห่วงแกจริงๆ ไม่ใช่ว่าเห็นใครดีกว่าใคร แกเองก็รู้ว่าพี่ไฟไม่เคยขี้ดใจแกสักครั้ง ทุนหัวทุนเกล้าแกยิ่งกว่าอะไร แล้วแบบนี้แกคิดว่าพี่ไฟไม่รักไม่เห็นความสำคัญแกได้ยังไง ฉันไม่ได้เข้าข้างพี่ไฟเพราะว่าเขาเป็นสามีฉันนะ แต่ฉันพูดความจริงที่แกก็รู้ดีอยู่แล้ว” อโนมาพูดยืดยาวเพื่อเตือนสติเพื่อนรัก เนตรนาราเป็นคน

ใจร้อนฉุนเฉียวง่ายแต่เมื่อเย็นลงแล้วได้รับเหตุผลที่เพียงพอเนตรนารา
จะเข้าใจอะไรๆ ง่ายเช่นกัน

หญิงสาวทชุดนึ่งที่ซิงช้าได้ตื่นไม่ใหญ่หน้าบ้านพักหลังงาม
ในขณะที่ตอนนั้นก็นั่งซิงช้าอีกอันที่ถูกแขวนไว้เคียงข้างกัน สองสาวมอง
ตะวันที่ใกล้ลับเหลี่ยมภูเขาเบื้องหน้าเงียบๆ แสงสีส้มทองและสายลม
ยามเย็นก็โบกโบยพัดแผ่ว กลิ่นหอมอ่อนๆ จากธรรมชาติรอบกายหอม
ระรื่นสดชื่นกว่าสายลมในเมืองหลวง สองสาวนั่งเงียบๆ อยู่เช่นนั้นสักพัก
เพื่อให้สมองได้คิดทบทวนเรื่องราวต่างๆ

“คราวนี้ฉันก็เห็นด้วยกับพี่ไฟ แก่ไม่ควรยุ่งกับเรื่องนี้ มันอันตราย
เกินไป และฉันก็เป็นห่วงแก ยายแมงปอกก็ห่วงแกเหมือนกัน ทุกๆ คนเป็น
ห่วงแก” ในที่สุดตอนนั้นก็เอ่ยขึ้นเมื่อเห็นว่าเพื่อนรักมีท่าทีอ่อนลงและดู
ใจเย็นลง

“ฉันรู้และฉันขอใจพวกแกที่คอยเป็นห่วงฉัน เขาเป็นว่าฉันไม่
ยุ่งก็ได้แล้วอย่ามาขอให้ช่วยอีกก็แล้วกัน..” แม้จะยอมรับในเหตุผลและ
เห็นแก่ความห่วงใยของคนรอบข้างแต่เนตรนารายังคงอ่อนไม่เลิก

“แกนี่นะ เหมือนเด็กๆ เอาล่ะเราเข้าบ้านกันเถอะจะมีดีแล้ว”

อโนมาชวนเมื่อเห็นว่าดวงตะวันลับขอบฟ้าไปนานแล้วและ
ตอนนี้ความมืดก็ค่อยๆ ปกคลุมรอบๆ บริเวณบ้านพักแสนสวย

“คืนนี้เราจะพักที่นี่กันก่อน พี่จะช่วยท่านชายคิดและ
วางแผนค้นหาความจริง..” อัคคีบอกน้องสาวและภรรยาหลังจาก
รับประทานอาหารเย็นร่วมกันเรียบร้อยแล้ว

“คะ งั้นอ่อนไปพักก่อนนะคะ ไปเนตร..” อโนมาบอกสามีแล้วหัน
มาดีใจเพื่อนรักที่ทำท่าอวยากรู้อยากเห็นให้ตามไป

“ไปนอนได้แล้วไม่ต้องไปสอดส่องเขาหรอกน่า” พุดเหมือนมานั่ง
ในใจของเนตรนารา หญิงสาวจึงหันไปค้อนเพื่อนรักหนึ่งที่

“หึ ตั้งแต่มีสามีนี้แสนรู้ขึ้นนะ”

“ยายเนตรแก่นี่ปากคอเราะร้าย เดี่ยวแข่งให้ขึ้นคานเสียนี้”

“แข่งเลยไม่กลัว เพราะยังงั้นคนอย่างเนตรนาราไม่ขึ้นคาน
 หรอกยะ ผลอๆ จับพลัดจับผลูได้เป็นราชินี อลังการดาวล้านดวงไปอีก
 ฮ่าๆ” เนตรนาราเข้าเพื่อนรักแล้วเดินเข้าห้องไป อโนมาสายหน้ายิ้มๆ กับ
 ความห้ามของเนตรนาราก่อนจะเดินเข้าห้องของตนเองไป

เมื่อประตูห้องของอโนมาปิดลงประตูห้องของเนตรนาราก็แง้ม
 ออกมาซ้าๆ พร้อมกันนั้นน้ำจระที่เฝ้ารออยู่ก็รีบออกมาจากที่ซ่อนวิ่งตุ๊กตุ๊กๆ
 มาหา

“รีบมานี้เร็วๆ เข้า”

“มาแล้วๆ จิ้มมาแล้วคร้าบเจ้า” เนตรนาราก็ก้มมือเร่งยกๆ เมื่อจ
 ะเข้ามาก็รีบปิดห้องล็อกทันที...

“ได้ความว่าไงบ้างบอกมา เร็วๆ” หญิงสาวไม่รอช้าซักถามเรื่องที
 ให้อจระไปแอบฟังพี่ชายกับท่านชายตกยากคุยกันอย่างไม่รีรอ แต่คนที่
 คิดว่าตัวเองสำคัญและมีไฟสำคัญในมือกลับยึดตัวกอดอกเซ็ดหน้า ด้วย
 ท่าทางที่เนตรนาราเห็นแล้วหม่นไส้เต็มกำลัง จึงอดไม่ได้ที่จะตบป้าบเข้า
 ใจหนึ่งที

“โอ๊ย เจ้ ตบกลางใจจิ้มทำไม สมองจะเสื่อมมัยนี้ยตบมาซะเต็มแรง..” จิระคลำหัวตัวเองบ่อยๆ และมองค้อนเนตรนาราที่กอดอกจ้องมาตาวาววับ...

“ใช้มืออะไรตบเนี่ย เห็นดาวเต็มฟ้าเลย”

“ยังๆ ยังไม่หยุดพกลมไรสาระ คราวนี้ไม่ใช่มีอะนะแต่จะเป็นอวัยวะเบื้องล่างยันโครมเข้าให้”

“โหย เจ้ จะโหดไปไหนเนี่ย” จิระยังคงท่ามากเนตรนาราจึงกระดิกเท้าเป็นสัญญาณเตือน

“ตกลงจะกินบาทาก่อนแล้วหรือจะเล่าก่อนกินบาทากี้..”

“คร๊าบ เล่าแล้วคร๊าบ แฮะๆ แหมเจ้เราเหมือนสาววัยใกล้หมดประจำเดือน”

“ไอ้จิ้ม...” เนตรนาราลากเสียงมองมาตาชุ่น จิระยิ้มแหยๆ แล้วรีบบอกเล่าเรื่องที่ตนไปแอบฟังมาทันทีอย่างออกรสราวกับไปนั่งฟังร่วมด้วยในห้องนั้น ทั้งท่าทางและกิริยาก็เลียนแบบได้เหมือนราวกับคนๆ นั้น มาพูดให้เธอฟังด้วยตัวเอง จนเนตรนาราทั้งขบขันและหมั่นไส้...

อัลส์เทียร์มนตราแห่งรัก

“สรุปอีตาท่านชาชนั้นมาเมืองไทยเพื่อมาตามหาคนที่สวมแหวนพลอยสำคัญที่บ้านคูเมืองมา แต่พอมาที่นี่ ที่ไหนก็เกิดกบฏและน้องสาวก็หายตัวไปอะไรมันจะชวยปานั้นวะ รึนายว่าไงจิม...” เนตรนาราทำที่ครุ่นคิด

“แหมเจ้ มันก็อาจจะเป็นเพราะไอ้คนที่คิดก่อกบฏนะมันวางแผนและรอเวลามานานแล้ว พอทุกอย่างประจวบเหมาะกันมันก็เลยถือโอกาสลงมือเลย แต่เจ้จิมคันยุบยิบๆ ในใจอะ” จิระให้ความเห็นแล้วก็ทำท่ายุกยิกราวกับรู้สึกคันยุบยิบๆ เหมือนปากว่า

“อะไร คันเรื่องอะไร”

“ก็จิมสงสัยอะเจ้ เรื่องแหวนพลอยจิมได้ยินเขาบอกว่าคนที่จะเป็นราชินีคนต่อไปคือคนที่สวมแหวนพลอยวงนั้น และจิมก็ได้ยินแว่วๆ ว่าคนที่สวมแหวนวงนั้นอยู่ที่เมืองไทย แต่ท่านชายอะไรนั่นเกิดไม่พอใจผู้หญิงคนคนนั้นเพราะเห็นว่าไม่เหมาะสมกับตัวเองทั้งรูปร่างหน้าตาและนิสัย แบบไม่เกี่ยวกับเรื่องชาติตระกูลนะเจ้ เลยจะมาขอแหวนคืนเพื่อจะนำกลับไปบ้านเมืองของตัวเองและจะทำพิธีเสี่ยงทายหาผู้ที่สวม

แหวนคนใหม่ที่เหมาะสมควรกว่าคนเก่า เขาก็เลยมาที่นี่ แต่เกิดเหตุร้ายขึ้นเสียก่อน จิมเลยสงสัยเพราะมันทะแม่งๆ อะ”

“ทะแม่งๆ ยังไงเง้ไม่เห็นจะสงสัยเลย อีตาทำนชายนั้นดูท่าทางหยิ่งจองหอง ไว้ตัวจะตาย คงนี้กรังเกี้ยวผู้หญิงคนนั้นนะสิ อาจจะได้เห็นว่าผู้หญิงคนนั้นรูปชั่วตัวดำ หน้าซ้ำพิการซ้ำซ้อนรีเปลา เซอะตัวเองหล่อตายละ ส่วนนิสัยใจ้กก็คงจะเง่าเหมือนพวกเจ้าเงี้ยวทั้งหลายทั้งปวงนั่นแหละเรื่องมากน่ารำคาญ ตัวเองลำบากจะตายยังทำตัวเซิดหน้าชูคออยู่ได้ เง้ละเกลียดไอ้คนพวกนี้จริงๆ” เนตรนาราบรรยายสรรพคุณชายหนุ่มที่เพิ่งพบพร้อมกับเหตุการณ์ระทึกใจอย่างฉุนเฉียวในขณะที่จิมมองหน้าเธออย่างกระอักกระอ่วนใจ

“ทำไมทำตองหน้าแบบนี้ด้วยวะ ฮะ..” เนตรนาราเสียงเซียวเพราะอารมณ์ยังตกค้างมาจากเรื่องทำนชายที่ตนไม่ชอบหน้า

“เอ่อ ก็จิมรู้สึกทะแม่งๆ ตรงที่ว่าผู้หญิงคนที่ว่าน่าจะเป็นนักออกแบบตกแต่งสวน และเป็นเจ้าของร้านต้นไม้และขายกาแฟสด และแหวนวงนั้นเป็นแหวนพลอยสีน้ำเงินล้อมเพชรสิบสามเม็ดพอดีบอดีและที่สำคัญไปกว่านั้นก็คือ ผู้หญิงที่สวมมันแต่งตัวประหลาดและบ๊องๆ อัลสั้เที่ยวมนตราแห่งรัก

และเป็นทอม..” จิระพูดเสียงเบาในตอนท้ายเมื่อสังเกตสีหน้าที่เปลี่ยนไปของลูกพี่สาวคนสวยและถ้าเขาตาไม่ฝ้าหรือมองพลาด เขาเห็นเนตรนาราก็มองมือเรียวยาวของตนทันทีใบหน้าสวยเฉียวมีแววงงงันและคูณเฉียวในเวลาต่อมา...

“นายคงไม่ได้หมายความว่า ผู้หญิงคนนั้นคือเจ้ไซ้ใหม่...” เนตรนาราเริ่มเสียงแข็งเสียงแบบนี้จิระก็เริ่มรู้สึกเสียวสันหลังวาบๆ ขึ้นมาเช่นกัน

“เปล่าน้าเจ้ จิระพูดตามที่ได้ยินมาเท่านั้นที่เหลือคิดเอาเองเฮะๆๆ” จิระพูดเสียงอ่อยยิ้มแหยๆ ให้คนที่ผูกคอกขึ้นยืนทำท่าทางฮึดฮัดเหมือนอยากชกใครสักคน

“ก็ไอ้ที่พูดมานั้นนะมันเจ้เหวว่า น้อยอีตาท่านชายตกอับคอยคุณะเจอกันอีกที่เจ้จะถอดแหวนปาหน้าแล้วชกให้หน้าหงายไปเลย คิดได้ไงว่าคนอย่างเนตรนารานี้ไม่คู่ควร ฉันทะทั้งสวย รวย เก่ง และชาติตระกูลก็ไม่ได้น้อยหน้าใครไม่ได้รูปชั่วตัวดำด้วย แล้วกล้าดียังไงยังมาวิจารณ์การแต่งตัวของฉันทอีก และไอ้ข้อสุดท้ายมาว่าฉันทเป็นทอมเนี่ยนะฮีม... อิตามิเอลท่านชายตกยาก ผู้หญิงสวยมาดมันอย่างฉันทนี่นะจะเป็น

ทอม แค้ยังหาผู้ชายที่คู่ควรกับฉันไม่ได้เท่านี้ล่ะเว้ยจึงได้เกาะคานอยู่แบบนี้..” เนตรนาราเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟันอยู่คนเดียว

“เอ่อๆ อีกอย่างนะเจ้า จิมได้ยินเขาคุยกันว่าตอนนี้ประเทศนั้นปิดประเทศและไม่ต้อนรับนักท่องเที่ยวชั่วคราวด้วย เพิ่งประกาศอย่างเป็นทางการเมื่อไม่กี่วันมานี้ และกำลังกวาดล้างคนที่ต่อต้านการบริหารราชการของผู้รักษาการแทนนายกของเขา และรัฐบุรุษอาวุโสชื่ออะไรนั่น อ้อๆ ชื่ออีธาน เขาเป็นคนที่รักษาการในตำแหน่งราชาของประเทศอยู่ จิมว่าคนพวกนั้นต้องรู้แล้วแน่ๆ ว่าท่านชายมิกาเอลยังมีชีวิตอยู่และพยายามกันทุกคนที่เกี่ยวข้องที่ยังคงจงรักภักดีกับท่านชายอยู่ให้พ้นทาง” จิระพูดอย่างเป็นทางการเป็นงานราวกับตนเองเป็นผู้ใหญ่เสียเต็มประดา

“เรื่องของเขาสิ ไม่เห็นจะเกี่ยวกับเราสักนิด” เนตรนาราเซิดหน้าขึ้นพลางบ่ปากด้วยความหมั่นไส้มิกาเอลไม่หาย

“แต่เจ้า มันก็น่าเห็นใจเขาอยู่น่า... คิดดูสิตัวเองพลัดบ้านเมืองมาแล้วยังจะเกิดกบฏ น้องสาวก็มาหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย ไม่รู้ว่าเป็น

อัลส์เที่ยร่ามนตราแห่งรัก

ตายร้ายดียังไงน่าสงสารออกใจ” จิระทำเสียงอ่อยอ้อยสร้อยสีหน้าก็ดูหม่นหมองเหมือนว่าตนเองเป็นคนประเทศนั้นด้วยอย่างไรอย่างนั้น

“เฮอะ นายก็เห็นว่านายนั้นไว้ตัวจะตายไปคุยกับเรายังไม่ถอดหมวก ไม่ถอดแว่น นายก็เห็นว่าเขากันท่าเจ้ตั้งแต่อยู่บนเครื่องบินด้วยซ้ำ ไม่รู้ละ เรื่องนี้เนตรนาราจะไม่ยุ่ง...” เนตรนารายังคงขีดหน้าด้วยความมั่นใจว่างานนี้เธอจะปล่อยวางไม่แลดูแม้แต่น้อย

“แต่จิมว่าเขาก็ที่น่าเห็นใจอยู่ดีแหละ เห็นว่าบอดีการ์ดคนสนิทอีกคนถูกยิงบาดเจ็บ และหลบรักษาตัวอยู่ที่ไหนสักแห่ง และคอยประสานงานให้แต่ก็ทำได้ยากเพราะต้องคอยระวังไม่ให้คนพวกนั้นพบด้วย เขาน่าเห็นใจจริงๆ นะเจ้”

“แล้วนี่นายเป็นอะไรกับเขานักหนาอะไ้อั้จิม ดูนายจะห่วงใยเขามากเกินไปนะเนี่ย มีอะไรปิดบังเจ้อยู่ หรือถูกติดสินบนอะไรจากอิตาท่านชายนั้น บอกมา...” เมื่อเห็นหนุ่มน้อยจอมทะเล้นพยายามพูดจาเหมือนจะหว่านล้อมให้เธอมีส่วนเข้าไปเกี่ยวข้องกับชายหนุ่มจากแดนไกล เนตรนาราจึงเริ่มสงสัยพฤติกรรมของจิระแล้วเขม่นมองเด็กหนุ่มตรงหน้าที่พยายามหลบตาตนอย่างคาดคั้น

“โอ้เจ้า จิมจะมีอะไรปิดบังเล่า ไม่มี แค่พูดตามความรู้สึกเท่านั้นแหละ” จิระปฏิเสฐเสียงแข็งพลางส่ายหน้าหรือจนผมกระจาย

“จริงหรือ”

“จริงสิครับ แหมเจ้เห็นจิมเป็นคนเห็นแก่สินบนตั้งแต่เมื่อไหร่เนี่ย ฮ้าว.. จิม่วงแล้วไปนอนก่อนนะเจ้ ราตรีสวัสดิ์ครับ” ว่าแล้วจิระแสดงอาการง่วงหาวหอดๆ ขึ้นมาทันที ก่อนจะเดินออกไปจากห้องของเนตรนาราอย่างรวดเร็ว หญิงสาวได้แต่ยืนมองจอมทะเล้นที่เดินหนีไปอย่างครุ่นคิด...

“ต้องมีอะไรปิดบังเราแน่ๆ ที ปิดให้ได้ตลอดนะ..” เนตรนาราเอ่ยกับตัวเองแล้วก้มขวบคิ้วมุ่นก้มลงแหวนเจ้าปัญหาในมือ

“มันจริงหรือวะ ที่คนสวมแหวนวงนี้จะได้เป็นราชินีของประเทศชื่อเหมือนเมืองในการ์ตูนดิสนีย์.. บ้าไปแล้วไม่จริงหรือก มันนิทานหลอกเด็กซัดๆ”

เนตรนาราเดินมาทึ่งตัวลงนอนบนที่นอนนุ่มอย่างครุ่นคิด พलयกมือข้างที่สวมแหวนขึ้นมองดูแหวนพลอยสีน้ำเงินที่วันนี้ดูเหมือนมันเปล่งประกายมากกว่าทุกวัน แสงระยับพราวพร่างนั้นเจิดจ้า ดงงามจนเธอเองก็ยั้งหลงใหลมันมากขึ้นๆ แต่แล้วหญิงสาวต้องเขม่นมองเพชรเม็ดเล็กๆ สีขาวทั้งสิบสามเม็ดอย่างเอาเป็นเอาตาย เมื่อหนึ่งในเพชรสิบสามเม็ดนั้นมันเริ่มมีสีชมพูจางๆ

“อ้าวเฮ้ย มันเป็นสีนี้เองหรือมันเป็นยังไงหว่า แปลกจริง แหวนบ้าอะไรเนี่ยเปลี่ยนสีได้ด้วยหรอ...” หญิงสาวบ่นพलयังคงมองแหวนในมือด้วยความสงสัย

แล้วเนตรนาราก็ถึงเหตุการณ์เมื่อตอนบ่ายขึ้นมา เหมือนว่าเธอได้เห็นแสงสีน้ำเงินสว่างวาบขึ้นล้อมรอบตัวเธอไว้ในตอนที่กำลังเผชิญกับสถานการณ์คับขันแต่ก็ได้แต่คิดว่าตนเองอาจจะผ่านไปหรือเพราะวิ่งมาเหนื่อยจนตาลาย และที่สำคัญความรู้สึกว่าหัวใจตนเต้นกระหน่ำระส่ำระสายตอนที่พบหน้ามิคาเอลครั้งแรก มันเป็นความรู้สึกที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนและมันทำให้เธอเสียความมั่นใจไปมากเลยทีเดียว และการที่เธอกับเขาได้สัมผัสจิตใจกันโดยบังเอิญที่ทำน่านนั้นก็ทำให้เธอ

แทบหัวใจวายด้วยความตื่นเต้น เป็นครั้งแรกในชีวิตสาววัยใกล้สามสิบที่
รู้สึกหัวใจเต้นแรงหวั่นไหวจากเพศตรงข้าม เมื่อคิดถึงตอนนี้แล้ว ใบหน้า
นวลก็แดงปลั่งขึ้นมาอย่างช่วยไม่ได้...

“บ้าไปแล้วยายเนตร แกนี่ซึกจะไปกันใหญ่แล้วกะอีแค่ท่านชาย
ตกอับคนหนึ่งแกจะตื่นเต้นไปไหนเนีย...” หญิงสาวเอ็ดตัวเองเบาๆ ก่อน
จะพลิกกายหันไปมองท้องฟ้ามีดมืดที่ประดับด้วยดวงดาวที่พราวพร่าง
ระยิบระยับในคืนข้างแรมก่อนจะยกมือข้างที่สวมแหวนขึ้นเทียบรัศมี
ของประกายพราวพรายของเพชรน้ำงามกับแสงดาวซึ่งก็พบว่าแสง
ประกายจากแหวนพลอยสีน้ำเงินเจิดจรัสเปล่งประกายจนน่าทึ่ง...

“แกพาเขามาใช้รีเปล่า ฉันอดคิดไม่ได้ว่าเป็นเพราะแกฉันถึงต้อง
มาเจอเรื่องแบบนี้และเป็นเพราะแกฉันถึงนอนไม่หลับเนีย...” เนตรนารา
บ่นกับแหวนบนมือของตนแล้วก็ต้องหัวเราะเบาๆ เพราะขบขันตัวเองที่
คุยกับแหวนเป็นตุเป็นตะ

“หวังว่าคืนนี้ฉันจะไม่ฝันแปลกๆ อีกหรอกนะ ขอสักคืนละกัน
เพราะวันนี้ฉันเหนื่อยมาก” พุดจบเนตรนาราก็หาวหวอดแล้วค่อยๆ

อัลสั้เหี่ยวมนตราแห่งรัก

หลับตาลงพิมพ์ด้วยความมัวงม ไม่นานด้วยความอ่อนเพลียก็หลับไป
อย่างง่ายดายกว่าทุกค่ำคืนที่ผ่านมา...

“ได้โปรดเถิดท่านหญิง ได้โปรดช่วยท่านชายด้วยเถิดเจ้าค่ะ”

เนตรนาราู้สึกเหมือนครึ่งหลับครึ่งตื่น เหมือนกึ่งฝันหรือความ
จริง เธอคิดว่าตนเองได้ยินเสียงพูดแผ่วๆ และเห็นสาวน้อยแสนสวยที่มี
เรือนผมสีเพลิง แต่งกายด้วยชุดสวยกรุยกรายราววิปซีสาวยืนอยู่ข้าง
เตียงและมองมาที่ตนด้วยแววตาเศร้าสร้อย และอ่อนวอน เธอเห็น
ดวงตาของสาวน้อยคนนั้นชัดเจนเหลือเกินในความรู้สึกกึ่งฝันนั้น ดวงตา
กลมโตสีฟ้าสดใสใบหน้าสวยละมุนตรึงใจ... แต่เมื่อลมพัดมากวูใหญ่
พร้อมกับม่านสีขาวปลิวไสวตามแรงลมนั้นหยุดลงและม่านหยุดพลิ้วไหว
ร่างของสาวน้อยนั้นตาสีฟ้างดงามก็หายไป...

“อืม...” เนตรนาราพิมพ์่าเหมือนละเมอแล้วค่อยๆ เปิดเปลือกตา
ขึ้นอย่างไม่หายง่วง เข้มมองม่านสวยที่ปลิวไสวเบาๆ ด้วยแรงลมอย่าง
งุนงงและง่วงงุน

“ลืมปิดหน้าต่างหรือนี้แน่จริงยายเนตรเอ๋ย...” ว่าแล้วร่างโปร่ง
ระหงก็เดินไปจับบานประตูหน้าต่างที่เปิดอ้าอยู่จนเรียบร้อยก่อนจะ

กลับมาล้มตัวลงนอนอีกครั้งด้วยความรู้สึกที่หึ่งง่วงและอ่อนเพลีย และ
คืนนั้นเป็นคืนที่เธอนอนหลับสบายที่สุดตั้งแต่ที่เธอพบแหวนพลอยสีน้ำ
เงินบนนิ้วนางข้างซ้ายของตน และไม่ฝันแปลกๆ เหมือนที่ผ่านมา...

11. ความจริงที่ค่อยๆ เปิดเผย

ในขณะที่เดียวกันนั้นในห้องทำงานของอัครีทั้งสามหนุ่มยังคงคุยกัน
อยู่อย่างเคร่งเครียดและดูเหมือนว่าเรื่องราวมันไม่ใช่เรื่องเล็กเสียแล้ว

“ผมไม่เห็นด้วยที่ท่านชายจะทำแบบนั้น” คำลั่นเอ่ยขึ้นกับชาย
หนุ่มผู้เปรียบเสมือนเจ้านาย พี่ชาย และเพื่อนอย่างไม่เห็นด้วยกับมิคา
เอลที่คิดจะกลับไปประเทศอัลเลเซียร์เพียงลำพัง

“แต่ฉันก็ไม่อยากให้ใครมาเดือดร้อนเพราะฉันเพียงคนเดียว
นายก็รู้เมื่อตอนบ่ายนั้นเราก็เกือบเอาชีวิตไม่รอด ฉันไม่อยากให้คน
บริสุทธิ์มาเดือดร้อนเพราะฉันอีก”

“แต่มันก็ไม่ควรที่ท่านชายจะกลับไปเพียงลำพังในตอนนี้ เรา
น่าจะมีแผนการและผู้ช่วย” อัครีเองก็คัดค้าน พลังขยับร่างแกร่งไปมา
เพื่อขับไล่ความเมื่อยขบเพราะพวกเขาคุยปรึกษากันมาครั้งก่อนคืนแล้ว

และตอนนี้พวกเขาก็ได้ข่าวที่ไม่ค่อยสู้ดีนักเกี่ยวกับสถานการณ์ของชายหนุ่มและผู้ติดตามทั้งสอง..

“ตอนนี้ศาลัมกับศาลอสเองก็ถูกกล่าวหาว่าเป็นผู้สมรู้ร่วมคิดกับพวกที่ก่อความไม่สงบในประเทศของท่าน อีกทั้งทุกคนที่ยังคงจงรักภักดีท่านอยู่ในขณะนี้ก็ตกอยู่ในสถานการณ์ที่ลำบาก ถูกควบคุมตัวและกักกันอิสรภาพจนไม่สามารถทำอะไรได้สะดวก มีทางเดียวที่ท่านชายจะสามารถทำได้คือพึ่งพามิตรสหายที่ไว้ใจได้ และเคลื่อนไหวเงียบๆ อยู่นอกประเทศของตัวเองแล้วค่อยๆ แทรกซึมกลับเข้าประเทศอีกครั้งโดยไม่ให้พวกนั้นรู้ตัว” อัคคีเสนอแนะและศาลัมก็พยักหน้าเห็นด้วย

“อีกอย่างตอนนี้ท่านพ่อของเราก็พยายามเคลื่อนไหวเงียบๆ คอยเป็นหูเป็นตาให้อยู่เพราะ ท่านอิธานกับพวกเองก็ไม่สามารถทำอะไรได้สะดวกนักเพราะมีท่านพ่อคอยคานอำนาจอยู่ และพวกมันก็ไม่กล้าทำอะไรรุนแรงในตอนนี้อยู่ แต่ผมว่าพวกมันจะไม่หยุดอยู่แค่นี้แน่ๆ หากไม่แน่ใจว่าท่านชายเสียชีวิตแล้วจริงๆ” ศาลัมเสริมขึ้นมาด้วยใบหน้าที่เคร่งเครียด

อัลล์เทียร์มนตราแห่งรัก

“นี่สรุปว่าคนที่อยู่เบื้องหลังการก่อความไม่สงบครั้งนี้คือท่านลุง อีธานอย่างนั้นหรือ” มिकाเอลเอ่ยออกมาแผ่วเบา ดวงตาที่ปราศจากแว่น สีเข้มบดบังมองไปข้างนอกห้องรับรองนั้นเรียบเฉยจนอ่านไม่ออกว่าเขา คิดอะไรอยู่

“ตอนแรกผมก็ไม่แน่ใจนักนะ แต่ทุกสิ่งทุกอย่างมันพุ่งประเด็นไป ที่เขากับลูกชาย แต่สิ่งที่พวกเขาแสดงออกมาต่อหน้าสาธารณชนก็คือ ผู้สำเร็จราชการแทนที่ชอบธรรม และเป็นผู้ทรงคุณวุฒิสูงสุดของประเทศ การกระทำทุกอย่างของเขาเองก็ไม่ได้บ่งบอกหรือสื่อไปถึงความ เกี่ยวข้องกับการก่อความไม่สงบในบ้านเมืองของท่าน มีเพียงนายทหาร ระดับสูงคนหนึ่งเป็นหุ่นที่พวกเขาใช้ชักใยอยู่เพื่อตบตาประชาชน และนี่ คือสิ่งที่ผมได้มาและมันทำให้ผมเชื่อว่าเรื่องนี้ ท่านอีธานมีส่วนเกี่ยวข้องกับ เรื่องที่เกิดขึ้นอย่างแน่นอน...” อัคคีบอกพร้อมกับยื่นกล่องไม้ เกะสลักงดงามและซองเอกสารสีน้ำตาลคร่ำคร่าที่ได้มาจากเด็กสาวคน หนึ่งให้มิคาเอล และมันทำให้ทั้งมิคาเอลและคาล์มตะลึงมองอย่างคาดไม่ถึง...

“คุณได้มันมาจากไหนอ่ะ” มิกาเอลถามอย่างไม่อยากเชื่อว่าอัครีจะได้สิ่งของบางอย่างที่เขาเองก็ยังไม่เคยรู้และยังไม่เคยเห็นและมันก็น่าทึ่งมากทีเดียวที่สิ่งอยู่ตรงหน้าเขาในขณะนี้คือสิ่งที่คนหลายๆ คนความหามันมาตลอดและคิดว่ามันหายสาบสูญไปหรือคิดว่ามันเป็นเพียงแค่ตำนานคำบอกเล่าจากคนรุ่นก่อนๆ ที่เล่าต่อๆ กันมาเท่านั้น...

กล่องดวงใจแห่งอัลล์ กล่องไม้สี่เหลี่ยมผืนผ้าขนาดใหญ่กว่าฝ่ามือเล็กน้อยนั้นแกะสลักด้วยลวดลายงดงามประดับตกแต่งด้วยทองคำและอัญมณีอันงดงามล้ำค่าซึ่งฝังอยู่ในเนื้อไม้และลวดลายแกะสลักซึ่งไม่น่าเชื่อว่ากล่องไม้แกะสลักธรรมดาๆ ที่ประดับด้วยเพชรและทองคำจะออกมางดงามลงตัวเช่นนี้ รูปสลักก่อนข่อยราวกับว่ามีชีวิตนั้นเป็นรูปสิงโตตัวใหญ่สง่างามยืนเคียงข้างนางเงือกแสนสวยและเบื้องหลังคือเทือกเขาแห่งอัลล์ มันเป็นกล่องลับของผู้ทำนาย...

“ผมเองก็ไม่รู้ แต่เมื่อสองสัปดาห์ก่อนมีเด็กสาวคนหนึ่งน่าจะอายุประมาณ 16-17 เธอเอามันมาให้ผมแล้วบอกว่าท่านชายจะมาประเทศไทยและให้ผมรอที่จะมองสิ่งนี้ให้ท่านชาย แล้วที่สำคัญกำหนดอัลล์เที่ยร่ามนตราแห่งรัก

ระยะเวลาที่เด็กคนนั้นบอกมันพอดีกับเวลาที่ท่านชายโทร. มาพอดี แล้วเรื่องที่ผมได้ข้อมูลมานี้ก็อีก มันเหมือนกับที่เธอบอกทุกอย่าง ซึ่งมันน่าเหลือเชื่อมากกว่าทุกอย่างมันเกิดขึ้นและเป็นไปตามที่เธอบอกไว้ไม่ผิดเพี้ยนเลย เหมือนเธอทำนายเหตุการณ์ล่วงหน้าได้ ผมเองก็ไม่เคยเชื่อเรื่องพวกนี้นะจนเจอเด็กผู้หญิงคนนั้นล่ะ อีกอย่างข้อมูลลับเหล่านี้จะมีสักกี่คนที่รู้และเรื่องบางเรื่องผมคิดว่าไม่มีใครรู้ นอกจากเด็กผู้หญิงคนนั้น” อัครศิษย์พูดเล่าเล็กน้อย

“ผมรู้สึกว่าคุณพยายามบอกอะไรที่เป็นนัยอยู่แน่ๆ ผมเลยเปิดเรื่องนี้ดูเมื่อวันก่อน และทุกอย่างในเอกสารเหล่านี้มันชี้ชัดถึงการกระทำของใครบางคนตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน มันอาจจะดูเหลือเชื่อแต่ผมคิดว่าท่านชายได้อ่านได้เห็นแล้วก็คงคิดเหมือนผม”

“แล้วเธอบอกใหม่ว่าเธอเชื่ออะไร เป็นใครมาจากไหน” มिकाเอลถามเหมือนละเมอในขณะที่สายตาดำจ้องไปยังสิ่งที่อยู่ในมือ

“เธอบอกผมว่า เธอชื่อ อาบิเกล...” อัครศิษย์ตอบชัดถ้อยชัดคำ

“อาบิเกล..” มिकाเอลและคาลัมหันมามองหน้ากันทันที ร่างสูงใหญ่ทรงสง่าของท่านชายแห่งอัลล์ลุกขึ้นยืนเดินไปที่หน้าต่างกว้างแล้ว

หันมาทางชายหนุ่มผู้ที่ให้ความช่วยเหลือตนด้วยดีมาตลอดด้วยความซาบซึ้งซึ่งมิกาเอลก็ไม่เคยคาดคิดว่าจะได้รับการช่วยเหลือจากอัคคีมากมายเหลือเกิน

“คุณรู้อะไรไหม อัค... สิ่งที่คุณได้มามันเป็นสิ่งที่เราตามหามันมาตลอด และผมไม่อยากจะเชื่อเลยว่า อาบิเกลจะนำมันมาให้คุณ..”

“ท่านชายรู้จักเธอหรือ..”

“ความจริงแล้วผมเองก็ยังไม่เคยเห็นหน้าเธอสักครั้ง เพียงแต่ได้ยินชื่อและคำบอกเล่าต่อๆ กันมาเท่านั้น...” แล้วมิกาเอลก็เล่าเรื่องราวเกี่ยวกับ อาบิเกล ให้อัคคีฟัง...

“อาบิเกล คือ หญิงพรหมจรรย์ที่ชาวอัลล์ให้ความนับถือและศรัทธา เธอคือผู้สืบทอดสายเลือดจากผู้ทำนายแห่งอัลล์ ซึ่งเป็นผู้ทำนายดวงชะตาของบ้านเมือง เธอจะเป็นศูนย์รวมจิตใจของชาวอัลล์ไม่แตกต่างจาก ไล้อ้อนและเอลล่า สิงโตทองแห่งอัลล์และเงือกสาวธิดาจากมหาสมุทรแห่งอัลล์ หรืออีกนัยหนึ่งก็คือผู้นำทางจิตวิญญาณนั่นล่ะ”

อัลล์เทียร์มนตราแห่งรัก

“ไล่อ่อน และเอลล่า นี่คือการปรับสิ่งโตของคำและนางเงือกที่อยู่ใจกลางจัตุรัสแห่งอัลลีไซ่ใหม่” อัครีตามแทรกขึ้น มิคาเอลพยักหน้าซ้ำๆ เป็นคำตอบก่อนจะเล่าต่อ

“อาบิเกลนอกจากจะเป็นผู้ทำนายแล้ว เธอยังคงทำหน้าที่บันทึกประวัติศาสตร์และความเป็นไปของอัลล์ด้วย เรื่องทุกอย่างในวังหลวง และทุกเรื่องทางการเมืองจะต้องถูกส่งผ่านมาให้เธอเพื่อให้เธอบันทึกและเก็บไว้เป็นตำราและเป็นข้อมูลในการสืบค้นต่างๆ เพื่อความรู้เพื่อการศึกษาประวัติศาสตร์ของอัลล์ ซึ่งเรื่องราวที่ถูกบันทึกจะถูกบอกเล่าจากรุ่นสู่รุ่น อาบิเกลจะต้องบันทึกเรื่องราวต่างๆ ของประเทศเหมือนการเขียนตำราเรียนประวัติศาสตร์เพื่อให้เป็นอนุสรณ์แก่คนรุ่นหลัง รวมไปถึงความลับบางเรื่องที่เธอเองต้องเก็บไว้กับตัวจนตาย ผู้ทำนายจะทำหน้าที่นี้สืบทอดกันมาหลายชั่วอายุคน ตั้งแต่ก่อตั้งอาณาจักร ผู้ทำนายหนึ่งคน จะมีวาระอยู่เทียบเท่ากับวาระการครองราชย์บัลลังก์ของราชา และราชินีแห่งอัลล์ นั่นก็หมายความว่า หากราชาหรือราชินีสิ้นพระชนม์ ผู้ทำนายก็จะต้องถูกฝังอยู่ภายในสุสานหลวงไปพร้อมกับพระศพของราชาราชินี แม้ว่าเธอหรือเขาจะยังคงมีชีวิตอยู่ก็ตาม ข้อมูลต่างๆ ที่เหล่าผู้ทำนายได้บันทึกไว้จะถูกเก็บไว้ที่หอคัมภีร์ แต่ความลับต่างๆ ของราชา

ราชินี หรือแม้แต่ของคนในราชวงศ์ที่เป็นเรื่องเสื่อมเสียก็จะเป็น
 ความลับต่อไปเพราะมันจะถูกฝังไปพร้อมๆ กับผู้ทำนาย แล้วเมื่อเจ็ดสิบ
 ปีก่อนในขณะนั้นอาบิเกลก็เป็นผู้ทำนายในราชา **เอรากอน และราชินี
 สีเฟีย** ซึ่งเป็นท่านปู่และท่านย่าของผมเองและเธอมีอายุเพียงสิบเจ็ดปี
 เท่านั้น...แต่ว่ากันว่าผู้ทำนายมีอายุจริงก็หลายสิบปีบางคนก็อาจจะมี
 อายุเป็นร้อยปีตามอายุจริงบนผาพยากรณ์ซึ่งเป็นที่อยู่ของชนเผ่าผู้
 ทำนาย เมื่อท่านปู่ท่านย่าสิ้นพระชนม์ อาบิเกลก็ถูกฝังไว้ในสุสานด้วย
 แต่การสิ้นพระชนม์ของท่านปู่ท่านย่ามันคือการปลงพระชนม์ และคนที่
 ปลงพระชนม์ท่านก็คืออาบิเกล เธอถูกจับทันทีโดยไม่ได้มีการไต่สวน
 อะไรเหล่าข้าราชการบางส่วนก็เร่งรีบจัดพิธีฝังพระศพ เพราะท่านทั้ง
 สองได้รับพิษจากลูกซิเฟอร์ซึ่งหากปล่อยนานไปกลัวจะเกิดพิษระเหย
 กลายเป็นสวาทพิษจึงต้องรีบฝังพระศพ” มิคาเอลหยุดเล่าเล็กน้อยแล้ว
 ถอนใจเบาๆ ก่อนจะเล่าต่อ

“แต่สิ่งที่เราไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าท่านปู่และท่านย่าสิ้นพระชนม์
 เพราะถูกวางยาพิษด้วยน้ำมือของชายแท้ๆ ของท่านเองแต่สุดท้ายท่าน
 ปู่ **ริชมอน** ก็ไม่ได้ครองบัลลังก์ เมื่อแหวนพลอยแห่งอัลล์ไม่ได้เลือกเขา

อัลล์เทียร์มนตราแห่งรัก

แต่เลือกท่านลุง **ปีเตอร์** ซึ่งเป็นรัชทายาทลำดับที่สามแทน ตอนนั้นท่านลุงปีเตอร์ก็เป็นเพียงนายทหารยศพลทหารเท่านั้น ส่วนท่านปุริชมอนก็หายสาบสูญไปโดยที่ไม่มีใครรู้ว่าท่านหายตัวไปไหนและอย่างไร การหายตัวไปของท่านปุริชมอนยังคงเป็นปริศนา แต่ก็ไม่มีใครอยากพูดถึงเรื่องนี้สัก หากเรื่องราวมันเป็นอย่างที่อาบิเกลบันทึกไว้นั้นแสดงว่าคนที่คอยหนุนหลังท่านปุริชมอนก็ยังคงอยู่และรอคอยโอกาสจะช่วงชิงอำนาจ แต่เราไม่มีหลักฐานแค่การบันทึกลอยๆ ของอาบิเกลคงไม่มีน้ำหนักพอที่จะทำให้เธอพินมลทิน ซึ่งหากมันถูกประทับตราด้วยตราสัญลักษณ์แห่งอัลล์ก็อาจจะพอมีน้ำหนักเอาผิดคนที่สมรู้ร่วมคิดได้”

“นั่นก็หมายความว่ามีคนในราชสำนักของท่านชายคิดก่อกบฏมานานแล้วนะสิ เพียงแต่ยังไม่สำเร็จและสิ่งที่อาบิเกลบันทึกเก็บไว้ในกล่องนี้มันอยู่กับเธอตลอดเวลาใช่หรือเปล่า.. แต่ในเมื่อเธอถูกฝังไปแล้วกล่องนี้ถูกนำออกได้ยังไง”

“ชนเผ่าผู้ทำนายนามีเวทย์มนต์ที่น่าอัศจรรย์ใจ ผมคิดว่าอาบิเกลพยายามจะส่งสาสน์นี้เพื่อเป็นหลักฐานเพื่อยืนยันว่าเธอไม่ใช่คนผิดแต่

ถูกจับเสียก่อน แล้วคนพวกนั้นก็คงตามหาความลับนี้เช่นกัน” มิคาเอลพูดเสียงครีดยาไปหน้าหล่อเหลามีแววกังวล

“นั่นก็หมายความว่าเธอต้องการความช่วยเหลือเช่นกันนะสิ”
 อัคคีถามอย่างสงสัยและนึกเห็นใจอาบิเกลอยู่ไม่น้อย เพราะหากเธอถูกใส่ร้ายจริงๆ การถูกฝังทั้งเป็นก็คงธรรมดาไม่ใช่น้อยเลยทีเดียว โอ.. ช่างโหดร้ายจริงๆ

“เรื่องของเรื่องก็คือ หากเราไม่มีหลักฐานแน่ชัดกว่านี้เธอก็จะยังถูกตราหน้าว่าเป็นผู้ปลงพระชนม์ราชาราชินีในสมัยของตน เพราะเอกสารไม่มีตราประทับของราชาเอรากอนหรือราชินีซีเฟีย”

“แต่ผมเห็นในข่าว เอกสารของอัลเลเชียร์มีการประทับตราของผู้แทนราชา” อัคคีแย้งขึ้นเพราะเขาเห็นว่าในเอกสารตามข่าวที่ได้มีเอกสารของทางการอัลเลเชียร์มีการประทับตราเรียบร้อยแล้ว

“มันคือตราประทับปลอมแน่นอนครับ” คาลัมบอกอย่างมั่นใจ

“ทำไมนายมั่นใจล่ะคาลัม” อัคคีหันมาถามอย่างใคร่รู้

“เพราะตราประทับอยู่กับเรา และมันยังไม่มีรอยสลักประทับใดๆ เลย มันเป็นตราเปล่าๆ เพื่อรอผู้สวมแหวนทำพิธีสลักตราประทับโดยมีผู้ทำนายเป็นผู้นำพา” มิกาเอลบอกแล้วหยิบวัตถุเป็นแท่งสี่เหลี่ยมแบน ธรรมดาขึ้นมา มันเป็นแท่งหินอ่อนไม่มีลวดลายอะไรสีขาวนวลเหมือนงาช้าง...

“นี่คือตราประทับ มันอาจจะดูธรรมดาแต่เมื่อมันสมบูรณ์แล้วมันจะเป็นอีกแบบหนึ่ง ตราประทับแห่งอัลล์จะสมบูรณ์แบบก็ต่อเมื่อมันมีรอยประทับของแหวนพลอยสีน้ำเงินลงบนแท่งหินที่ยังว่างเปล่าอันนี้ ซึ่งการใช้ตราประทับนั้นจะใช้ประทับลงบนเอกสารที่ราชาหรือราชินีสั่งการหรือมอบหมายงานสำคัญให้ผู้สำเร็จราชการแทนปฏิบัติราชกิจแทนตน ซึ่งตราประทับจะถูกประทับตราจากแหวนพลอยสีน้ำเงินในวันที่ทำพิธีสถาปนาราชาและราชินีแห่งอัลล์ซึ่งรอยตราประทับของแต่ละยุคสมัยจะไม่เหมือนกันเพราะแหวนจะเปลี่ยนรูปร่างและรอยประทับไม่เหมือนกัน บางยุคของราชาที่สวมแหวนอาจจะเป็นรูปมังกร บางยุคที่แหวนเลือกราชินีคู่บัลลังก์รูปประทับอาจจะเป็นรูปผีเสื้อหรือสิ่งของอะไรสักอย่างซึ่งลวดลายจะไม่สามารถสร้างขึ้นหรือเลียนแบบได้ ในวันสถาปนาราชาราชินีแห่งอัลล์สิ่งที่จะปรากฏต่อสายตาประชาชนคือ ราชาราชินีสวมทีย

ร่าและแหวนพลอยแห่งอัลล์พร้อมกับตราประทับที่มีลวดลายที่เกิดจากแหวนพลอยสีน้ำเงินแสดงตัวต่อประชาชนชาวอัลล์ ซึ่งเท่ากับว่าพิธีสถาปนาผู้ปกครองประเทศถูกต้องภายใต้รัฐธรรมนูญแห่งอัลล์” มิคาเอลเห็นใบหน้าที่ท่าทางของอัคคีแล้วก็ยิ้มบางๆ เพราะคิดว่าเรื่องราวของประเทศตนมันอาจจะเหลือเชื่อและเหมือนเรื่องเล่าในนิทานมากกว่าจะมีเรื่องราวแบบนี้จริงๆ

“จริงๆ แล้วรายละเอียดปลีกย่อยในการสถาปนาราชาก็จะมีมากกว่านี้ฉันนี่ผมแค่เล่าคร่าวๆ ว่ามันเป็นมาอย่างไรเท่านั้น..”

“เรื่องนี้ผมพอเข้าใจครับ เพราะขนบธรรมเนียมของแต่ละประเทศไม่เหมือนกัน ความเชื่อก็ต่างกันด้วย แต่ที่ผมสงสัยคือเมื่อที่ท่านชายเล่าว่าเรื่องเกิดขึ้นเมื่อเจ็ดสิบปีที่แล้ว แต่ทำไมอาบิเกลที่ผมพบยังเป็นเด็กสาวอายุสิบเจ็ดและเธอยังมีตัวตนยังมีชีวิตอยู่นะครับ สรุปลงมาหมายความว่าอย่างไรกัน...” อัคคีถามอย่างสับสน

“ที่ว่าคุณพูดนั้นก็ไม่มีผิด เพราะจริงๆ แล้วอาบิเกลมีอายุร้อยสิบเจ็ดปีพอดีตอนที่เธอถูกฝังไปพร้อมกับพระศพของท่านปู่และท่านย่า ก็อย่างที่ผมบอกไปตอนแรกไงว่าผู้ทำนายบางคนมีอายุเป็นร้อยปีก็มีเมื่อนับอัลล์เที่ยงมนตราแห่งรัก

อายุชัยตามชนเผ่าผู้ทำนาย” มิคาเอลหยุดแล้วแล้วเงยหน้าขึ้นสบตามคม
กล้ากับเพื่อนนักธุรกิจรุ่นพี่

สุสานหลวง ของชาวอัลดีนั้นสร้างคล้ายกับสุสานของชาวอียิปต์
โบราณเพราะอัลเลเชียร์ได้รับอารยธรรมจากอียิปต์และกรีกมาตั้งแต่
สมัยโบราณ แต่เพราะอัลเลเชียร์มีประชากรหลากหลายเชื้อชาติที่หลง
เข้ามาที่เกาะบ้างจากชาติมหาอำนาจที่พยายามจะครอบครองเกาะบ้าง
ทำให้ปัจจุบันอัลเลเชียร์มีวัฒนธรรมที่หลากหลายผสมผสานกัน
มากมายแต่พิธีการฝังพระศพของเหล่าราชวงศ์จะยึดเอาแบบอย่าง
ดั้งเดิมโบราณ แต่สุสานจะสร้างขึ้นเพื่อฝังพระศพของราชาราชินีเท่านั้น
แต่พีระมิดของอัลเลเชียร์ไม่ได้สร้างยิ่งใหญ่เหมือนพีระมิดอียิปต์ แต่จะ
เป็นพีระมิดขนาดย่อมที่สร้างขึ้นบนเนินเขาโดยจะขุดทำอุโมงค์เข้าไปใน
หุบเขาสวนด้านนอกจะมีลักษณะคล้ายๆ กับฮวงซุ้ยของคนจีนและใช้รูป
ปั้นซึ่งเป็นรูปเหมือนของราชาราชินีตัวแทนของผู้ที่อยู่ในสุสานโดยจะ
สลักชื่อตลอดจนรายละเอียดข้อมูลของพวกเขาเหล่านั้นไว้ที่รูปปั้น

“ผมก็เข้าใจว่ามันเป็นประเพณีเป็นสิ่งที่เราทำสืบทอดกันมา มันอาจจะฟังดูโหดร้ายและไม่ยุติธรรมสำหรับผู้ทำนาย และผมก็คิดว่าเราอาจจะต้องเปลี่ยนแปลงราชพิธีฝังพระศพของเรา..”

“ครับ ผมเข้าใจ แล้วเรื่องมันเป็นอย่างไรต่อครับ” อัคคีถอนใจเบาๆ ด้วยความหดหู่กับเรื่องราวของผู้ทำนายแห่งอัลล์

“เล่าขานกันว่าในวันที่ท่านปู่และท่านย่าสิ้นพระชนม์ อาบิเกลเป็นคนสุดท้ายที่ได้เข้าเฝ้าถวายรายงานบันทึกเรื่องราวในวังหลวง หลังจากที่เธอร่วมเสวยอาหารว่างร่วมกับทั้งสองพระองค์ ปราบกฏว่าทั้งสองพระองค์ทรงเกิดประชวรกะทันหันแล้วสิ้นพระชนม์ในยี่สิบนาทิต่อมา และจากการชันสูตรพระบรมศพของทั้งสองพระองค์ก็พบว่าท่านปู่ท่านย่าของผมนั้นได้รับพิษร้ายแรงจากยาพิษชนิดหนึ่งจนถึงแก่สวรรคต ซึ่งยาพิษชนิดนี้เป็นยาพิษที่ร้ายแรงมาก มันเป็นพิษจากราก **ลูซิเฟอร์** ซึ่งเป็นต้นไม้ชนิดหนึ่งที่มีเพียงแห่งเดียวคือในอัลเลเชียร์มันจะเป็นต้นไม้ทรงพุ่มเล็กๆ มีผลสีแดงสดมีรากสีดำสนิทซึ่งหายากมากมันจะเกิดอยู่ตามซอกผาแห่งเดียวเท่านั้นคือที่หน้าผาหุบเขาแห่งอัลลีในเวลาสิบปีมันจะออกผลหนึ่งครั้งประมาณเจ็ดวันเท่านั้น เมื่อครบกำหนดเจ็ด

อัลล์เทียร์มนตราแห่งรัก

วันมันจะแห้งเหี่ยวแล้วสลายหายไปในชอกผาเหมือนว่ามันเฉาตายแต่ความจริงแล้วมันยังมีชีวิตอยู่ แต่มันกำลังอยู่ในภาวะที่เรียกว่า **จำศีล**”

“ต้นไม้นี้ะจำศีล” อัครคีจะหัวเราะแต่ก็หัวเราะไม่ออก

“ใช่แล้วละ ต้นลูซิเฟอร์มันจำศีล” มิกาเอลพูดยิ้มๆ แล้วเล่าต่อ

“ผลของมันก็มีทั้งคุณและโทษ ที่สามารถทำเป็นยาพิษและยาถอนพิษได้ และการที่ใครสักคนจะนำมันมาจากหน้าผาสูงได้นั้นก็หมายความว่าเราไม่ธรรมดาเลยทีเดียว เพราะเคยมีหลายคนแสวงหาอยากจะได้มันมาเพื่อสกัดเป็นยาวิเศษที่รักษาได้แทบทุกโรคต้องสังเวทชีวิตให้กับหน้าผาสูงชันของหุบเขาแห่งอัลล์ มันถึงได้ชื่อว่า **ลูซิเฟอร์ ซาตานแห่งภูผา..**”

“ตั้งนั้นการสิ้นพระชนม์ของพระราชาราชินีแห่งอัลล์ในครั้งนั้น อาบิเกลจึงตกเป็นผู้ต้องสงสัยในทันที เธอถูกจองจำไว้ในหอคอยแห่งอัลล์สองวัน ในขณะที่ทางแพทย์หลวงก็รีบชั้นสูตรพระศพ ก่อนจะรีบจัดพิธีฝังพระศพและอาบิเกลก็ต้องเป็นผู้ทำหน้าที่นั้น เล่ากันว่าเธอร้องไห้ตลอดระยะเวลาทำพิธีปิดสุสานแต่เธอไม่สามารถพูดอะไรได้แต่ถึงแม้จะพูดไปก็ไม่มีใครเชื่อแน่ๆ” คาลัมเป็นคนเสริมขึ้น

“ทำไมเธอถึงตกเป็นผู้ต้องสงสัยโดยไม่มี การสอบสวนล่ะครับ”

อัคคีถามอย่างสงสัย

“เพราะคนที่รู้วิธีสกัดยาจากผลและรากลูซิเฟอร์มีเพียงคนกลุ่มเดียวเท่านั้นคือ ผู้ทำนายนะสิครับคุณอัค..”

“แต่อาจจะเป็นผู้ทำนายคนอื่นก็ได้นี่นา...” อัคคีแย้งคำพูดของมิคาเอลด้วยความรู้สึกว่ามันไม่ยุติธรรมสำหรับผู้ทำนายเลย

“ผู้ทำนายในวาระเท่านั้นที่จะสามารถเข้าออกวังหลวงได้ และผู้ทำนายเป็นเผ่าพันธุ์ที่สืบทอดโดยสายเลือด วิชาโหราศาสตร์หรือการทำนาย ตลอดจนพิธีกรรมต่างๆ จะถูกถ่ายทอดให้พวกเขาตั้งแต่เด็กๆ และพวกเขาจะถูกฝึกฝนและฝึกปรือวิชาความรู้กับผู้ทำนายเก่าแก่บนสำนักผู้ทำนายที่อยู่บนหน้าผาสูงก่อนจะถูกส่งตัวมาเป็นผู้ทำนายเคียงข้างบัลลังก์ของราชาและราชินีแห่งอัลล์และผู้ทำนายทุกๆ คนจะต้องถูกทดสอบแล้วว่าเป็นผู้ทำนายที่ดีพอและเหมาะสมกับราชบัลลังก์หรือไม่ ซึ่งการเป็นผู้ทำนายไม่ใช่ใครก็ทำได้และอาบิเกลเธอเป็นผู้ทำนายที่เก่งหาตัวจับยาก เล่ากันว่าเธอสวยเฉิดฉายและฉลาดเฉลียว” คาลัมกล่าวเสริมอีกในตอนท้าย

อัลล์เที่ยวมนตราแห่งรัก

“หากผู้ทำนายรู้ทุกสิ่งทำไมเธอไม่บอกความลับนี้กับทุกคนล่ะจะปล่อยให้เวลาล่วงเลยมาทำไม หรือทำไมเธอไม่ประกาศชื่อหรือตัวตนที่ทำผิดให้ทางการของคุณจับคนร้ายมาลงโทษเสียเลย”

“ข้อนี้เราไม่อาจรู้ได้ นอกจากเธอจะเป็นคนบอกเราเอง เพราะความลับของผู้ทำนายนั้นไม่มีใครรู้ การที่ผู้ทำนายถูกฝังไว้ในสุสานหลวงพร้อมพระศพเราก็ไม่รู้เหมือนกันว่าพวกเขาเป็นอย่างไร แต่ก็อย่างที่บอกว่ามันดูโหดร้ายทารุณ แต่มันก็คือพิธีกรรมที่เราปฏิบัติกันมานานหลายร้อยปีซึ่งผู้ทำนายเองต่างก็ถือว่ามันเป็นหน้าที่เป็นโองการที่พวกเขาต้องทำ หากเป็นไปได้ผมก็อยากจะยกเลิกพิธีกรรมนี้ แต่เชื่อว่าคงจะมีทั้งคนคัดค้านและคนที่เห็นด้วย... ที่สำคัญอาบิเกลน่ากลองดวงใจแห่งอัลล์มาให้คุณนั้นแสดงถึงพลังเวทย์มนต์ของเธอแข็งแกร่งมากทีเดียว และความลับนี้มันก็ถูกเปิดเผยออกมาไม่ได้ตายไปพร้อมกับเธอด้วย นั่นหมายความว่าเธอต้องการล้างมลทินให้ตัวเองด้วย” มิคาเอลเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่ไม่มีใครสบายใจนักเมื่อพูดถึงเรื่องนี้

“แต่เราก็พยายามเลิกกฎข้อนี้มาตลอด และเหมือนว่าจะมีผู้ที่ไม่ต้องการให้มีผู้ทำนายคู่ราชบัลลังก์ด้วยและเท่าที่ผมรู้ก็มีการพยายาม

ลอบทำร้ายผู้ทำนายเสมอมา และเชื่อว่าชีวิตของพวกเขาจะมีความสุขนะ เพราะคนพวกนี้เขาจะต้องทำหน้าที่บันทึกและเก็บข้อมูลเขียนเรื่องราว บอกเล่าประวัติศาสตร์ความเป็นมาของแต่ละรัชสมัย พร้อมทั้งต้องเก็บ จำความลับทุกอย่างไว้กับตัวจนตายด้วย คงอึดอึดน่าดู” คาลัมเสริมขึ้น ด้วยความรู้สึกเห็นใจและเจ็บปวดเมื่อนึกถึงภาระที่ผู้ทำนายต้องแบกรับ

“เรียกได้ว่าเหมือนเป็นหน้าที่ที่ถูกสาป..” มิคาเอลพูดขึ้นด้วย น้ำเสียงเคร่งขรึมดวงตาต่างสีดูลึกล้ำจนไม่อาจจะคาดเดาความรู้สึกได้

“เรื่องนั้นผมพอจะเข้าใจอยู่ แต่ผมไม่เข้าใจเลยว่าทำไมเธอถึง เลือกว่าจะมาปรากฏตัวให้ผมเห็นและให้ของที่สำคัญขนาดนี้ไว้กับผม ผมไม่ได้กลัวหรืออะไรนะแต่แค่ไม่เข้าใจเท่านั้นเอง...” อัครีบอกใบหน้า หล่อเหลาไม่แพ้ใครก็พลอยเคร่งเครียดไปด้วย ยิ่งได้รู้และได้ฟังเรื่องเล่า ของชาวอัลล์และเรื่องของผู้ทำนายแห่งอัลล์ ก็ยังไม่เข้าใจว่าตนเข้าไปมีส่วนร่วมหรือเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ตรงไหน...

“นั่นเป็นเพราะคุณมีส่วนเกี่ยวข้องกับผู้สวมแหวนพลอย แห่งอัลล์” คาลัมเฉลยก็ยิ่งทำให้อัครีขมวดคิ้วขุ่นไปอีกดวงตาคมหรือ ลงอย่างครุ่นคิด

อัลล์เทียร่ามนตราแห่งรัก

“แหวนพลอย แหวนพลอยสีน้ำเงินที่ท่านชายพูดถึงนะเหรอ แล้วมันจะมาเกี่ยวข้องกับผมได้อย่างไร”

“ก็เพราะผู้หญิงไทยที่เป็นผู้สวมแหวนวงนั้นก็คือ เนตรนารา น้องสาวของคุณไงล่ะอ้อ...” มิกาเอบอกอัครคีหันมาสบตาเขาอย่างไม่อยากเชื่อ...

“ล้อเล่นน่า ทำไมผมไม่เคยรู้เลย...” อัครคีพึมพำเสียงเบาหวิว...

“ผู้ทำนาย แหวนพลอยสีน้ำเงิน และชะตาเมือง พร้อมด้วยราชินีคนใหม่จะมีความเกี่ยวข้องกัน หากรัชทายาทเป็นหญิงผู้ทำนายก็จะเป็นผู้แสวงหาราชาคู่บัลลังก์และจะปรากฏตัวเพื่อทำการนั้น และการที่อาบิเกลมาที่นี่พร้อมด้วยของสำคัญขนาดนี้นั้นย่อมหมายความว่าเหตุการณ์ไม่สงบในบ้านเมืองเรานั้นเป็นเรื่องที่ไม่อาจปล่อยวางลงได้ หรือว่าคนจากที่นี่อาจจะเป็นผู้ที่คลี่คลายปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นได้ และอีกอย่างอาบิเกลยังคงต่างพร้อมไปกับข้อกล่าวหาว่าเป็นผู้ปลงพระชนม์ราชาและราชินีแห่งอัลลีในสมัยของเธอ อาบิเกลอาจจะอยากให้ความจริงบางอย่างปรากฏ เพื่อเธอจะได้พ้นข้อกล่าวหาที่เป็นได้ และตอนนี้อัลเลเชียร์ยังไม่มีราชา และผู้ทำนายยังไม่ปรากฏตัวเราก็ไม่อาจจะรู้ได้

เลยว่าผู้ทำนายเป็นใคร เป็นหญิงหรือเป็นชาย เราจึงต้องรอให้ผู้ทำนายปรากฏตัวเพื่อให้ประชาชนได้ประจักษ์และเพื่อให้ทำนายทำพิธีสถาปนาราชาและราชินีแห่งอัลล์...”

“ที่ท่านบอกว่าจะมาตามหาคนที่สวมแหวนพลอยของอัลล์ และคนที่สวมม้วนอยู่คือยายน้ำนี่นะ มันไม่น่าเชื่อเลย ไม่อยากเชื่อว่าจะเป็นไปได้...”

“เราเองก็ไม่คิดว่าจะเป็นอย่างคุณนะอัค หากรู้ว่าเป็นน้องสาวคุณตั้งแต่แรกก็คงไม่รุ่มวายขาดนี้ เพราะว่าคุณกับน้องสาวใช้คนละนามสกุลและอีกอย่างดูเหมือนเธอค่อนข้างจะแตกต่างจากคุณมาก” คำลุ่มเอ่ยออกมาเหมือนเกรงใจชายหนุ่มที่ให้ความช่วยเหลือเขากับท่านชายของตนด้วยดีเสมอมา

“อืม...ยายน้ำเขาก็เป็นแบบนี้ล่ะ เขาไม่ค่อยอยากบอกใครหรืออกว่าเป็นทายาทร้อยล้านของจงบริบูรณ์ไพศาล เพราะยายน้ำค่อนข้างหวงชีวิตส่วนตัว เธอเป็นคนโลกส่วนตัวสูงนะ แล้วที่ท่านชายบอกผมว่าไม่ปลื้มผู้หญิงที่สวมแหวน ผมก็พอจะรู้แล้วล่ะว่าทำไม หึหึ..”

อัลล์เที่ยวมนตราแห่งรัก

อัคคีก็มีบางๆ เมื่อนึกถึงวีรกรรมของน้องสาวและแอบคิดว่ามีคาเอลกับเนตรนารานันเหมาะสมกันที่สุด...

“แต่ที่ผมบอกว่าจะมาขอให้เธอถอดแหวนคืนคงต้องหวังฟังคุณแล้วล่ะ”

“ได้ครับไม่มีปัญหา เพราะดูท่ายายน้ำก็ไม่ค่อยปลื้มมันสักเท่าไร”

“ขอบคุณคุณมากอัค คินนี่คุณทำให้ผมคิดถึงการสิ้นพระชนม์ของท่านลูจปีเตอร์เสียแล้วว่าเกิดจากอุบัติเหตุทางรถยนต์หรือท่านถูกปลงพระชนม์กันแน่ แต่ที่แน่ๆ ตอนนี้เรารู้แล้วว่าควรจะมีมือกับเรื่องนี้อย่างไร”

“แล้วผู้ทำนายของราชบัลลังก์ท่านราชาปีเตอร์ล่ะครับ” อัคคีถาม

“เธอก็เสียชีวิตพร้อมๆ กันกับท่านลุงของเราในอุบัติเหตุคราวนั้น รัชสมัยของท่านลุงนี่ถือว่าสงบสุขและร่มเย็นไม่ค่อยมีเรื่องเลวร้ายแต่อยู่ๆ ท่านก็มาสิ้นพระชนม์เพราะอุบัติเหตุมันก็น่าแปลกอยู่ไม่น้อย แม้จะผ่านมาเกือบปีแล้วประชาชนก็ยังคงโศกเศร้ากับการสวรรคตของ

พระองค์อยู่และยิ่งตอนนี้มาเกิดเหตุการณ์ไม่สงบขึ้น เรายิ่งต้องรีบแก้ไข
 ยังไงเสียผมก็ต้องขอบคุณคุณอีกครั้งนะฮะ ถ้าไม่มีคุณผมคงแย่แน่ๆ” มิ
 คาเอลบอกอย่างจริงใจ

“ไม่เป็นไรครับผมยินดี และพร้อมให้ความช่วยเหลือเสมอ เขา
 เป็นว่าพรุ่งนี้เข้าค่ายจะมาคุยกันเรื่องแผนการของเราอีกที ผมว่าคืนนี้ดีก
 มากแล้ว ท่านชายพักผ่อนเถอะครับ” มิคาเอลพยักหน้าซ้ำๆ แล้วเดิน
 ออกไปพร้อมคาลัม อัคคีถอนหายใจเมื่อประตูปิดลง ไบหน้าหล่อเหลาดู
 ยุ่งเหยิงครุ่นคิดไม่ตก แต่สุดท้ายอัคคีก็เดินกลับห้องของตนด้วยความ
 เหนื่อยล้า

Hong

12. ความจริงที่ปฏิเสธไม่ได้

“อะไรระ มันรอดไปได้พวกแกทำงานกันยังไงขนาดเจอตัวมัน โดยไม่มีไอ้สุนัขรับใช้สองตัวนั้นอยู่ด้วยยังพลาดอีก” เสียงแหบห้าวกราดกริ้ววาววอดท่องผ่านสัญญาณโทรศัพท์ข้ามประเทศทำให้ผู้ที่อยู่อีกฟากฝั่งถึงกับเหงื่อตกหน้าซีดมือเท้าเย็นเฉียบเลยทีเดียว

“เอ่อ.. ท่านครับเราเกือบจัดการมันได้แล้วครับท่าน แต่บังเอิญมีคนมาแทรกและช่วยมันไว้ ยังไม่พอก็มีเหตุการณ์ประหลาดๆ เกิดขึ้นด้วยครับซึ่งมันไม่น่าเชื่อเลย” ชายร่างสันทัดหน้าตาบ่งบอกยี่ห้อผู้ร้ายหนังไทยพูดแก้ตัวกลับไปทันที

“มันยังมีอะไรมากไปกว่าพวกคุณทำงานพลาดอีกหรือস্যาย” เสียงนั้นยังไม่ได้ลดความกราดกริ้วลงแต่ยิ่งเต็มไปด้วยความคับแค้นใจ

“มันเกิดเรื่องไม่คาดฝันขึ้นจริงๆ นะครับท่าน”

“ฉันไม่มีเวลาฟังเรื่องไร้สาระ มีอะไรก็รีบพูดมาเร็วๆ”

“เมื่อตอนบ่ายที่ไอ้พวกนี้มันตามผมไปจัดการไอ้ลูกทาสนั้น เราเกือบจะจัดการมันได้แล้ว แต่แล้วมันก็เรื่องประหลาดขึ้นครับ มีแสงสีแดงกับแสงสีน้ำเงินส่องแสงออกมาจากดวงตาของพวกมันทั้งผู้หญิงคนนั้นกับไอ้ลูกทาส พวกผมตกใจมากแต่ก็พยายามยิงใส่พวกมันทั้งสองคน แต่แปลกมากที่กระสุนมากมายไม่อาจจะยิงโนมันเลยสักนัดเลยครับจริงๆ นะครับท่านผมกับลูกน้องเห็นมากับตาแถมท่าทางพวกมันก็น่ากลัวมากเหมือนสิงโตปีศาจเลยครับ”

“เดี๋ยวก่อน แกบอกว่ามีคนมาแทรกนี่คนนั้นเป็นผู้หญิงใช่ไหม”

“ครับท่าน เป็นผู้หญิงที่แต่งตัวได้เจ็บจี๊ดมาก สวยด้วยครับ ลูกน้องผมบอกว่าเคยโดนเธอเล่นงานมาแล้วเกือบตาย แต่น่าแปลกที่เธอมาอยู่กับไอ้ท่านชายนั้นได้” **เซดซัย** ทาสรับใช้ของ **ท่าน** ซึ่งอยู่อีกฟากโลกรายงาน ดวงตาไปนหลูกหลึกของมันยังมีแววครันคร้ามกับ

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่หายแต่จำนวนเงินมหาศาลที่ล่อใจก็ทำให้มันเลือกที่จะยื่นหยัดเพื่อเงินจำนวนนั้นต่อ

“ถ้าอย่างนั้นฉันมีงานให้แกทำต่ออีก ไปสืบมาว่าผู้หญิงคนนั้นเป็นใครอยู่ที่ไหน อ้อ และคอยจับตาดูมันทั้งสองคนให้ดี และถ้ามีโอกาสก็ทำให้มันหายไปจากโลกนี้ทั้งสองคนทันที เข้าใจมั๊ย” ปลายสายบอกเสียงเย็นก่อนสัญญาณจะถูกตัดไป...

“ว่าไงบ้างลูกพี่ เขาว่าไงจะจ่ายเงินเรามั๊ย” ไลน์สนปริเข้ามาถามด้วยความอยากรู้อยากเห็น เชิดชัยเป็นมือปืนและนักฆ่าที่เหี้ยมโหดซึ่งอยู่ในคราบของนักธุรกิจผู้ใจบุญ เขาร่ำรวยมหาศาลด้วยการสร้างตัวจากงานรับจ้างฆ่าคนและค้าของเถื่อนเชิดชัยลงเล่นการเมืองท้องถิ่นเพื่อสร้างอิทธิพลและฐานอำนาจให้ตัวเอง และก็ประสบผลสำเร็จเมื่อเงินมากมายที่เขาสามารถซื้อเสียงซื้อความอยากได้อยากมีของชาวบ้านที่บูชาเงินได้ และเมื่อเขามีอำนาจบริวารมีมากพอ จะทำอะไรก็ไม่มีใครกล้ายุ่งกล้าคัดค้านเพราะเมื่อใครสักคนลุกขึ้นมาต่อต้าน ก็คือ ตายสถานเดียว นอกจากนี้เชิดชัยยังคอยหนุนหลังสนับสนุนนักการเมือง

ระดับสูงหรือแม้แต่นักธุรกิจต่างๆ เพื่อผลประโยชน์ของตัวเอง เพราะ
ธุรกิจการ **กำจัดคู่แข่ง** ของลูกค้านั้นรายได้ดีทีเดียว...

“จ่ายสิ จ่ายมากด้วย ฉันชักสงสัยแล้วสิ ว่าไอ้สองคนนั้นมันมี
ความสำคัญยังไง ทำไมท่านจึงอยากจะกำจัดมันนั่น”

“ผมว่ามันต้องสำคัญมากๆ ซึ่งหากเรารู้ว่ามันสำคัญยังไง เรา
อาจจะได้เงินมากกว่าเดิมนะลูกพี่” ไอ้แสนยิ้มเจ้าเล่ห์

“มีงนี่ฉลาดมากไอ้แสนไม่เสียทีที่กูช่วยมีงออกมาจากคุก”

“แล้วตกลงเราจะทำไงกันต่อล่ะพี่ มันดูแปลกๆ และน่ากลัวอยู่
นา” แม้จะเห็นเงินแล้วตาโต แต่เหตุการณ์ที่เจอก็ทำให้ไอ้แสนหวั่นหวาด
อยู่ไม่น้อยเพราะไม่แน่ใจว่ากำลังเจอกับอะไรอยู่

“นั่นล่ะคือสิ่งที่พวกเราต้องรู้ มีงไปสืบไปหาข้อมูลของนั่งหมวย
สารพัดพิษของมีงมาให้ได้ละเอียดที่สุด มากที่สุด กูอยาการู้เหมือนกัน
ว่านั่งหมวยนั้นมันมีดีอะไร”

“ได้เลยครับลูกพี่...” ไอ้แสนยิ้มยิ่งด้วยความพอใจที่มันได้เป็นมือ
ขวาของเชิดชัย มือปืนในตำนาน...

อัลส์เทียร์มนตราแห่งรัก

ในขณะที่เดียวกันอีกฟากฝั่ง ท่าน ที่เชิดชัยกล่าวถึงยังคงนั่งนิ่งอย่างครุ่นคิดอยู่บนเก้าอี้ตัวใหญ่หรูหราหลายสิบนาทิตโดยไม่ได้ขยับไปไหน ร่างสูงใหญ่อย่างคนที่มีเชื้อสายยุโรปซึ่งยังคงความสง่างามภูมิฐาน อยู่ในวัยที่ล่วงเลยมากกว่าห้าสิบปีนั้นเหม่อมองออกไปไกลสุดฟากฟ้า ดวงตาคมสีเขียมนมรกตฉายแววเย็นชาไร้ความรู้สึกมันดูเยือกเย็นโหดเหี้ยมและไร้ความปราณี...

“แจะไม่มีโอกาสกลับมาที่นี่แน่ๆ ไข่ลูกทาส” พิมพ์เหมือนพูดกับตัวเองด้วยความคับแค้นใจเมื่อสิ่งที่วาดไว้ไม่เป็นไปตามที่ต้องการ มือใหญ่หยิบเครื่องมือสื่อสารอันทันสมัยขึ้นมาแล้วกดโทร. ออกไปหาคนของตนเมื่อยังมีสิ่งที่จะต้องจัดการอีกมากมาย...

“หาเจอรัยยัง..”

“ยังครับ เราไม่อาจจะรู้ได้เลยว่าใครคือผู้ทำนาย” เสียงปลาย

สายตอบ

“แล้ววันนี้จับพรรคพวกของมันมาได้กี่คน”

“ตอนนี้ผู้นำเหล่าทหารทั้งสามภาคเราควบคุมตัวอยู่ครับ แต่เรายังหาตัวท่านนายกไม่เจอ”

“หาต่อไป หากจำเป็นก็จับตาย...” สั่งการด้วยน้ำเสียงเย็นชาหนักแน่นและจริงจังก่อนจะวางสาย ดวงตาสีมรกตวาวโรจน์ราวมีเปลวเพลิงลุกอยู่ในนั้น...

“บัลลังก์แห่งอัลล์ มันควรจะเป็นของข้า ไม่ใช่พวกซี้ครอกลูกทาสหรือคนชั้นต่ำพวกนั้น ชนชั้นผู้ปกครอง ต้องเป็นผู้ส่งส่งด้วยเลือดชาติยา เช่นข้าหาใช่พวกลูกทาสไม่ ทำไม ทำไมท่านต้องทำให้มันเป็นเช่นนั้นด้วย ไล่อ่อน...”

น้ำเสียงที่เอื่อยออกมาเต็มไปด้วยความทะเยอทะยานแต่ก็แฝงความเจ็บปวดอยู่ในที ร่างสูงสง่าลุกขึ้นแล้วเดินไปที่ระเบียงกว้างของคฤหาสน์หลังงาม ดวงตาที่ผ่านโลกมากกว่าห้าสิบปีนั้นทอดมองไปยังสายน้ำสามสายที่ทอดตัวจากหน้าผากกว้างด้วยความเคร่งเครียด สายน้ำสะท้อนแสงจันทร์ในคืนเพ็ญเป็นสีเงินยวงระยิบระยับงามจับตา

อัลล์เทียร์มนตราแห่งรัก

อัลเลเซียงริงดงามเต็มไปด้วยมนต์เสน่ห์อันลึกลับและน่ามหัศจรรย์ใจ ความมั่งคั่งของธรรมชาติที่แวดล้อมประชาชนชาวอัลลิ่งดงามและแสนบริสุทธิ์ราวแดนสวรรค์ ซึ่งหากได้ครอบครองเป็นเจ้าของและมีอำนาจสูงสุด เงินมากมายมหาศาล อำนาจที่ไร้ขีดจำกัดจะทำให้เขาเป็นผู้ยิ่งใหญ่ได้ไม่ยากเลย

แต่... แหวนพลอยแห่งอัลลิ่งไม่ได้เลือกเขา ผู้ที่เพียบพร้อมเหมาะสม แหวนพลอยที่ชาวอัลลิ่งต่างกล่าวขานว่ามีอำนาจเหนือทุกสิ่งและเมื่อมันอยู่กับคนที่สวมอัลลิ่งถือว่าอันศักดิ์สิทธิ์ อำนาจเหนือจินตนาการ จะเป็นของคนคนนั้น... และเขาก็ต้องการเป็นคนที่สวมแหวนพลอยสีน้ำเงินและอัลลิ่งที่ว่าแต่เพียงผู้เดียว...

“เมื่อไหร่จะมาสักทีนะ” จิระนอนพลิกซ้ายพลิกขวาอยู่บนเตียงด้วยใจจดจ่อกับสิ่งที่รอคอยจนง่วงหาวจะหลับแหล่มีหลับแหล่หนังตาที่ปรือปรอยแทบจะปิดเบิกโพลงขึ้นเมื่อหางตาแลเห็น

ชายกระโปรงสีสดใส่ไหวๆ อยู่ปลายเตียง จิระติดตัวลุกขึ้นทันทีด้วยความตื่นเต้นดีใจ...

“ในที่สุดเธอก็มาแอบบี..” จิระอุทานอย่างยินดีเมื่อเห็นว่าคนที่ตนรอคอยอยู่นั้นยืนยิ้มหวานให้อยู่ที่ปลายเตียง

“รอนานใช่ไหม ฉันมีธุระต้องทำนะ” สาวน้อยเรื้อนผมสีแดงเพลิงดวงตาสีฟ้าสดใสเอ่ยตอบแล้วเดินมานั่งลงตรงขอบเตียง จิระขยับให้เธอนั่งข้างๆ ตน

“เธอปลอดภัยดีใช่ไหม ฉันเกือบมาช่วยไม่ทัน”

“อืมปลอดภัยดี ฉันงงมากเลยที่จู่ๆ โคนรัมกินโต๊ะแบบนั้น ว่าแต่เธอรู้ได้ไงว่าเราอยู่ในอันตราย” จิระถามสาวน้อยแสนสวยน่ารักจับใจตรงหน้าและได้รอยยิ้มพิมพ์ใจกลับมา

“ฉันอยู่ข้างๆ พวกเธอตลอดทำไมจะไม่รู้ล่ะ...” แอ็บบี หรือ อากิเกล พุดยิ้มๆ

สืบเนื่องจากเหตุการณ์ที่เขาเจอเธอโดยบังเอิญคราวที่ไปเยี่ยมเนตรนาราที่โรงพยาบาลนั้น อากิตย์ต่อมาจิระก็ได้พบกับสาวน้อยอัสลั้เที่ยวร่วมนตราแห่งรัก

ปริศนาในทุกๆ คำคืน ตอนแรกเขาจะพบอาบิเกลและได้พูดได้คุยกับเธอ ในความฝันเท่านั้น และเขาก็เฝ้าคอยเวลาคำคืนอย่างใจจดใจจ่อเหมือนคนบ้า จนจริงๆ เองก็ยังแอบคิดว่าตัวเองบ้าที่ฝันต่อกันเป็นเรื่องเป็นราวได้ ทุกคำคืน แต่เรื่องนี้เขาก็ไม่เคยพูดให้ใครฟังแม้แต่ยายจอม จิระคิดว่าตนเองแค่ฝันไปแต่เมื่อตั้งสติได้และได้เห็นได้พูดคุยกับเธอจริงๆ เขาก็โล่งใจว่าตนไม่ได้บ้าและไม่ได้แค่ฝันไปเท่านั้นแต่อาบิเกลมีตัวตนจริงๆ เธอบอกว่ามาจากดินแดนอันแสนไกลเพื่อมาตามหา ราชนิผู้ปลดปล่อย และทำให้เขารู้ว่าคนที่อาบิเกลกำลังตามหาวันนี้ก็คือเนตรนารานั่นเอง...

เรื่องราวมันเป็นอยู่เช่นนี้ร่วมเดือนจนวันหนึ่งอาบิเกลบอกเขาว่า “อีกหน่อยฉันจะพบเธอในยามกลางวันได้แล้วนะ เพราะพลังจากโลหิตราชสีห์กำลังเดินทางมามันจะทำให้ฉันมีพลังมากพอจะทำให้ฉันปรากฏตัวในช่วงเย็นๆ ได้ หรืออาจจะทั้งวัน”

ตอนนั้นจริงๆ เองก็ไม่ว่ามันคืออะไร จนเมื่อเขาพบว่าสาวน้อยแสนน่ารักที่ได้พบเจอกับเธอทุกๆ คำคืนและคุยกันได้เฉพาะยามที่หลับฝันนั้นมีตัวตนจริงๆ และเธอก็กำลังยืนยิ้มหวานหยดย้อยให้เขาจนหนุ่มน้อยแข็งขาสิ้นตาพว้าไปเพราะความน่ารักสดสวยของเธอ นับตั้งแต่วัน

นั่นเป็นต้นมาเขากับอาบิเกลจะได้พบกันและพูดคุยกันอย่างสนิทสนม อาจจะเพราะวัยที่ใกล้เคียงกันและทัศนคติความชอบเหมือนกันทำให้ เขากับอาบิเกลคุยกันถุกคอก จิระรู้ว่าเธอเป็นใครและเป็นอะไร และรู้อีก ว่าอาบิเกล **ต้องคำสาป** ซึ่งอาบิเกลนั้นก็รอคอยการปลดปล่อยคำสาป จากราชินีผู้ปลดปล่อยผู้สวมแหวนจะต้องเดินทางไปที่อัลเลเชียร์เพื่อให้ ทุกสิ่งสมบูรณ์ และเพื่อให้ราชาราชินีปลดปล่อยเธอจากคำสาป แต่ ถึงแม้ว่าอาบิเกลจะปรากฏตัวได้เฉกเช่นคนปกติทั่วไปแต่เธอจะปรากฏ ตัวให้เขาเห็นเพียงคนเดียวเท่านั้น...

“อ้อ.. ฉันลืมไปว่าเธอน่ะไม่ธรรมดา” จิระพูดเหมือนประชด กรายๆ สวามน้อยหัวเราะสดใสให้กับคำพูดของจิระ ดวงตาสีฟ้าสดใสมอง ออกไปนอกหน้าต่างบานสวยจับจ้องท้องฟ้าสีมืดดำที่ประดับด้วยดารานับพันนับล้านดวง

“ก็แหล่งละฉันนะมันผู้วิเศษเชียวนะ” อาบิเกลพูดยิ้มๆ น้ำเสียง สดใสจนคนที่แอบมองอยู่ถึงกับใจสั่นกับรอยยิ้มของเธอและนับวันจิระก็ ยิ่งหลงใหลรอยยิ้มของเธอมากขึ้น จิระหันมามองคนที่นั่งยิ้มน้อยๆ อยู่

อัลส์เทียร์มนตราแห่งรัก

ข้างๆ อย่างชื่นชมหลงใหล และสงสัยในทีที่วันนี้ดูเหมือนว่าอาบิเกลดู
 สดใสกว่าทุกๆ ครั้งที่เจอกัน

“วันนี้ดูสดใสจัง”

“ก็เพราะมีเรื่องดีๆ เกิดขึ้น”

“เธอมีเรื่องดีๆ แบบวิ่งหลบกระสุน เสียงเป็นเสียงตายหัวซุกหัว
 ซุนนี่นะ มันดีตรงไหนกัน...” จิระบ่นแต่ไม่จริงจังกนักเพราะที่รอดมาได้ก็
 นับว่าบุญแล้ว

“ในเรื่องร้ายๆ มันก็มักจะมีเรื่องดีๆ อยู่ด้วยเสมอ อย่าคิดมาก
 เลย” อาบิเกลบอกลิ้มๆ น้ำเสียงหวานใสกังวานน่าฟังเหมือนเสียงดนตรี
 จนจิระแทบจะเคลิ้มหลับหากไม่ติดที่เขายังอยากรู้เรื่องราวที่เกิดขึ้นตนก็
 มีส่วนเข้าไปเกี่ยวข้องแล้วเรียบร้อยๆ

“แล้วตกลงมันคืออะไร หมายถึงเรื่องที่เกิดขึ้นในวันนี้และเรื่องที
 เกี่ยวกับเธอ”

อาบิเกลไม่ตอบในทันทีแต่หันมามี้มบางๆ ให้ จิระมองใบหน้า
 สวยหวานซึ่งประดับด้วยรอยยิ้มละมุนกรอบใบหน้าเรียวล้อมรอบด้วย

เรือนผมสีแดงเพลิงเป็นประกายเจิดจ้าราวตัดกับผิวขาวลอกกับว่ามัน
เรืองแสงได้ เหมือนวาร์บอบๆ ตัวของอาบิเกลมีรัศมีสว่างพร่างพรายเด่น
กระจ่างอยู่ท่ามกลางคำคืนที่มีมืดมิด ซ้ำยังเป็นภาพที่ตรงตามจนจิริจะต้อง
แทบค่อยๆ หายใจเบาๆ มองภาพสาวน้อยแสนสวยตรงหน้าด้วยความ
ระมัดระวังเพราะกลัวว่าหากหายใจแรงไปภาพแสนสวยตรงหน้าจะ
มลายหายไป...

เมื่อตอนบ่ายที่พวกเขาต้องหนีตายซูลมุนเพราะโดนลอบโจมตี
แบบไม่ทันตั้งตัว ในขณะที่กำลังตกที่นั่งลำบากและหมดทางหนีเขาก็
เห็นอาบิเกลยื่นกวั้มมือเรียก เขาจึงพาคาล์มวิ่งไปตามทางที่สาวน้อยเดิน
เร็วๆ นำหน้าไปจนสามารถพาตนเองกับคาล์มไปสมทบกับอัคคีได้อย่าง
ปลอดภัยท่ามกลางความงุนงงของคาล์มและความโล่งใจของเขา เมื่อ
เขากับคาล์มปลอดภัยแล้วอาบิเกลก็ยิ้มให้แล้วบอกให้เขารออยู่กับอัคคี
แล้วเธอก็เดินไปยังทิศทางที่เนตรนารากับมิกาเอลซึ่งกำลังตกที่นั่ง
ลำบากเช่นเดียวกันด้วยท่าทางไม่สะทกสะท้านกับเหตุการณ์ตรงหน้า
เลยแม้แต่บ่อย และสักพักเขาก็เห็นเนตรนารากับมิกาเอลมาถึงที่นัด
หมายโดยที่คนทั้งสองไม่มีใครได้รับบาดเจ็บแม้แต่คนเดียว...

อัลส์เทียร์มนตราแห่งรัก

แล้วตอนนี้จ๊ะก็ได้รับรู้อีกเรื่องหนึ่งก็คือ มिकाเอลท่านชายแห่งอัลล์นั้นกำลังตกที่นั่งลำบากและกำลังถูกตามล่าสังหารชนิดที่ว่าคนบงการนั้นต้องการให้ชายหนุ่มตายสถานเดียว และอาบิเกลก็มีหน้าที่ต้องคอยช่วยเหลือมิคาเอลให้พ้นจากการถูกทำร้าย แต่เธอก็ไม่สามารถทำได้เต็มที่เนื่องจากเธอเองก็ไม่ใช่มนุษย์และไม่ได้มีเวทย์มนต์ดลบันดาลหรือทำเรื่องอะไรต่อมิอะไรได้เหมือนในหนังอภินิหาร เธอเพียงผู้ชี้นำหรือช่วยเหลือได้ตามความเหมาะสมซึ่งการช่วยเหลือนั้นต้องไม่ขัดกับพรหมลิขิตหรือทำให้ดวงชะตาของใครต้องเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมและไม่ทำร้ายให้ใครถึงแก่ความตาย เธอต้องคุ้มครองให้ผู้ที่จะเป็นราชาและราชินีแห่งอัลล์ปลอดภัยและกลับสู่อัลล์ได้อย่างสง่างาม และเพื่อตัวเธอเองจะได้ไ้ร่มลพินและหลุดพ้นจากคำสาป และระยะเวลาของคำสาปนั้นก็ยังมีเงื่อนไขที่กระชั้นเข้ามา หากอาบิเกลไม่สามารถพาราชาราชินีพระองค์ใหม่ขึ้นสู่บัลลังก์ได้และหากเธอไม่ได้รับการปลดปล่อยจากผู้สวมแหวนพลอยและสวมเทียร่าศักดิ์สิทธิ์แห่งอัลล์ อาบิเกลจะต้องถูกดูดกลับเข้าไปในสุสานและถูกจองจำอยู่ในห้องมืดของสุสาน ไม่มีโอกาสได้หลุดพ้นจากความหนาวเหน็บทุกข์ทรมาน เธอจะต้องทนทุกข์ทรมานอยู่เช่นนั้นตลอดกาล...

“ฉันดีใจที่ได้พบท่านหญิงและเห็นแล้วว่า ว่าที่ราชินีของฉันกล้าหาญและงามสง่าเหมาะสมกับท่านชายของฉันทุกประการ”

“แต่ใจน้ำคงไม่ยอมง่าย ๆ”

“ข้อนั้นฉันรู้ จึงต้องขอให้เธอช่วย” จิระขมวดคิ้วมุ่นเพราะไม่รู้ว่าจะตนจะช่วยได้อย่างไร

“จะให้ฉันทำอะไร ใจน้ำนะแม้จะใจดีแต่บทจะใจแข็งก็ใจแข็งยิ่งกว่าอะไร” จิระบอกตามความจริง เนตรนาราเป็นคนใจดีอ่อนโยนแต่ก็เป็นคนเด็ดขาดเด็ดเดี่ยว บทจะใจแข็งก็แข็งโปกเลยทีเดียว

“จิม ฉันคงต้องให้เธอช่วยเกลี้ยกล่อมท่านหญิง ดูที่ว่าท่านหญิงคงไม่ยอมช่วยเหลือท่านชายอีกแล้วและคงไม่ยอมเดินทางไปอัลเลเซียร์เป็นแน่ แม้ตอนนี้พลังจากพลอยสีแดงของสร้อยคอที่ท่านชายสวมอยู่บวกกับพลังของแหวนพลอยทำให้ฉันมีพลังกล้าแข็งมีอำนาจพอที่ปกป้องพวกเขาได้ในระดับหนึ่ง แต่เพราะคำสาปทำให้ฉันไม่อาจช่วยเหลือพวกเขาได้มากกว่านี้ หากเหตุการณ์เลวร้ายหนักหนาหรือผู้ไม่หวังดีรู้จักอ่อนข้อนี้คิดจะทำร้ายท่านชายกับท่านหญิงเนตรนารา ฉันจะ

อัลส้เทียร์มนตราแห่งรัก

ไม่สามารถต้านทานได้เลย เพราะพลังจากร้อยและแสนพลอยจะสมบูรณมีอำนาจมากพอก็ต่อเมื่อเขาทั้งสองได้สวมเทียร่าแห่งอัลล์ นิ่งบนบัลลังก์แห่งอัลล์ ฉันไม่ได้มีอำนาจที่ทำอะไรได้มากกว่าแสดงกลหลอกเด็กไว้หลอกศัตรูให้หวาดกลัว เธอเข้าใจใช่ไหม... เท่าที่ฉันได้รับความเมตตาจากไล่ออนให้ออกมาตามหาท่านหญิงนี่ก็นับว่าเป็นกรุณาอันเหลือล้นแล้ว แต่หากฉันไม่สามารถทำให้พวกเขากลับไปอัลล์ฉันจะต้องถูกจองจำอยู่ในสุสานตลอดกาล” สีหน้าเข้มขึ้นของอาบิเกลเมื่อครูเครีดขริมลง ดวงตามีแววกังวลอย่างเห็นได้ชัด

“เวลาของฉันเองก็ใกล้จะหมดลงแล้วเช่นกัน อีก 90 วันหากราชาไม่ได้นั่งบัลลังก์ หากราชินีผู้สวมแหวนไม่ได้สวมเทียร่าบนศีรษะของนางฉันก็จะไม่มีโอกาสได้พบเธออีกตลอดกาล...” จิระใจหายทันทีเมื่อฟังประโยคสุดท้ายของอาบิเกล ตลอดกาลนี้มันนานแค่ไหนหนอ... ทำไมเขาถึงรู้สึกใจเบาโหวงเห็บหนาวอ้างว้างราวกับคนไร้วิญญาณเสียเหลือเกิน..

“ฉัน.. ฉันจะลอง ดูนะแต่เจ้าน้าจะเป็นคนที่ค่อนข้างจริงจังและรักษาคำพูดหากไม่พอใจในตอนแรกแล้วก็ยกนะ แต่จริงๆ แล้วเจ้าน้า

เป็นคนที่จิตใจดีมากไม่อย่างนั้นเด็กสลับอย่างฉันกับยายพิการแก่ๆ คนหนึ่งคงไม่ได้อยู่อย่างสุขสบายเหมือนทุกวันนี้หรอก” จิระพูดถึงหญิงสาวด้วยน้ำเสียงที่ชื่นชม

“ใช่ฉันรู้ว่าว่าที่ราชินีของฉันนางมีจิตใจงดงามมาก ไม่เช่นนั้นแหวนจะไม่เลือก แล้วอีกอย่างชะตาได้ถูกกำหนดมานับร้อยๆ ปีและฉันก็ทำให้มันยุ่งยาก” ทำยน้ำเสียงของสาวน้อยแผ่วลงไป มันทำให้จิระต้องหันมาปลอบเธอ

“ฉันไม่รู้หรอกนะว่าเธอทำผิดอะไร แต่ยายฉันสอนว่าหากคนเรารู้ว่าผิดแล้วพยายามแก้ไขทำในสิ่งที่ถูกต้องนั้นน่ายกย่องและควรให้โอกาส แต่หากคนที่ทำผิดซ้ำแล้วซ้ำเล่าและไม่มีความคิดที่จะแก้ไข ความผิดพลาดของตนนั้นน่าละอายและไม่น่าให้อภัยเป็นอย่างยิ่ง คนทำความดียอมได้พบและเจอสิ่งที่ดีงามเธออย่าห่วงไปเลย ทุกอย่างต้องมีทางแก้ไข มันจะต้องผ่านไปได้ด้วยดีเชื่อสิคนดีตกน้ำไม่ไหลตกไฟไม่ไหม้ยายจอมของฉันบอกแบบนี้เสมอ”

“เธอก็เป็นคนที่จิตใจดีนะจิม ฉันดีใจที่เลือกผู้พิทักษ์ไม่ผิดหวังเลย ขอบใจนะ...” อาบิเกลยิ้มให้เขาอย่างจริงใจและโน้มใบหน้าชาวอัลส์เข้าร่วมนตราแห่งรัก

กระจ่างไสลลงมาหา จิระตะลึงมองใบหน้าสวยใสตรงหน้าด้วยหัวใจที่
 กระหน้าเต้นไม่จั้งหวะ และหัวใจของเขาแทบกระเด็นทะลุหน้าอกข้าง
 ซ้ายออกมาเมื่ออาบิเกลกตริมฝีปากสีชมพูนุ่มนวลนั้นกับแก้มของเขา
 เบาๆ แต่ชัดเจนในความรู้สึกของจิระ ก่อนร่างบอบบางของเธอจะค่อยๆ
 หายไปกับสายลมที่พัดผ่านมานสวยแผ่วพลิว...

จิระหลับตาลงแล้วหายใจหลังล้มตึงลงนอนบนที่นอนนุ่มเหมือน
 โคนใครสักคนผลัดเต็มแรง ใบหน้าระบวยิ้มจนเหล็กตัดฟันที่สวมใส่อยู่
 นั้นส่องประกายวิบวับเมื่อต้องแสงไฟที่เปิดทิ้งไว้หน้าระเบียง

“คืนนี้ใช้จิ้มมีความสุขจริงๆ” จิระพึมพำด้วยหัวใจพองโต ก่อนจะ
 หลับไปทั้งใบหน้าประดับด้วยรอยยิ้มอันแสนสุขหัวใจ...

13. โลกกลมหรือว่าพรหมลิขิต

“อะ อะไรนะ เฮียพูดใหม่ซิ...” เนตรนาราร้องเสียงหลง ลูกพรวด ขึ้นเท้าแขนชะงักหน้าไปถามพี่ชายเสียงดังโดยไม่รักษามารยาทใดๆ แม้ว่าจะมีท่านชายผู้สูงศักดิ์จากแดนไกลนั่งอยู่ตรงข้ามกับเธอกก็ตาม

“นี่ยายน้า นั่งลงไปเดี๋ยวนี้อะ รักษา มารยาทบ้าง ใครๆ เขาจะหาว่า เฮียไม่รู้จักระวังน้อง” อัครีเอ็ดน้องสาวเสียงเคียด และหันไปทำทีขอ อภัยแขกคนสำคัญซึ่งนั่งกำลังจิบชาอุ่นเหมือนไม่รู้ร้อนรู้หนาว

“นี่เฮียจะให้รักษามารยาทอะไร จะให้น้านั่งอยู่เฉยๆ ได้ยังไง นี่เฮียขอร้องให้น้าทำในสิ่งที่เลวร้ายมากๆ เลยนะ” หญิงสาวไว้วาย แบบไม่ยอมลงให้

“เธอก็ฟังเหตุผลของพีอัคคีก่อนสิเนตรไม่ใช่เอาแต่โว้ยวาย ช่างไม่เป็นกุลสตรีเอาเสียเลย” คราวนี้เป็นเสียงหวานๆ เย็นๆ ของอโนมาเอ่ยขึ้นบ้าง เนตรนาราหันขวับมามองหน้าเพื่อนรัก แล้วตัวตวยตวยตาต่อว่าต่อขานไปยังชายหนุ่มซึ่งนั่งอยู่ตรงข้ามกับตน มิกาเอลมองเฉยว่างสูงใหญ่ นั่งหลังตรงไม่พูดไม่จา และที่สำคัญ เขายังสวมแว่นกันแดดอันเดิม พร้อมกับสวมหมวกไหมพรมสีดำปกปิดเรือนผมตนเองอย่างมิดชิด เหมือนเมื่อวาน

“อีตาบ้านี้หัวล้าน หรือหัวเป็นฝีเป็นหนอง หรือว่ามีนอผุดขึ้นกลางหัวรีในนะ ใส่หมวกไม่ยอมถอดเลยแว่นนั้นก็อีก ตาเหล่ แหงๆ ถึงได้ใส่แว่นปิดบังดวงตาตัวเองตลอดแบบนี้” เนตรนาราแอบคิดต่อว่าเขาในใจ...

“นั่งลงแล้วฟังนะน้ำ” อัคคีเอ่ยเรียบๆ

“โอเคๆ น้ำผีดอีกแล้วไซ้ใหม่” ไม่วายที่เธอจะตัดพ้อพี่ชายแบบกระทบใครอีกคน

“น้ำ..” อัคคีปราชัย เนตรนาราค้อนพี่ชายอีกครั้งแล้วนั่งรับประทานอาหารเงียบๆ

ทางด้านอัคคีก็เฝ้ามองน้องสาวอย่างครุ่นคิด... เมื่อคืนนี้หลังจากที่เขาล้มตัวลงนอนด้วยความอ่อนเพลียเขาก็ได้พบอาบิเกลในฝัน ฝันที่เหมือนความจริงเหลือเกินแล้วภาพเหตุการณ์ในฝันที่เกิดขึ้นเมื่อคืนก็ชัดเจนขึ้นมาอีกครั้ง...

“ท่านอัคคี ท่านต้องให้ท่านหญิงเนตรนาราช่วยงานนี้ได้โปรด..”

เขารู้สึกเหมือนมีใครเรียกจึงลืมตาขึ้นมาก็พบว่าอาบิเกลนั่งคุกเข่าอยู่หน้าเตียงกว้าง เขาไม่รู้สึกรู้สึกลัวอะไรเมื่อพบเห็นสาวน้อยผู้มีเรือนผมสีเปลวเพลิงลึกลับคนนี้อีกครั้งแม้รู้ว่าเธอไม่ใช่คนธรรมดาก็ตาม แต่อัคคีกลับรู้สึกคุ้นเคยเหมือนว่าเขาได้พบน้องสาวอีกคนมากกว่า

“เธอมีอะไรหรือ อาบิเกล..” อัคคีถามอย่างสงสัย เพราะหลังจากที่พบกันครั้งล่าสุดนั้น อาบิเกลก็หายไปหลายวัน

“เราขอโทษที่รบกวนท่านกลางดึกนี้ แต่ที่เรามาหาท่านในคืนนี้เพราะเรามีเรื่องร้อนใจและอยากให้ท่านช่วยเหลืออีกครั้ง คราวนี้จะ เป็นครั้งสุดท้ายที่เราจะมาหาท่าน เพราะต่อไปเราจะต้องคอยดูแลท่านหญิงของเราอย่างเต็มที่” สาวน้อยผมแดงนัยน์ตาสีฟ้าสดใสกล่าวด้วยรอยยิ้ม อัคคีพยักหน้าเชิงเข้าใจ

อัลล์เทียร์มนตราแห่งรัก

“เอาล่ะว่าถูกระของเธอมานะ ถ้าช่วยได้ฉันจะช่วย”

“ท่านต้องให้ท่านหญิงเนตรนารา แต่งงานกับท่านชาย ให้ทั้งสองเป็นสามีภรรยากันอย่างถูกต้องตามกฎหมายบ้านเมืองของท่าน ก่อนที่จะให้ท่านชายจะเดินทางกลับอัลเลเซียร์”

“ยายน้ำคงไม่ยอม เธอขอมากเกินไปแล้วอาบิเกล และฉันก็ไม่อยากให้น้องสาวเพียงคนเดียวของฉันไปเสี่ยงตายกับคนบ้าอำนาจที่ประเทศของเธอแน่ๆ ไม่มีทาง...” อัครีกล่าวเสียงเครียดจนสาวน้อยหน้าเสียว

“แต่งงานครั้งนี้สำคัญมาก และท่านหญิงจะปลอดภัยตราบใดที่นางยังคงสวมแหวนพลอยสีน้ำเงินแห่งอัลล์อยู่ และเราเองก็ยังคงคอยปกป้องคุ้มครองนางอยู่ตลอดเวลา นางจะปลอดภัยและเป็นราชินีเคียงคู่ท่านชายผู้จะเป็นราชาแห่งอัลล์ หากไม่มีท่านหญิงคอยช่วยเหลือประเทศทั้งดงามและสงบสุขคงล่มสลาย และเราก็ยังคงวนเวียนไม่เป็นสุขด้วยต้องคำสาป และคำประณามหยามเหยียดจากเหล่าลูกหลานผู้ทำนายและคนในประเทศที่ไม่รู้ความจริง คนชั่วก็จะลอยนวล ราชินีพระองค์ก่อนถูกปลงพระชนม์ กลุ่มผู้กบฏยังคงแทรกซึมอยู่ในวังหลวง

พวกมันจะไม่ยอมหยุดจนกว่าคนในกลุ่มของพวกมันได้ครองบัลลังก์ และมันก็ทำการหยาบเข้ามาจากรุ่นสู่รุ่น ราชาสองรุ่นถูกลอบปลงพระชนม์ หากคราวนี้พวกทรราชทำสำเร็จ อัลล์จะถึงคราวล่มสลาย ประชาชนมากมายจะเผชิญกับความทุกข์ทรมานและอดอยากยากไร้ ท่านเองก็ได้อ่านบันทึกนั้นพร้อมท่านชายแล้วใช่หรือไม่ ท่านยอมให้ความไม่ถูกต้องครอบงำผู้บริสุทธิ์ได้หรือไม่ ท่านยอมให้ผู้สวมแหวนพลอยศักดิ์สิทธิ์เมินเฉยต่อชะตากรรมของไพร่ฟ้าของนางในอนาคตได้หรือ..”

อาบิเกลเอ่ยยี่ดยาวมองเขาอย่างอึ้งวอน อัคคีถอนใจหนักๆ อย่างลำบากใจ

“แล้วทำไมต้องเป็นเนตรนาราด้วย” อัคคีเอ่ยถามในสิ่งที่ตนสงสัยมานาน

“ฟ้าลิขิต สิงโตทองคำและนางแห่งธाराเป็นผู้เลือกนาง และให้แหวนพลอยศักดิ์สิทธิ์เป็นตัวแทนการคัดเลือกจากทั้งสอง และนางคือผู้ที่เหมาะสม นางเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว และมีเมตตา นางจะเป็นราชินีที่ดีในอนาคต นางจะเป็นที่รักและเทิดทูนบูชาของไพร่ฟ้าประชาชนชาวอัลล์ หากนางมีอันตรายไพร่ฟ้าจะยอมสละชีวิตเพื่อปกป้องนาง นางจะเป็นอัลล์ที่ย่อมมนตราแห่งรัก

ศูนย์รวมดวงใจของประชาชนชาวอัลล์ ได้โปรด ท่านต้องให้นางช่วย มีเพียงท่านและภรรยาที่สามารถพูดให้นางยอมทำตามที่ข้าปรารถนาได้ ให้ภรรยาของท่านช่วยอีกแรงนางจะต้องยินยอม”

“แล้วจะมั่นใจได้แค่ไหนว่ายายน้ำจะปลอดภัย และจะได้เป็นราชินีดังที่เธอว่า”

“เราเป็นผู้ทำนาย เราไม่เคยทำนายผิดพลาด เราบอกได้เท่าที่ชะตาจะอนุญาตให้บอกกล่าว หากท่านจะถามว่าหากข้ารู้อนาคต เหตุใดไม่สามารถปกป้องราชาของตนได้ และไม่สามารถเอาผิดกับผู้ที่ลอบปลงพระชนม์ราชาได้ ชื่อนั้นมันมีขีดจำกัดเกินกว่าข้าจะสามารถเข้าไปแทรกแซงชะตาชีวิตของพวกเขาได้ เราจะไม่ฝืนชะตาหรือเปลี่ยนแปลงชะตาของใครแม้แต่ของเราเอง แต่เราสามารถแก้ไขและทำสิ่งที่ไม่ถูกต้องให้ถูกต้องได้”

“ฉันก็ไม่เข้าใจอยู่ดี ในเมื่อรู้ว่าใครทำ ทำไมไม่เอาคนผิดมาลงโทษ”

“เราเป็นเพียงผู้ส่งสารและจดบันทึกของราชวงศ์และเขียนตำราประวัติศาสตร์ตลอดจนตำราแพทย์ไว้ให้ชนรุ่นหลังได้ศึกษาเรียนรู้” สาว

น้อยเอ๋อหนักแน่น เมื่อเห็นแวตตาที่เต็มไปด้วยคำถามของชายหนุ่มผู้
หล่อเหลาไม่แพ้ท่านชายของตน

“แต่ท่านชายของเธออาจจะปฏิเสธ” อัครีพยายามหาข้อโต้แย้ง

“ท่านไม่ต้องห่วงเรื่องนั้นหรอก เพราะเราได้บอกกล่าวแต่ท่าน
ชายเป็นที่เรียบร้อยแล้ว และท่านชายก็เข้าใจและพร้อมจะสละทิวีเพื่อ
บ้านเมือง จริงๆ แล้วท่านชายไม่ได้รังเกียจท่านหญิงเนตรนาราหรอกคะ
เพียงแต่ท่านชายคาดคิดว่าหญิงสาวที่เคียงคู่ตนจะต้องเป็นกุลสตรีที่
เรียบร้อยอ่อนหวานเช่นท่านแม่ของท่านชายเท่านั้นเอง แล้วท่านรู้
หรือไม่คะว่าท่านแม่ของท่านชายมีสายเลือดครึ่งหนึ่งเป็นชาวไทย ท่าน
หญิงเมรินา เป็นลูกครึ่งไทย ฝรั่งเศส..”

“นี่คือเรื่องจริงหรือ”

“คะ ท่านแม่ของท่านชายเป็นคนไทย ท่านชายพูดภาษาของ
ท่านได้ เมื่อรู้เช่นนี้แล้วท่านไฟจะช่วยเราหรือไม่คะ”

“ถ้าเธอบอกว่ายายน้ำจะปลอดภัย และหากเธอยืนยันว่ายายน้ำ
จะได้เป็นราชินีจริงๆ ฉันก็ยินดีที่จะช่วย”

อัลล์เทียร์มนตราแห่งรัก

“ขอบคุณท่านมาก..” อابيเกลยิ้มบางๆ แล้วลมวูบใหญ่ก็พัดผ่านมาพร้อมกับสาวน้อยเรือนผมสีเพลิงหายไป แล้วเขาก็สะดุ้งตื่น จนอโนมาที่นอนหลับอยู่เคียงข้างพลอยตื่นด้วย

“เป็นอะไรคะพี่ไฟ”

“ไม่มีอะไรอันนอนต่อเถอะ”

“คงนอนไม่หลับแล้วละคะ ว่าไงคะมีอะไรทำไมถึงสะดุ้งตื่นกลางดึกฝันร้ายหรือคะ” อโนมาเป็นคนช่างสังเกตและใส่ใจเขาเสมอจนไม่อาจจะปฏิเสธสิ่งที่กังวลได้

“ไม่ใช่หรอก แต่ฝันถึงภารกิจที่ยังไม่เสร็จสิน่ะ” เอ่ยบอกภรรยาเบาๆ มือหนาปิดบอผมที่ตกลงมาระเบิดหน้าหวานออกอย่างอ่อนโยนก่อนจะเล่าเรื่องที่ตนฝันให้ภรรยาสาวฟัง

“ถ้าอย่างนั้นเราก็ต้องบอกท่านชายสิคะ เรื่องแบบนี้ล้อเล่นไม่ได้หรอกคะ มันเกี่ยวกับความเป็นความตายของคนทั้งประเทศนะคะ อีกอย่างอ่อนก็เชื่อว่าสาวน้อยที่ชื่ออابيเกลพูดความจริง และเธอสามารถปกป้องยายเนตรได้”

“ทำไมอ่อนถึงเชื่อคนที่ไม่เห็นหน้าล่ะ..”

“ไม่รู้สิคะ แต่อ่อนรับรู้ความรักความเทิดทูนที่เธอมีต่อยายเนตร และบ้านเมืองของเธอได้ หากอ่อนเป็นเธอก็คงนอนตายตาไม่หลับทั้งๆ ที่ตนเองยังมีมลทินและบ้านเมืองก็มีปัญหาแบบนี้”

“ตกลงว่าพี่ต้องทำตามที่อาบิเกลขอร้องไห้ไหม” แทนคำตอบ บอโนมาพยักหน้าน้อยๆ พลังลุกขึ้นไปหยิบเสื้อคลุมมาสวมให้เขาอย่างเอาใจและจุมพิตแก้มสากนั้นเป็นรางวัล ซึ่งการกระทำของเธอนั้นอัศจรรย์ดีว่าควรจะทำอย่างไรต่อไป

“อ่อนคิดถึงลูกๆ ค่ะ อยากกลับไปกอดลูกๆ ของเราจะแย่มากแล้ว”

“พี่ก็เหมือนกัน เอาล่ะอ่อนนอนรอที่ห้องนี้ละ เตียวพี่กลับมา”

“เจ้าคะ ว่าที่พระเจ้าซุสราราชินีแห่งอัลล์” อโนมายิ้มล้อเลียนก่อนจะล้มตัวลงนอนแล้วยิ้มให้เขาอย่างยั่วยวน อัคคีส์ายหน้ายิ้มๆ ส่งสัญญาณคาดโทษอันแสนหวานให้ภรรยา ก่อนจะออกไปยืนอยู่หน้าห้องของมิกาเอลกลางดึก...

“นั่งลง และฟังเฮีย เฮียขอรับรองนี่จะเป็นครั้งสุดท้ายที่เฮียจะขอรับรองน้ำ” อัครคีพูดกับน้องสาวด้วยน้ำเสียงจริงจัง พลังถอนใจเบาๆ เมื่อคิดถึงภารกิจของตนที่จะต้องทำให้สำเร็จ... หลังจากที่ทุกคนรับประทานอาหารเสร็จแล้วก็มารวมตัวกันที่ห้องทำงานของอัครคี

“ว่ามาเลยอย่าอ้อมค้อมนะ น้ำไม่ชอบ และบอกความจริงกับน้ำมาทุกๆ เรื่องด้วยโดยเฉพาะเรื่องของคนไหนบางคนที่ยึดต้องขอรับรองน้ำให้ช่วยเขา” เนตรนารานั่งลงด้วยท่าทางกระแทกกระทั้น พลังปรายตามองคนที่นั่งอยู่ตรงข้ามอย่างถือตัวเหมือนเธอถือไฟเหนือกว่า ความจริงแล้วหญิงสาวแอบดีใจลึกๆ ที่ตนอาจจะได้มีส่วนร่วมในการสืบหาความจริงและอาจจะได้ร่วมขบวนการกู้ชาติกับท่านชายจากแดนไกล

แหมแค่คิดก็ตื่นเต้นจนแทบจะเก็บอาการไว้ไม่ไหว แต่ต้องเล่นละครกันซักนิด เพราะหมั่นไส้ อีตาท่านชายตกอับนั่น... เนตรนารากระหึ่มในใจ และแสดงละครต่อได้อย่างแนบเนียน

แล้วอัครคีก็เล่ารายละเอียดและเรื่องราวของมิกาเอล และอัลเดเชียร์ให้เนตรนาราฟังโดยละเอียดรวมถึงเรื่องของอาบิเกลด้วย ซึ่งมันทำ

ให้เนตรนาราแอบคิดถึงหญิงชราที่เคยพบก่อนหน้านี้นี้ไม่ได้และความฝันของตอนที่มักฝันถึงดินแดนที่ห่างไกลและสวยงามราวกับเทพนิยาย ชายหนุ่มปริศนาที่เธอไม่เคยพบหน้า ที่ชอบมาทะเลาะกับเธอในฝันเป็นประจำ แต่มันคงไม่บังเอิญขนาดนั้นหรือไม่ใช่ไหม... เนตรนาราแอบถามตัวเองด้วยความรู้สึกหวั่นไหวแปลกๆ

“พี่ขอให้น้ำรับปากก่อนว่าจะไม่โวยวายหาเรื่องท่านชายอีก”
 อัคคีพูดขึ้นเนตรนาราถึงกับค้อนพี่ชายวงใหญ่

“ว่าไง...” อัคคีถามย่ำ

“โอเคๆ จะพยายามสงบเสงี่ยมเจียมตัวตกลงแล้วเฮียจะบอกอะไรน้ำก็ว่ามาเลย”

“ก็ไม่มีอะไรมาก ในเมื่อน้ำสวมแหวนซึ่งเป็นแหวนพลอยศักดิ์สิทธิ์ของอัลล์อยู่ ซึ่งอีกนัยหนึ่งก็คือ มันเป็นแหวนหมั้นของท่านชายที่จะต้องใช้น้ำหมั้นหญิงสาวผู้ที่จะมาเป็นราชินีคนต่อไปของอัลล์ และตอนนี้ น้ำก็สวมมัน” อัคคีพูดพลางมองหน้าเธอด้วยสายตาแปลกๆ เนตรนาราขยับตัวอย่างอึดอัดพลางปรายตามองแหวนในมือของตน

อัลล์เทียร์มนตราแห่งรัก

“อ้อ.. เฮียจะให้น้ำถอดแหวนคืนเขาใช้ใหม่ ก็ถอดคืนไปสิถ้าถอดได้นะ เพราะน้ำก็ไม่ได้อยากจะสวมมันนักหรอก แต่น้ำถอดมันไม่ออก ไม่เชื่อเฮียลองมาถอดสิ เอาไปเลยๆ”

“ไม่ใช่อย่างนั้น”

“ไม่ใช่อย่างนี้แล้วจะอย่างไร แหวนนี้มันไม่ใช่ของน้ำ น้ำเองก็อยากจะถอดคืนเจ้าของนะ หากท่านชายถอดมันคืนไปได้น้ำก็ยินดี เผื่อว่าจะมีผู้หญิงที่โชคดีได้สวมมัน” เนตรนารายีนมือไปตรงหน้ามิกะเอล ความหมายของเธอคือต้องการให้เขาถอดแหวนคืนไปจริงๆ

“เรานี้นะ ก็ฟังเฮียพูดก่อนสิ”

“อ้าวๆ ว่ามาๆ”

“ในเมื่อน้ำถอดแหวนไม่ได้ น้ำก็ช่วยเป็นเจ้าของท่านชายเลยก็แล้วกัน...”

“ฮ้า ไม่มีทาง.. จะให้ช่วยสืบหาคนร้ายหรือให้ช่วยพาหลบหนีน้ำ พอช่วยได้หรอกนะเฮีย แต่ถ้าจะให้น้ำเป็นคู่หมั้น อีตา เฮียท่านชายนี้น้ำขอ

ผ่านละกัน”เนตรนาราพูดเสียงดังแย้งคำพูดของพี่ชายทันที แล้วลุกขึ้นยืนแล้วยื่นมือไปตรงหน้ามิคาเอลอีกครั้ง

“เฮ้ย คุณอยากได้แหวนไปหมั้นผู้หญิงก็ถอดมันไปเลย ฉันไม่ได้อยากได้ เอาสิ ถอดออกไป” หญิงสาวพูดเสียงขุ่นกับคนที่นั่งเฉยท่าเหมือนทองไม่รู้ร้อนทั้งๆ ที่ตัวเองนำพาเรื่องวุ่นๆ นี้มาสู่เธอ รวมทั้งแหวนเจ้าปัญหาอีกด้วย

“คุณก็รู้ว่ามันถอดไม่ได้ แหวนนี้สวมแล้วถอดไม่ได้หากมันเลือกผู้ครอบครองแล้ว มันมีชีวิต..” มิคาเอลพูดเรียบๆ ท่าทางยังคงนิ่งสงบเช่นเคยผิดกับเนตรนาราที่แทบเต้นร่ำๆ ด้วยความขัดใจ

“เหลวไหล แหวนที่ไหนจะมีชีวิตนี้ชีวิตคนจริงๆ นะคุณไม่ใช่การ์ตูนดิสนีย์” เนตรนาราไม่ยอมแพ้และพยายามถอดมันออกจากริ้วรอยของตนอย่างร้อนรน แต่ยิ่งถอดมันยิ่งแน่นจนเธอรู้สึกเหมือนมันรัดจนกระดูกนิ้วมือแทบแตกร้าว

“อูยอูย เจ็บชะมัด บ้าเฮ้ย” ในที่สุดเธอก็ต้องสบถออกมาอย่างคุณเฉียว

อัลส์เทียร์มนตราแห่งรัก

“น้ำ” อัคคีเอ็ดน้องสาวเสียงขุ่นใบหน้าหล่อเหลาเคร่งเครียด
ดวงตาคมมีแววตำหนิอย่างชัดเจน

“เอ่อ น้ำขอโทษคะเสีย ลืมตัวไปนิด Һะ?” เนตรนาราเห็นแวว
ตาของพี่ชาย

“แกก็เป็นแบบนี้ประจำแหละเนตร นิสัยแก้ไม่หาย” อโนมาต่อว่า
กับเพื่อนรักเบาๆ

“ก็มันลืมตัวนี่แก ดุสิ แหวนมันถอดไม่ได้แถมยังแน่นกว่าเดิมอีก
ฉันต้องแย่งแย่งๆ เลยยายอ่อน จะทำไงดี” คราวนี้เนตรนาราหน้ายุงด้วยความ
ความกังวลจริงๆ

“นั่นแหละคือประเด็น” อัคคีเอ่ยขึ้นด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

“ประเด็น ประเด็นอะไรเสีย” หญิงสาวรีบถามขึ้นทันที

“ก็ในเมื่อแหวนมันถอดไม่ได้ น้ำก็ต้องเป็นคู่หมั้นของท่านชาย
โดยปริยาย...” สิ้นเสียงเอ่ยของพี่ชาย เนตรนาราก็แทบล้มทั้งยืน ดวงตา
เบิกกว้างมองคนโน้นที คนนี้ที เริ่มตั้งแต่ อัคคี อโนมา คาลัม จิระ และ
มาหยุดที่มิคาเอล ที่มองเธอนิ่งภายใต้กรอบแว่นกันแดดแบบพิเศษที่เมื่อ

อยู่ในที่ร่มจะเปลี่ยนเป็นสีชาเข้ม โดยที่เธอไม่สามารถเห็นแววตาที่ซ่อนอยู่ภายใต้กรอบแว่นนั้นได้เลย

“ไม่ ไม่มีทาง” หญิงสาวสายหน้าปฏิเสธทันทีทำหน้าราวกับว่าการเป็นคู่หมั้นของท่านชายแห่งอัลล์นั้น น่ารังเกียจหรือเหมือนกับการเดินเข้าสู่ลานประหารอย่างไรอย่างนั้น

“ทำไม การเป็นคู่หมั้นเราน่ารังเกียจถึงเพียงนั้นเชียวหรือ” เสียงหัวทว่าฟังดูนุ่มนวลแต่ติดจะเย็นชานั้นถามออกมาอย่างไม่ค่อยจะพอใจนัก

“ก็ไม่ได้น่ารังเกียจ แต่ไม่ยอมเป็นมีไร้มัย” หญิงสาวลอยหน้าลอยตาตอบ

“เราก็นึกอยู่แล้วว่าเธอไม่ได้เหมาะสมกับตำแหน่งนี้”

“หน้อยคิดว่าตัวเองเป็นใครถึงมาว่าฉันแบบนี้ ฉันนะทั้งสวย ทั้งรวย และเก่งเข้าขั้นอัจฉริยะนะจะบอกให้”

“ติงต๊องมากกว่า” มิคาเอลแค็ยมซึ่งรอยยิ้มหยันที่ประดับอยู่บนใบหน้าเขาทำให้เนตรนาราเลือดขึ้นหน้าไม่น้อย อัลล์เทียร่ามนตราแห่งรัก

“นี่คุณ... ตาเหล่ หัวล้านยังไม่พอ ปากเสียอีกด้วย คนแบบฉันนี่ เขาเรียกว่าคนอารมณ์ศิลปินยะ”

“เออละๆ ยายน้ำนิ่งลง ผมต้องขอภัยท่านชายอีกครั้งนะคะ”
 อัศจรรย์มือปราชญ์ทั้งสองหนุ่มสาวที่ได้เถียงกันและดูท่าจะลูกกลมไปมากกว่านี้...

“เฮีย แต่น้ำ...”

“ไม่ต้องพูดน้ำนิ่ง” และอีกครั้งที่เธอถูกพี่ชายตำหนิอย่างไม่ไว้หน้า เนตรนารารู้สึกเสียหน้าอย่างที่สุด เรียวกปากบางขบเขี้ยวแน่นดวงตาวาววับจับจ้องอยู่ที่บุรุษที่นั่งทำหน้าตายอยู่ตรงหน้าอย่างเจ็บใจ

หนอย ก็แค่ท่านชายตกยากยังจะมาวางท่าใหญ่โตมรบ้านของพี่ชายเธออีก... เนตรนาราเช่นเขี้ยวในใจ

“เรามีแผนไว้แล้ว น้ำตัดสินใจเองก็แล้วกันว่าจะเอาด้วยไหม แต่งานนี้ขอบอกว่ามีคนอยากสวมรอยแทนน้ำอยู่เหมือนกันนะ เป็นนักข่าวสาวจากสถานีดังเลยนะ ชอบผจญภัยตื่นเต้น และงานนี้ก็ยังสามารถตอบแทนอย่างงามด้วย และที่สำคัญเราจะตามหาชุมทรัพย์ราชสีห์ที่

เป็นตำนานของอัลล์ด้วยใช่ไหมครับท่านชาย” อัคคีหันไปพูดกับมิกาเอล ซึ่งเขาก็พยักหน้ารับ และเมื่อได้ยินเรื่องราวที่น่าตื่นเต้น ชุมทรัพย์ การผจญภัย และคำตอบแทนอย่างงาม ดวงตาคมเฉียวก็ดูกวาวขึ้นทันทีแต่ยังคงวางท่าเหมือนไม่ใส่ใจ

“แล้วยังไง ก็แค่นั้นเอง”

“ก็ไม่แล้วไง ถ้าน้ำไม่เต็มใจ เขียก็จะได้โทรหา **นก** มารับหน้าที่คู่มั่นจำแลงของท่านชาย เพราะอีกไม่กี่วันท่านชายก็จะเดินทางไปอัลเลเซียร์” แล้วอัคคีก็ทำทียกโทรศัพท์เครื่องบางของตลกดเบอริโทรหา **นก** หรือ **พิมพ์ชนก** นักข่าวของเดอะเนชั่น เรียลไทม์ซึ่งเป็นคู่ปรับของเนตรนาราอีกคน ซึ่งหากเป็นเรื่องซิงดีซิงเด่นกันแล้วสองคนนี้ไม่มีใครยอมใคร...

14. พรมลิลิต หรือใครลิลิต

“แกแนใจนะเนตร ว่าจะเอาจริงนะ” อโนมาทำที่ตามแล้วเฝ้าสังเกตท่าทางของเนตรนาราอย่างพยายามซ่อนความพอใจไว้ให้มืดซิด เพราะแผนนี้ต้องเล่นละครให้เนียนที่สุด

“แนใจสิแก หน้อยอีตาท่านชายนั่นดูถูกฉันชะขนาดนั้น อีอย่างได้ไปผจญภัยบ้างก็ดีนะแก ได้ค่าจ้างด้วย ขอบตรงนี้ละ แล้วที่สำคัญฉันจะไม่ยอมให้ยายนกรระจอกเทศนั้นได้หน้าแน่นอน” เนตรนารายิ้มกริม ในขณะที่ได้ชิงข้าของตนจนสูงลิบที่แม้แต่ อโนมาซึ่งนั่งอยู่ชิงข้าอีกตัวยังนึกหวาดเสียวแทน

“นี่ๆ แก หยุดก่อน ฉันหวาดเสียว แกตัดสินใจแนแล้วใช่ไหม แบบไม่เปลี่ยนใจแน่นะ”

“แนสสิแก ฉันจะพูดเล่นทำไม แกก็รู้ว่าฉันนะจริงจังในเรื่องการ
รักษาคำพูดแค่นั้น”

“อืม.. ฉันเชื่อว่าแกรักษาคำพูด แต่แกแน่ใจนะว่าจะไม่สร้าง
ปัญหาให้ท่านชายนะ”

“แกก็อีกคนนะยายอ่อน ตกลงนี่แกอยู่ข้างไหนกันแน่ ข้างฉันหรือ
ข้างอีกตาท่านชายตาเหล่านั้น” เนตรนาราคุณเพื่อนรักที่ทำเหมือนเข้าข้าง
คนอื่นมากกว่าตน

“แต่ท่านชายไม่ได้ตาเหลือ ท่านรูปงามและแสนจะหล่อเหลาจะ
ตายจริงๆ นะแก” อโนมาแย้งยิ้มๆ ยิ่งทำให้เนตรนาราคุณเฉียว

“นี่แกจะบอกว่านอกใจพี่ชายฉันหรือ”

“เปล่า แค่อื่นๆ เหมมแกหาเรื่องให้ฉันแล้วนะเนี่ย แต่ท่าน
ชายมีคาเอลรูปงามจริงๆ นะแก”

“ก็แกชมเขานี่ ฉันเลยหึงแทนเฮีย แต่เหมม ดูท่าแกจะชื่นชมเขา
มากไปแล้วนะยายอ่อน”

อัลส้เหียร่วมนตราแห่งรัก

“ก็คิดหนึ่งน่า ไม่เคยได้รู้จักมักจีกับเจ้าขงเจ้าชายกับเขาสักทีนี่
นา” อโนมายิ้มทะเล้น

“เฮี้ยแก แต่ฉันสงสัยวะ”

“สงสัยอะไรอีกล่ะ”

“ก็อีตาท่านชายนั่นทำไมต้องสวมหมวกสวมแว่นตลอดด้วยล่ะ
แก หากตาไม่เหล่หัวไม่ล้าน”

“ก็ไม่รู้เขาคงปลางตัวมั้งแก แต่ท่านชายมิกาเอลท่านหล่อเหลา
และสง่างามจริงๆ นะ” อโนมาบอกยิ้มๆ ในขณะที่เดียวกันนั้นอัคคีก็เดิน
ออกมาโอบภรรยาไว้ก่อนจะหันไปพูดกับน้องสาวอย่างเป็นทางการเป็นงาน

“น้ำเตรียมตัวให้พร้อมนะ เดี่ยวสักพักนายอำเภอจะมาที่นี่”

“ฮะ นายอำเภอมา มาทำไมเฮีย..” หญิงสาวทำหน้ายุ่ง

“ก็เราจะต้องจดทะเบียนสมรสกับท่านชายเป็นภรรยาที่ถูกต้อง
ตามกฎหมายก่อนจะเดินทางเพื่อความสะดวกใจ เราตกลงกันแล้วนี่”
อัคคีทำหน้าที่ขี้นมใส่ น้องสาว

“เฮี้ยยย...เฮี้ย... ไหนว่าตกลงแค่เป็นคู่หมั้นไง แล้วนี่อะไรจดทะ
 บงทะเบียนอะไร แล้วเป็นทะเบียนสมรสด้วย มันจะเยอะไปรีเปล่า...”
 เนตรนาราไว

“ก็มันเปลี่ยนกันได้นี่ยายน้ำ แล้วอีกอย่างท่านชายเองก็เห็นด้วย
 มันก็เป็นเพียงการจดทะเบียนสมรสในนามเท่านั้น หรือน้ำจะถอนตัวก็ได้
 นะ ยายนกเขาพร้อมจะทำหน้าที่นี้เสมอ เห็นว่าท่านชายเองก็พึงใจยาย
 นกอยู่เหมือนกัน แล้วการที่จะเข้าประเทศของท่านชายตอนนี้ก็เข้าได้
 เฉพาะคนในประเทศที่ถือสัญชาติหรือไม่ก็ต้องมีความเกี่ยวข้องกับคนใน
 ประเทศนั้นไม่ว่าจะเป็นลูก สามีภรรยาหรือญาติเท่านั้น แล้วหากเราไม่มี
 อะไรเกี่ยวข้องกับคนของประเทศเข้าเลยจะเข้าไปได้อย่างไร ตอนนี้เขาปิด
 ประเทศไปแล้ว เขาเป็นว่าพี่จะบอกท่านชายว่าน้ำถอนตัวแล้วกันนะ”

อัคคีพูดเหมือนไม่แยแสผู้เป็นน้องสาว พลังโอบร่างบางภรรยา
 คนสวยเข้าบ้านไปด้วยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์แสนกลอยู่ในหน้าอโนมาแอบค้อน
 สามีด้วยความขบขัน

เพราะเนตรนารากับพิมพ์ชนกนั้นเป็นคู่ปรับกันมาตั้งแต่สมัย
 เด็กๆ พิมพ์ชนก หวังรุ่งเรื่องวิริยะ นั้น เป็นทายาทเพียงคนเดียวของ
 อัสลัทธิธรรมนตราแห่งรัก

สำนักพิมพ์ และสถานีโทรทัศน์ เดอะเนชั่น เร็ลไทม์ ซึ่งเป็นสถานีข่าวการเมืองและบันเทิงอันมีชื่อเสียง และสำนักพิมพ์ก็ผลิตสื่อสิ่งพิมพ์ที่มีคุณภาพออกสู่สายตาประชาชนด้วยความเป็นกลางและเที่ยงธรรมเสมอมา จนเขาเองยังนับถือ **เจ้าสัวเรียว** ผู้เป็นบิดาของพิมพ์ชนกและยังเป็นลูกผู้น้องของเจ้าสัวอรรณพ ที่สามารถยื่นหยัดเสนอข่าวที่ดีและเที่ยงตรงออกสู่สายตาประชาชนทั้งประเทศได้อย่างมั่นคงแม้จะสิ้นคลอนไปบ้างยามบ้านเมืองเกิดเหตุวุ่นวาย แต่ท้ายที่สุด เดอะเนชั่น เร็ลไทม์ ก็ยังคงอยู่เคียงข้างประชาชนอย่างสง่าผ่าเผยตลอดมา...

ส่วนเนตรนารา กับพิมพ์ชนก นั้น เป็นทายาทรุ่นราวคราวเดียวกัน ซึ่งหญิงสาวทั้งสองคนนี้แข่งขันและชิงดีชิงดีชิงเด่นกันมาตั้งแต่สมัยเป็นนักเรียนอนุบาล จนบรรดาญาติพี่น้องต่างก็ต้องยอมให้เธอทั้งสอง และงานนี้ พิมพ์ชนกนักข่าวสาวมั่นก็ถูกหยิบยืมชื่อมาใช้เพื่อการนี้ แต่หากพิมพ์ชนกมารู้ในคราวหลังว่าเขาขอยืมชื่อตนมาใช้ เห็นทีแม่ น้องสาวคนสวยอีกคนของเขาคงเด่นเป็นเจ้าเข้าแน่ๆ แต่อัคคีก็คิดว่า เพื่อแผนการที่จะลุล่วงในคราวนี้ก็คงต้องยอมให้พิมพ์ชนกโกรธไปก่อน

“นี่เสียอย่าบอกนะ ว่าหากน้ำไม่รับงานนี้ ยายนกกระจอกเทศนั้น จะได้มาแทนที่น้ำ”

“ใช่ ว่าจะไฉน เตี่ยวนายอำเภอจะมาอีกครั้งชั่วโมง น้ำตัดสิ้นใจมา เลยเสียจะได้ให้คาลัมไปบรรยายนกมาจะได้ไม่เสียเวลา” อัครคือพูดอย่าง ฉะฉาน มั่นใจว่าถึงอย่างไรเนตรนาราก็ต้องยินยอมทำตามแผนที่วางไว้ แน่นอน แต่ขอแกล้งตัดนิสัยน้องสาวตัวร้ายเสียหน่อยเถอะเพราะโอกาส งามๆ แบบนี้ไม่ได้มีบ่อยนัก

เนตรนาราขบริมฝีปากตนเองอย่างซัดใจที่พี่ชายจะให้คู่ปรับตัว ร้ายอีกคนของตนมีส่วนร่วมในงานที่ทำทายเป็นเช่นนี้และเธอเองก็ต้องจะ ตัดสิ้นใจให้เด็ดขาดด้วย หญิงสาวสุดลมหายใจเล็กๆ เข้าปอด ก่อนจะ หันไปมองพี่ชายด้วยสายตาเด็ดเดี่ยว...

“ก็ได้ น้ำยอมจดทะเบียนสมรสจอมปลอมกับอิตาท่านชาย ประหลาดนั้นก็ได้ แต่น้ำมีข้อแม้นิดเดียว นิดเดียวจริงๆ” หญิงสาวตอบ พี่ชายเมื่อเข้ามาในบ้านแล้ว และพี่ชายของเธอก็ยื่นรอฟังคำตอบ

“มีข้อแม้อะไรก็บอกมา แต่ทำไมต้องเรียกท่านชายว่าท่านชาย
ประหลาดด้วย ไม่น่ารักเลยยายน้ำ แล้วเราจะขออะไร”

“ก็แค่...น้ำอยากขอให้เขาถอดหมวกใหม่พรม กับแว่นตานั่นให้น้ำ
น้ำเห็นหน้าชัดๆ ตอนจดทะเบียนสมรส เพื่อที่น้ำจะได้มั่นใจว่าอย่างน้อย
น้ำก็จดทะเบียนกับคนปกติ ที่ไม่ได้หัวล้าน ตาเหล่ หรือพิการซ้ำซ้อน”
เนตรนาราแสวงพุดเสียดังเมื่อเห็นว่ามิคาเอลเดินออกมา เพราะเธอรู้ว่า
ว่าเขาสามารถพูดและฟังภาษาไทยได้บ้าง

มิคาเอลซึ่งเดินเข้ามาทันได้ยินคำพูดที่จงใจกระทบตนเองนั้น
ยื่นนั่งมองหญิงสาวที่ตอนนี้หันมาเผชิญหน้ากับเขาอย่างไม่เกร็งเกรง
ดวงตาคมเฉียวมองเขาอย่างไม่ยอมหลบ แกว่งตาเด็ดเดี่ยวมั่นคง และใส่
เสื้อดูจริงจัง ไม่วอกแวกหรือเชื่อเชิญยั่วยวนหรือมีเลศนัยแฝงเช่นหญิง
สาวที่ผ่านเข้ามาในชีวิตหนุ่มโสดที่ผ่านร้อนผ่านหนาวมาสามสิบห้าปี
เต็ม...

มิคาเอลยอมรับว่านิยมชมชอบน้ำใจของเนตรนารา แต่กิริยาที่
ห้าวหาญ และคำพูดที่ตรงไปตรงมาแบบขวานผ่าซากและการแต่งตัว

ของเธอมันทำให้หอดคิดไม่ได้ว่าเขากำลังคุยกับชายหนุ่มมากกว่าหญิงสาว

“เธอต้องการเช่นนั้นเราก็ไม่ขัด” มिकाเอลตอบหญิงสาวก่อนหันหลังเดินกลับเข้าบ้านไปรากับเธอเป็นตัวอะไรสักอย่างที่คนอย่างเขาไม่คิดจะใส่ใจ มันทำให้เนตรนาราเดือตปุดๆ

“หน้อย อีตาท่านชายตกอับ ตัวเองต้องมาขอความช่วยเหลือเขาแท้ๆ ยังจะทำหยัง แกดูสิอ่อนฉันจะทนนายนั้นได้นานแค่ไหน” เนตรนาราขบฟันพุดมอมตามรางสูงที่ต้องเงยหน้ามองเวลาพุดกับเขา ทั้งๆ ที่เธอเองก็ไม่ใช่หญิงสาวร่างเล็กบอบบางเหมือนเพื่อนรักทั้งสอง แต่เมื่อมายืนใกล้ท่านชายจากแดนไกลแล้ว เธอดูกระจ้อยร่อยไปทันตา

“เอาน่าแก ก็ใจเย็นๆ ลดลงบ้างไอ้นิสัยห้าวๆ แล้วก็พุดจาแบบขวานผ่าซากมันทำให้คนเขากลัวปากแก”

“แกก็เป็นเสียอย่างนี้ละ เฮียก็เหมือนกัน” เนตรนาราหันมาตัดพ้อเพื่อนรัก แล้วก็ยังหันไปพาลพี่ชายอย่างอดไม่ได้ เหมือนตอนนี่เธอทำอะไรก็ผิดที่ผิดทางไปเสียหมด

อัลส์เทียร์มนตราแห่งรัก

อโนมาหันไปสบตาสามีแล้วส่ายหน้าช้าๆ ก่อนจะจูงมือกันเข้าบ้านเมื่อจิริระออกมาบอกว่านายอำเภอมาถึงแล้ว

“เอาล่ะครบครานี่ขอให้ทั้งสองท่านเซ็นชื่อได้เลย เซ็นตรงนี้นะหนูน้ำ” นายอำเภอวัยกลางคนพูดขึ้นเบาๆ อย่างเป็นกันเองเพราะนายอำเภอวิชัย เป็นเพื่อนกับ **พ่อเลี้ยงอินคำ** ซึ่งมีศักดิ์เป็นลูกพี่ลูกน้องของพวกเขา เนตรนาราขบริมฝีปากแน่นอย่างล่งเลในขณะมีคาเอลตวัดปากกาเซ็นลงไปอย่างไม่คิดมาก เพราะรู้ว่าถึงอย่างไรเขาจะต้องทำให้แหวนพลอยศักดิ์แห่งอัลล์กลับคืนสู่แผ่นดินของตนไม่ว่าด้วยวิธีไหนก็ตามเพราะประชาชนของเขารอคารกลับไปของเขาอยู่ทุกๆ นาที

“น้ำ แกเซ็นเสียทีสิ...” อโนมาสะกิดเพื่อนรักเบาๆ เมื่อเนตรนาราจ้องมองกระดาษทั้งสองแผ่นตรงหน้าอย่างเอาเป็นเอาตายและไม่ยอมจรดปากกาลงไปเสียที ในขณะที่ทุกคนมองมาที่เธอเป็นตาเดียว เหมือนมีคาเอลจะรู้สึกตัวว่าเขาติดค้างคำขอร้องของเธอ ชายหนุ่มจึงถอดหมวกใหม่พรมออกเป็นอย่างแรก

เมื่อหมวกไหมพรมถูกดึงออกไปเรื่อนผมที่ถูกครอบปกปิดไว้ก็ค่อยๆ คลี่สยายออกมาช้าๆ เหมือนภาพสโลว์โมชั่น เนตรนาราอ้าปากค้างมองเรื่อนผมดกหนายาวประป่าหนาของชายหนุ่มอย่างคาดไม่ถึง ประกายสี้แดงราวเปลวเพลิงนั้นก็อวดความเงางามเปล่งประกายและยิ่งต้อกับเสียงแดดยามบ่ายที่ทอดทอดลอดหน้าต่างบานกว้างเข้ามายิ่งทำให้สี้ผมของมิคาเอลส่องประกายสว่างไสวเรื่อรงแผดจ้าราวกับเปลวเพลิงร้อนระอุ และเมื่อชายหนุ่มถอดแว่นตาออก เนตรนาราก็รู้สึกเย็นเยียบไปทั้งตัวหัวใจเต็นแรงแต่กลับหายใจติดขัด หญิงสาวทำท่าเหมือนจะเป็นลมใบหน้างามซีดขาวจนอโนมาที่นั่งอยู่ข้างๆ ต้อรีบหาอะไรมาพัด้วีและหายาดมมาให้เพื่อนรักเป็นการด่วน เมื่อเห็นเนตรนาราทำท่าอ้าปากพะงาบๆ เหมือนจะพูดแต่พูดไม่ออก ดวงตาสวยเบิกกว้างดูน่าขัน แต่อโนมาขำไม่ออกเพราะนึกห่วงเพื่อนมากกว่าเนื่องจากไม่เคยเห็นเพื่อนรักมีอาการเช่นนี้

“เป็นไงบ้างยายเนตร แกเป็นอะไรเนีย ไหวมั๊ย”

“อ้อนนๆ แกเห็นเหมือนฉันไหม” เนตรนาราหันมามองเพื่อนรักหน้าตื่นและอโนมาก็ทำหน้างงๆ

อัลส์เทียร์มนตราแห่งรัก

“เห็นอะไร” อโนมาถามพร้อมกับยื่นยามมาให้

“ก็เห็นๆ เขาใจ ผู้ชายคนนั้น” เธอชี้ไปที่มิคาเอลปากสั่นมือสั่น และทำท่าว่าจะไม่ยอมเซ็นชื่อในทะเบียนสมรสจนชายหนุ่มทนไม่ไหวจึงเอ่ยขึ้น...

“ถ้าเธอไม่เต็มใจก็น่าจะบอกกันตั้งแต่คราวแรกจะได้ไม่เสียเวลา ถ้าชี้ขี้ลาดนั้นก็สมควรให้ความหวังพวกเรา” มิคาเอลเอ่ยขึ้นด้วยใบหน้าเรียบเฉย และคำพูดของเขาก็ทำให้เนตรนารากลั้นใจเซ็นชื่อลงในกระดาษแผ่นนั้นทันทีด้วยความฉุนเฉียวเพราะไม่ชอบที่ถูกสบประมาท และอาการเหมือนจะเป็นลมเมื่อครู่ก็มลายหายไปแต่มีความไม่พอใจเข้ามาแทนที่

“ไม่ได้ชี้ขี้ลาดเว้ย แค่ตกใจนิดหน่อย แต่ตอนนี้กำลังไม่พอใจ”

“ไม่พอใจอะไร เราก็ทำตามที่เราขอทุกอย่างแล้วไง ถอดหมวก ถอดแว่น และเราก็ไม่ได้พิการตาเหล่ ด้วย เอ.. หรือว่าตกตะลึงในความหล่อเหลาของเรา” มิคาเองยกยิ้มน้อยๆ เหมือนเยาะเสียดมากกว่า เนตรนาราน้ำแดงกำลังจะอ้าปากเถียงเขาแต่อัคคีซัดขึ้นเสียดก่อน

“เออละๆ พอก่อนเนตร เห็นหัวคุณลุงวิชัยกันบ้างไหมเนี่ย” เนตร นาราหันมามองค้อนพีชายเล็กน้อยแล้วทุดนั่งลงอย่างฉุนเฉียวไม่หาย

“ยายเนตรคงดีใจที่ไม่ขึ้นคานละมั้งไฟ” นายอำเภอวิชัยล้อยิ้มๆ

“คุณลุง...” เนตรนาราพ้อนายอำเภอวิชัยแล้วค้อนพีชายอีกที

“เออละๆ ตอนนี้อย่างเรียบร้อยแล้วนะ นี่ทะเบียนสมรสทั้งสองเป็นสามมีภรรยากันอย่างถูกต้องตามกฎหมายแล้วนะ ลุงยินดีด้วยนะ หนูเนตร” นายอำเภอวิชัยยิ้มให้

“ขอบคุณครับคุณลุงที่ช่วยเหลือเป็นธุระให้” อัคคีไหว้ผู้สูงวัยอย่างนอบน้อมเนตรนาราพร้อมทั้งมีคาเอลและอโนมาก็ไหว้ขอบคุณเขาเช่นกัน

“ไม่เป็นไร เออละลุงขอตัวกลับก่อนนะ”

“ครับเดี๋ยวผมไปส่งคุณลุงเอง” แล้วอัคคีก็บอโนมาออกไปส่งนายอำเภอและจัดการธุระสำคัญให้มีคาเอลอย่างรวดเร็ว....

ทุกอย่างก็เกิดขึ้นและผ่านไปรวดเร็วราวโกหก เนตรนารากลับมานั่งอยู่ในห้องของตนเองแล้วโทร. หาอรุณนารีทันที

“แมงปอๆ แยกแล้วๆ ฉันทแยกแล้วแก” เมื่อเพื่อนรักรับสายเนตรนาราก็รีบพูดทันที

“อะไรของแกยายเนตร ทำยังกับแกกำลังจะได้แต่งงานกับหนุ่มในฝันนั่นแหละ” ปลายสายตอบกลับมาเหมือนรู้ว่าเหตุการณ์มันเป็นเช่นนั้น

“มันเป็นไปแล้วแกมันเป็นไปแล้ว แต่ฉันไม่ปลื้มเลยสักนิด...” แล้วเนตรนาราก็เล่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นให้เพื่อนรักฟัง อรุณนารีก็ได้แต่ส่งเสียงหัวเราะมาตามสายเมื่อนึกถึงคำอธิษฐานขอพรจากฝนดาวตกของเนตรนาราเมื่อหลายปีก่อน

“เป็นไงล่ะสมใจไหม ก็แกขอให้ได้แบบนี้แล้วจะมาบ่นทำไม” อรุณนารีพูดกลั้วหัวเราะแต่เนตรนารากลับไม่รู้สึกรู้สึกลงไปด้วยเพราะเธอกำลังเครียด

“แต่แก.. ฉันก็แค่ขอเล่นๆ นี่หว่า แม้ว่าอิตาคอนนี่เป็นถึงท่านชาย และอนาคตอาจจะได้เป็นราชาก็จริงแต่นิสัยไม่ดีสักนิด แถมยังหยิ่งมากๆ ด้วยมองฉันที่ยังกับว่าฉันนี่ต่ำต้อยเสียเต็มประดาคนอย่างเนตรนารานี่นะต่ำต้อย ฉันนะเป็นใครแกคิดดู ถ้าจะนับเรื่องฐานะฉันเนี่ย เศรษฐีนี่ติดอันดับเอเซียเลยนะแก”

“แล้วไง แกจะบอกอะไรฉัน”

“ฉันอยากจะขอคืนพรให้ฝนดาวตกไงแก ฉันไม่อยากได้ ไม่เอาแล้ว จะคืนพรฝนดาวตกได้ยังไงละแกช่วยฉันคิดหน่อยสิ โห้ย ฉันต้องแย่งแน่ๆ เลย” เนตรนาราโอดครวญด้วยความอึดอัดขัดใจ

“จะบ้าเหรอแก มันเป็นไปได้ในเมื่อแกเป็นคนขอมันเอง แกก็ต้องยอมรับมันสิ เอาน่ามันอาจจะไม่เลวร้ายก็ได้ดูอย่างฉันสิยังมีความสุขมากๆ เลยก็เพราะพรจากฝนดาวตกนั่นไง แกก็อย่าวิตกจริตเลยน่าอะไรจะเกิดมันก็ต้องเกิดละจริงไหม บางทีมันอาจจะเป็นพรหมลิขิตก็ได้ แต่สำหรับฉันเชื่อว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับแกมันไม่ใช่แค่บังเอิญ” อรุณนารีบอกเพื่อนอย่างที่เธอคิด อรุณนารีมักปรับตัวและ

เข้าใจสิ่งต่างๆ รอบกายได้ดีและเธอก็เป็นที่ปรึกษาที่ดีให้เพื่อนๆ เสมอมา

“แต่ฉัน..”

“เนตร แก่ต้องตั้งสติดีๆ นะ แล้วค่อยๆ คิด หากเรื่องที่แกเล่ามามันเป็นความจริง นั่นก็แสดงว่าแกมีส่วนสำคัญที่จะช่วยให้คนหลายหมื่นหลายแสนคนในประเทศของเขานะ หรือแกจะปล่อยให้ประเทศของเขาล่มสลายประชาชนยากทุกยากเข็ญ ไร้บ้านไร้แผ่นดิน..” เมื่อได้ฟังคำพูดของเพื่อนรักเนตรนาราถึงกับสะอึก ภาพความอดยากยากไร้และไฟสงครามที่มีแต่ความสูญเสียไหลบ่าเข้ามาในหัว...

“ฉัน...”

“แกเองก็คิดเหมือนกันว่าเรื่องนี้จะต้องเกิดขึ้น เพียงแต่แกยังอคติกับท่านชายอะไรนั่นอยู่ แต่ฉันเชื่อว่าแกไม่ยอมปล่อยให้คนบริสุทธิ์ต้องรับเคราะห์กรรมแน่ๆ ในเมื่อแกสามารถจะช่วยพวกเขาได้”

“ขอบใจนะที่เตือนสติ”

“ฉันรักแกนะเนตร ระวังรักษาตัวด้วย แล้วหากเรื่องมันสงบเข้าสู่ภาวะปกติแล้วแกได้เป็นราชินีจริงๆ อย่าลืมเชิญฉันไปเป็นแขกราชินีแห่งอัลเลเซียร์ด้วยนะ” อรุณนารีไม่วាយเข้าเพื่อนรัก เนตรนารายิ้มบางๆ กับคำพูดแสนห่ามนั้น

“หึ ยายแมงตึงต้องเฮ้ย” เมื่อความร้อนร้อนในใจคลายลงเนตรนาราก็พูดคุยไถ่ถามสารทุกข์สุกดิบเพื่อนรักอยู่สักพักก็วางสาย...

